

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ НАСЛЕДСТВОТО

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той нямаше намерение толкова бързо да се добере до нея, но Онър Мейфийлд така улесняваше нещата, че щеше да бъде глупак, ако пропусне възможността. Хвърлянето на мрежа бе деликатна задача и едно от най-важните неща при нея бе да се избере началният момент, макар че, както изглеждаше, Онър сама щеше да предостави благоприятната възможност.

Константайн Ландри седеше в частната ложа, която гледаше към пистата „Санта Анита“. Стъпил небрежно върху преградата с крак, обут с ботуш, оставил на празното място до себе си японски слънчеви очила, той приличаше на влиятелен запалянковец по конни надбягвания, наел самостоятелна ложа.

Но вниманието му не бе привлечено от резултатите от второто надбягване, изписани на светлинното табло. Той гледаше с пресметлив поглед как една жена със златисто кестенява коса бързо мина по пътеката на трибуната зад него. Тя беше с много сериозно изражение и очевидно си бе поставила за цел да проследи луксозно облечен мъж, който бе на няколко метра от нея.

Може да го направя и демонстративно, помисли си Ландри, като пъргаво се изправи на крака. Първата нишка от мрежата чакаше да бъде опъната и ако не се лъжеше, това щеше да бъде много здраво въже за котва. По всичко изглеждаше, че на Онър Мейфийлд ѝ предстоеше неприятност. Предпазването от нея му предоставяше удобния случай, какъвто му беше необходим.

Ландри беше свикнал да чака и да дебне подходящия момент. Ловците или бързо научаваха тези умения, или губеха. Ландри бе постигнал много в професията си. Той дълго време се бе занимавал с двунога плячка. Една ярко облечена беззащитна жена, която нямаше представа, че я преследват, изобщо не представляваше проблем. Необичайното беше някакво внезапно странно бушуване на кръвта, което усети.

Това не беше хладнокръвното напрежение, което човек чувства при лов, съвсем естествено за случая. Беше дълбоко туптящо чувство на очакване. И напълно неуместно. Той инстинктивно съзнаваше, че за подобна работа не би трябвало да изпитва такова чувство, но не бе в състояние да го потисне.

Лъчите на южнокалифорнийското слънце приятно галеха Ландри и неговата плячка. Трудно е за вярване, че е едва януари, помисли си разсеяно той. Беше забравил, че в дни, в които смогът е паднал ниско и слънцето на Калифорния грее обещаващо, градовете, които се простираха от центъра на Лос Анжелис, напомняха колко красиво е било някога в провинцията. Планините Сан Гейбриъл бяха пленителен фон за живописната писта. Ако човек се съсредоточеше в пейзажа, можеше да не обърне внимание на огромния търговски център в типичен калифорнийски стил, който се издигаше наблизо. Жителите на Южна Калифорния никога не се чувстваха съвсем удобно, ако не живееха близо до някой от тези свръхлуксозни центрове.

Ландри дебнеше Онър Мейфийлд от дискретно разстояние. Като си проправяше път през тълпата, в главата му кръжаха въпроси без ясни отговори. Но вече не разбираше толкова въпросите, колкото изпитваше усещането за нещо неочаквано. Знаеше какво прави, внимателно бе планирал как да осъществи контакта. Тогава защо поставяше под въпрос мотивите си за тази закъсняла връзка? Хората около него бързаха да направят залаганията си за следващото надбягване, като се трупаха по пътеките към гишетата, където касиерите търпеливо чакаха да поемат безкрайния поток от пари.

Беше малко трудно да държи под око Онър, без да се приближи достатъчно до нея. Тя беше висока само около метър и шейсет и лесно се губеше сред тълпата. Но ярко розовата ѝ блуза му помагаше да я съзре сред навалищата от залагачи. Едно от нещата, които Кон Ландри бе научил за нея през последните няколко месеца, беше, че тя много обича дрехи в ярки цветове.

Снабдил се бе с най-разнообразни пикантни дребни информации за нея и въпреки това не можеше да си обясни защо намираще всяка незначителна подробност толкова привлекателна.

Ландри ускори крачка, за да намали разстоянието до плячката, а тя забърза към мъжа, облечен в авангарден костюм за сафари. Той знаеше кой е преследваният. Казваше се Грейнджър и многобройните

пръстени по ръцете му, както и облеклото му го превръщаха в личност, лесна за разпознаване. Ландри отново се зачуди защо Онър Мейфийлд проявяваше интерес към него. Грейнджър беше опасен.

Но в такъв случай това важеше и за Кон Ландри. А що се отнася до Онър Мейфийлд, реши обективно Ландри, тя трябваше да се страхува повече от него, отколкото от Грейнджър. Само дето още не го знаеше.

Тя все още не знаеше много неща и Ландри взе решение. Нямахше да ѝ казва всичко, докато сам не разбере защо изпитва толкова странно чувство на раздвоение по отношение на това, което правеше. Плячката трябваше да бъде несигурна и неуравновесена, а не ловецът. Ще я заговоря като непознат, каза си той.

Приближи се до Онър и сложи край на преследването, продължило няколко месеца.

След като слезе от трибуната, Онър изпита толкова силно нервно напрежение, че едва не се разколеба.

— Приеми факта — каза си мрачно тя, — че не си съвсем наясно какво правиш.

Но това, че не беше наясно, не решаваше никакъв проблем. Онър нямаше друг избор, освен слепешката да гони целта, която си бе поставила.

Тълпата се разреждаше, докато тя следваше Грейнджър към конюшните. Коняри, успокояващи силно напрегнати породисти коне, и помощници, носещи инструменти и съоръжения, замениха залагащите ентузиастичности. Скоро тя щеше да стигне до непроницаемата бариера на портите, които преграждаха достъпа до конюшните. Без пропуск нямаше да успее да мине покрай униформения пазач. Ако Грейнджър минеше зад тази граница, тя нямаше да има късмет.

Със смесени чувства го видя как се обърна и се насочи към паркинга, запазен за хора, пряко свързани с конните надбягвания. Собственици на коне, персонал, поддържащ пистата, тренъори и други подобни имаха право да ползват паркинга, към който сега се насочваше Грейнджър. Знаеше, че той не бе паркирал там, защото преди един час го бе видяла да влиза през главния вход на хиподрума. Изведнъж осъзна, че едно бе да преследва Грейнджър през претъпканите трибуни, а друго — да остане без относителната

безопасност, която ѝ осигуряваше тълпата. Грейнджър се движеше в един различен свят, който съществуваше извън границите на конните състезания. Хората от този свят си създаваха собствени правила.

Онър пое дълбок успокоителен дъх и пръстите ѝ се вкопчиха в дръжката на тюркоазеносинята чанта, която бе преметнала през рамо. Може би трябваше да наеме професионалист, каза си тя. Например частен детектив. Някой, който познаваше хората и правилата в света на Грейнджър. И как можеше човек да заговори един кредитор? Мисълта да се втурне към него и да го хване за ръкава на белезникавия костюм беше доста страховита. Онър се опитваше да се сети за други възможни начини да се обърне към него, когато нечия мъжка длан я сграбчи за ръката.

— Какво, по... Не! Пуснете ме!

Тя изговори тези думи уплашено на един дъх, когато се завъртя срещу непознатия, който я бе хванал за ръката. Но в същия миг се овладя. Паниката нямаше да я доведе доникъде. Все още имаше крещяща нужда от помощ.

— Дами, които преследват хора като Грейнджър, не бива да носят блузи с цвят на зряла диня — каза мъжът със студен мрачен дрезгав глас, който още повече обтегна и без това опънатите ѝ нерви. — Така повече биете на очи, разбирате ли?

Онър с голямо усилие сдържаше гнева си, предизвикан от ужаса, който я обзе.

— Моля? — изсъска тя с леденостуден тон. — Нямам представа за какво говорите. Бъдете така добър да пуснете ръката ми, преди да се разкрещя за помощ.

Непознатият ѝ отправи странна усмивка, която изобщо не бе достигнала върху куршуменосивите му очи.

— Вече получихте помощ. В мое лице.

Тя погледна нагоре към него, съзнавайки колко е уязвима, когато усети силата на хватката около ръката си. Мъжът нямаше и метър и осемдесет, но от студената му и строга осанка лъхаше смразяваща сила, която се усещаше на няколко нива.

Дали не е бодигард, премина бързо през ума ѝ. Винаги си бе представяла професионалните бодигардове като големи и яки мъже, които всяват страх с масивните си като скала тела. Но този мъж я

наведе на мисълта за фаталната заплаха, която се криеше в очертанятията на навит камшик. Той бе много по-опасен.

— Вие... вие при господин Грейнджър ли работите? — Чу се как притеснено задава въпроса и чак тогава осъзна как се бе издала с признанието, че знае името на Грейнджър.

— Не. — Върху лицето му се появи странно безизразна усмивка. — Работя единствено за себе си.

Коеето бе напълно логично — осъзна внезапно Онър. Човек като този не получава заповеди от ловки кредитори като Грейнджър. Но това правеше ситуацията още по-объркваща.

— Тогава наистина не виждам какво можем да обсъждаме — започна смело тя. — Извинете, но трябва да тръгвам. Налага се да изпълня един ангажимент.

— Аз също, госпожо. Аз — също.

Хватката върху ръката ѝ се стегна толкова, колкото да ѝ напомни, че не можеше да я избегне, и Онър разбра, че я връщат към конюшните.

— Чакайте! Какво си въобразявате, че правите? Та аз дори не знам името ви!

— Константайн Ландри. Наричайте ме Кон.

— Господин Ландри, моля ви, пуснете ме. Имам работа, която трябва да свърша — каза Онър с внимателна настойчивост. Грейнджър дори вече изчезваше от погледа ѝ зад една голяма сграда. Тя се бореше да се освободи от хватката на Ландри и наистина имаше намерение да извика за помощ. Наоколо минаваха много хора. Този мъж сигурно нищо нямаше да ѝ направи пред толкова свидетели.

— Ако говорите за преследването на Грейнджър, опасявам се, че ще трябва да си помислите за по-приятен начин да прекарате следобеда.

— Вие работите при това копеле!

Той я погледна иронично отвисоко, докато я избутваше към охраняваната врата на конюшните.

— Казах ви. Не работя за никого, освен за себе си. Вече не.

— Тогава защо ме притеснявате? И откъде знаете кой е Грейнджър? — попита рязко Онър.

— Тук много хора знаят кой е Грейнджър. Той е замесен във всичко — като се започне от кредитиране и се стигне до търговия с

наркотици. Не мога да се въздържа да не полюбопитствам защо мила дама като вас толкова се интересува от него. Повярвайте ми, освен ако нямате мазохистични наклонности, не бихте искали да отидете там, накъдето в момента се е запътил Грейнджър.

Онър погледна втренчено грубо изсечения профил на Кон Ландри.

— Където отива той?

— Право в полицейски капан. Направена му е клопка. Грейнджър си мисли, че ще се свърже с един от доставчиците си на наркотици. В известен смисъл това ще стане. Но през последните шест месеца доставчик е полицай под прикритие. Днес ченгетата заложиха капана. Грейнджър е достатъчно силен, за да наема други да поемат рисковете вместо него. Но този път го убедиха, че сделката е прекалено голяма, за да бъде оставена в ръцете на чиновници. — Ландри тъжно поклати глава. — Някои хора просто не могат да възлагат отговорност на други, когато това е необходимо.

Онър застана като закована на тюркоазеносините си кожени сандали с високи токове.

— Откъде знаете всичко това? Кой сте вие, Кон Ландри?

Той любезно ѝ разреши да го спре, обърна се и се изправи точно пред питащите ѝ светлокафяви очи.

— Много просто. Аз съм този, който спасява сладката ви кожа от доста неприятната изненада, която очаква Грейнджър. Как щяхте да обясните присъствието си на ченгетата, когато го заловят и видят как и вие се гърчите в мрежата?

— Нищо не разбирам.

— Очевидно. Ето защо трябва да бъдете разумна и да не се забърквате в това. Елате, госпожо с блуза с цвят на диня. Искам да ви представя на един свой приятел.

Объркана и предпазлива, Онър отново беше поведена към хиподрума. На входа Константайн Ландри показва пропуск на собственик и в следващия миг Онър се озова на мястото, където се пазеха скъпите животни. Наоколо се издигаха подредени една до друга конюшни, до тях — ремаркета за коне и къщички за конярите. Въздухът бе изпълнен с приятната, ухаеща на пръст миризма на добре гледани коне. По трибуните цареше оживление, нетърпение и отчаяние

в зависимост от изхода от надбягването в момента. Усещаше се скрита делова суетня.

— Господин Ландри, това е смехотворно. Моля да пуснете ръката ми.

— Казах ви да ме наричате Кон. Според мен това е може би най-безопасното място за вас, докато изведат Грейнджър. Доколкото виждам, вие на всяка цена искахте да го последвате в бедата.

— Това какво ви интересува? — заяде се разярено тя.

Устните му за миг леко се извиха в угълчетата в странна и нищо не означаваща усмивка.

— Хубав въпрос.

Тя чакаше отговор и когато не го получи, продължи с аргументите си да бъде освободена.

— Вижте, ако сте полицейски агент под прикритие и съм ви попречила, съжалявам. Нямах намерение да се намесвам, в каквато и да е операция за прибиране на Грейнджър! Повярвайте ми, никой повече от мен не желае той да бъде в затвора!

Ландри поклати глава.

— Ще ми кажете ли защо?

— Струва ми се, че не е ваша работа. Не сте ми показали нито значка, нито някакъв документ. — Онър изведнъж стана предпазлива и отхвърли възможността да бъде принудена да дава обяснение. — Все още нямам представа кой сте в действителност, нали?

— Аз съм в същото положение. Вие също не сте се представили.

— Нямам и намерение. Изглежда, знаете вече твърде много за мен.

Онър усети известно задоволство от това, че имаше възможност поне нещо да му откаже. Константайн Ландри беше едва ли не заплашително самоуверен в себе си. Сурово изсечените черти на лицето му не носеха и следа от благодетелност и сърдечност.

— Аз мисля — каза Ландри прекалено тихо, — че е време да ми кажете коя сте.

— В качеството си на длъжностно лице ли се интересувате? — попита тя с демонстративно предизвикателство, което беше само за кураж.

Проблясък на интуиция ѝ подсказа, че представянето ѝ на този човек щеше бъде незначителна постъпка, но със съдбоносни

последници. Сякаш той искаше от нея някак да се обвърже, да признае това необичайно запознанство, да направи потенциално опасната първа стъпка. Странно, но Онър можеше да се закълне, че в този момент той знаеше коя е и само ѝ се щеше да поддържа някаква илюзия за анонимност. После отхвърли неприятната мисъл. Нямаше как той да знае коя е.

— Просто питам. Точка. Не служебно.

Онър почувства как волята му сякаш на вълни я обгръщаше и разбра, че огромната им сила вече бе преодоляна. Спряха под навеса на дълга конюшня и тя изпитателно вдигна поглед към него. Изведнъж осъзна, че в края на краищата той щеше да получи отговора на въпроса си. Имаше усещането, че вече бе получавал отговори от други хора. Беше такъв тип човек. Нямаше смисъл да се съпротивлява на любезната повелителност в гласа му.

— Както вече казах, струва ми се, че знаете твърде много — отбеляза тихо тя. — Но за сведение, името ми е Онър Мейфийлд.

— Да. — Той отново пое ръката ѝ и я поведе в конюшните. От тази единствена дума лъхаше задоволство.

Само „да“. Просто и уверено. Като че ли тя само потвърждаваше нещо, което той вече знаеше. Какво става тук, чудеше се Онър?

— Господин Ландри, отговорих на въпроса ви. Сега ми кажете каква е вашата роля. Дължите ми поне това.

— Дълга ли ви? — Той се беше спрял пред обширна ясла. Отвътре идваше лек шум и след няколко секунди се показва любопитна конска глава.

— Здравей, Легаси. Надявам се днес да ти се тича.

— Легаси? — Онър пристъпи напред и протегна ръка да докосне носа на коня, който я наблюдаваше с явен интерес. — Това ли е Легаси? — За миг Онър се загледа в красивия дорест жребец и напълно забрави и Грейнджър, и всички проблеми, свързани с него.

Студените очи на Ландри изучаваха реакцията ѝ към коня.

— Той е мой.

— Разбирам. — Онър не можеше да измисли какво да каже. Тя гледаше към едно късче от своето минало и за момент ефектът беше объркващ.

— Нямах представа, че е ваш — продължи със слаб глас тя. — Искан да кажа, че видях името му в програмата. Той е пети в

надбягването, нали?

— Точно така.

Онър отдръпна ръката си и загладеният породист кон опъна шия и с носа си последва движението ѝ.

— Много е красив.

— Много.

— Днес той е един от фаворитите, нали? — Тя не можеше да откъсне очи от животното.

— Силно казано. Това е едва второто му надбягване и тепърва ще трябва да се доказва.

Онър отстъпи назад от душещата муцуна, която с интерес започваше да захапва ръкава на копринената ѝ блуза.

— Сигурна съм, че ще се справи.

— С добро родословие е — отбеляза предпазливо Ландри.

— Един от потомците на Стайлиш Легаси.

Онър неусетно бе прошепнала тези думи и Ландри реагира.

— Изглежда, знаете нещо за родословието му.

Тя поклати глава.

— Не много. Не следя отблизо подробностите в конните състезания. От време на време, когато съм свободна, идвам на хиподрума. Като малка изпитвах обичайното за момичетата влечение към конете.

— Но знаете за Стайлиш Легаси.

Онър въздъхна. Нямахше нищо лошо в това да признае истината.

— Навремето беше собственост на баща ми. На него и на още един човек, това е. Стайлиш Легаси още ли е в конната база?

— Да. Сега е на осемнайсет години. Но продължава да създава победители.

Ландри погали топлия врат на жребеца и Легаси подуши гърдите му, вдъхвайки мъжката миризма през тъканта на ризата с цвят на кафе. На коня явно му бе приятно да бъде център на вниманието.

— Значи навремето баща ви е бил собственик на Стайлиш Легаси?

— Беше много отдавна. Притежаваше го заедно със своя съдружник. — Онър внезапно замълча. — Вижте, господин Ландри, струва ми се, че вече стана твърде много. Моля ви, кажете ми какво

общо имате с Грейнджър. Той наистина ли попада в капан, като отива на паркинга?

— Всеки от нас в даден момент от живота си попада в капан.

— Нямам настроение за загадъчни коментари.

Легаси реагира на острия тон на гласа ѝ — чувствителните му уши трепнаха от раздразнение. Ландри го успокои.

— Спокойно, момче. Тя просто е малко нервна, нищо повече.

— Имам право да бъда нервна — промърмори Онър, поглеждайки към редиците боксове. Показаха се няколко любопитни муцуни и около дузина любопитни кафяви очи наблюдаваха с интерес това, което ставаше в отдалечения край на дългата сенчеста конюшня.

— Щяхте да имате много повече причини да бъдете нервна, ако бяхте отишли на паркинга и бяхте заловена заедно с Грейнджър — отвърна ѝ Ландри.

Онър неспокойно се раздвижи.

— Ако това, което казвате, е вярно, би трябвало да ви бъде благодарна, че ме спряхте.

Ландри наклони глава.

— Да, би трябвало да бъдете. Благодарна ли сте, Онър?

— Още не съм сигурна. Главно защото не съм наясно какво общо имате с това.

— Аз съм случаен минувач. Но бях чул слухове около надбягването за това, което днес се готви на Грейнджър. Хиподрумите гъмжат от слухове. Когато видях, че го следвате, реших да ви предпазя от това, което предстои. Нямайте вид на жена, която е затънала в злоупотреба със заеми и в търговия с наркотици.

Онър потръпна от отвращение.

— Не съм.

— Но вие го преследвахте — изтъкна студено Ландри.

— Въпросът е личен, господин Ландри — отвърна сухо тя.

— Арестуването на Грейнджър ще уреди ли този ваш малък проблем?

— С малко късмет, да — отговори прилежно Онър.

— Тогава имам основание да смятам, че трябва да ми бъдете благодарна, Онър Мейфийлд.

Тя втренчи поглед в него.

— Вие от този тип хора ли сте, които обичат да натякват?

Той я погледна напрегнато със сивите си непроницаеми очи.

— Следя какво дължа в този живот, Онър. И още по-зорко следя това, което ми дължат.

Доста време тя не можа да откъсне мисълта си от невидимите връзки, които Константайн Ландри използваше, за да прикове цялото ѝ внимание. Никога не бе срещала такъв мъж. От една страна бе доста съобразителна и предпазлива. Но от друга, усещаше присъствието му с всичките си сетива и това я тревожеше дори повече от разбираемата бдителност, която я бе обхванала.

— Вярвам ви, господин Ландри. — И наистина бе така. Напълно. — Не сте ченге, нали?

— Не.

— И Легаси наистина е ваш кон?

— О, да — отвърна Ландри много уверено. — Аз го притежавам.

За миг в сивите очи проблесна едно истинско чувство. То бе смесица от гордост, удоволствие и ентусиазъм.

През ума на Онър много бързо преминаха сцени от миналото. Тя помнеше подобно изражение в очите на баща си, когато той говореше за Стайлиш Легаси. Хората, които притежаваха расови коне, бяха като заразени от някаква треска, дори когато се опитваха да представят конете като чисти капиталовложения или защита срещу данъци. Влизането на някого в света на конните надбягвания, почти винаги означаваше ангажиране и на емоционално ниво. Това не беше сфера на цифри и на големи финансови сделки. Беше арена, която обвързваше емоциите. На Онър ѝ се стори странно, че Ландри проявява интерес към този свят. Той приличаше на човек, който строго контролира емоционалната страна на своята природа. Всъщност човек можеше да бъде извинен, ако поставяше под въпрос дали Кон Ландри изобщо беше способен на силен емоционален отклик, реши с безразличие Онър.

— Наистина ли сте чули за намеренията на полицията за Грейнджър и сте решили да ме спасите, когато сте видели, че се запътвам към засадата?

— Да.

— Просто защото не приличам на човек, който би имал нещо общо с Грейнджър? — настояваше Онър. Тя изви с една ръка кожената дръжка на чантата, която носеше през рамо, когато си спомни за

усещането, че той знаеше името ѝ, още преди да бе я помолил да се представи.

— Имах си причини. Тази беше една от тях.

Онър пое въздух.

— Е, в такъв случай съм ви благодарна. Да ви кажа право, не горях от желание да се срещам с него. Ако ченгетата са го заловили, това ще реши проблема ми.

За първи път откакто бе започнала тази неразбория, Онър си позволи да се отдаде на чувството си на облекчение. Огромно облекчение. Бегла усмивка озари очите ѝ.

Ландри долови настъпилото успокоение и смекчаване на отношението към него и мислено се поздрави. Първата нишка от мрежата беше попаднала на място. Онър Мейфийлд все още не бе разбрала, че за нея щеше да бъде по-добре да рискува да отиде на паркинга с Грейнджър. Щеше да е по-лесно и по-безопасно да обясни всичко на ченгетата, отколкото на него. Но нямаше избор.

Пипнах те, красива пеперудке.

В действителност, призна си Ландри, Онър не беше точно красива. Но у нея имаше някаква сила, която го очароваше. Кестенявите очи бяха изразителни и подчертано интелигентни. Тук, на сянката, едва забележимите проблясъци в косата ѝ не се забелязваха, но фризура ѝ отиваше. Тя бе оформена в плавна небрежна линия и докосваше раменете ѝ. Меки устни и леко агресивен нос приятно се съчетаваха с големите леко дръпнати очи, но поотделно чертите ѝ не можеха да бъдат определени като красиви.

Въпреки това той изучаваше лицето ѝ, търсейки това, което го бе заинтригувало. Може би едва загатнатата женска сила, излъчваща се от начина, по който се държеше. Или може би скритата топлина, която видя в очите ѝ. Тя не беше повърхностна жена. Лъхаше на гордост, интелигентност и изтънченост. Ландри доста години се бе учил да прави преценки за хората. Понякога животът му зависеше от тази способност. Да, този, който успееше да се промъкне през бариерите ѝ, щеше да бъде възнаграден.

И останалото се оказа неочаквано интересно. Панталоните ѝ от плат с цвят каки, които се стесняваха към глезените, подчертаваха

извивката на приятно оформени задни части. Блузата в динен цвят беше свободна, но не скриваше тънката ѝ талия и малките гърди.

В леглото сигурно е гладка. И отзивчива — реши изведнъж Ландри. Той не знаеше по какво съдеше за това, но беше убеден, че е така. Цялото му тяло бе убедено. Смътно го изненада неочакван прилив на онова старо като света влечение. То постави на доста пикантна основа намеренията му към Онър Мейфийлд. Още веднъж бе принуден да се сблъска със смътните цели, които би трябвало да бъдат кристално ясни в главата му. Ландри решително отхвърли усещането си за раздвоение.

— Онър — промълви той, сякаш се вслушваше в звука на името ѝ.

Тя го погледна с любопитство.

— Да?

— Интересно име.

— Баща ми го е избрал — осведоми го с безразличие тя.

— И вие отговаряте ли на него?

Онър не се интересуваше каква посока ще поеме разговорът.

— След като не играя на покер с вас, не виждам какво значение има това.

— Баща ви доволен ли е от усилията ви?

— Баща ми е починал, господин Ландри.

Тъжната ѝ забележка бе посрещната с мълчание. Ландри не каза обичайното в такива случаи „Съжалявам“. Той прие информацията така, сякаш вече знаеше отговора. На нея не ѝ харесваше начинът, по който я проучваше. Това я изнервяше. Вече бе достатъчно притеснена от случилото се през деня.

От друга страна, тя би се чувствала значително по-напрегната, ако Кон Ландри не се беше изпечил по пътя ѝ към паркинга. Устните ѝ се отпуснаха в топла усмивка.

— За какво си мислите, Онър?

— Че съм ви длъжница, ако наистина сте ме спасили от засадата, която е била готвена за Грейнджър.

— Съгласен съм.

Усмивката ѝ язвително се изви.

— По-галантно щеше да бъде, ако бяхте свили рамене и ми кажехте, че помощта ви не е от значение и че не трябва да ви се

чувствам длъжна заради нея.

Той мълчеше.

— Но няма да постъпите галантно, нали?

Тя с насмешка проучваше лицето му, което беше като изсечено.

— Не. Защо да го правя? Обичам да поддържам везните в равновесие.

Той изглеждаше малко озадачен от факта, че тя се осмели да му предложи да действа по начин, различен от неговия. В този момент Онър осъзна, че за него думите бяха като някаква догма, като доктрина, според която живееше.

В много отношения той би могъл да бъде груб — реши тя, — но си имаше собствен стил. Тук, в Южна Калифорния, където толкова много хора пренебрегват такива отживелици като личен стил на поведение за сметка на удобството и изгодата, имаше нещо дълбоко интригуващо в мъж, който живее по свои собствени правила.

— Тогава може би ще трябва да отпишете точно този дълг, господин Ландри. Не виждам как бих могла да ви се отплатя — каза хладно Онър.

— Като видите как Легаси ще спечели — отвърна внимателно той. — Използвам ложата на треньора. Бих искал да дойдете с мен. Особено след като имате някаква връзка с родословието му.

Обзе я облекчение, когато видя, че все пак той няма да иска твърде много.

— Всъщност никога не съм наблюдавала Стайлиш Легаси да се надбягва... По това време родителите ми се развеждаха и имаше много неприятни сцени между мама и татко. Не успях да прекарам много време с баща си. Това беше доста отдавна. — Кое не означаваше, че не бе поласкана от факта, че баща ѝ бе притежавал състезателен кон, спомни си Онър.

— Ще дойдете ли с мен в ложата на Хъмфри?

— Щом настоявате... — съгласи се колебливо тя, опитвайки се да потисне нарастващото вълнение.

— След като току-що отървахте кожата от дългата ръка на закона, да ме удостоите с благоволение си е най-малкото, което можете да направите, нали? — отбеляза лаконично Кон.

— Представяте нещата по забележително недипломатичен начин, Кон. — В думите ѝ се прокрадваше известна строгост. По

дяволите! Наистина му дължеше някаква отплата за случайната намеса. Но не ѝ допаднаше начинът, по който той използваше това задължение в своя полза. Кон Ландри — реши Онър — беше доста коравосърдечен. Част от първоначалното ѝ вълнение помръкна. — Не виждам защо бихте желали точно моята компания, за да гледате как бяга Легаси, но...

— Желая я. Това решава въпроса.

— Господин Ландри — започна разярено тя, но бе прекъсната от непознат глас. Той беше на мъж със силно провлачен южняшки говор.

Тя се обърна и видя да приближава едър плешив мъж с шкембе и с приветлива усмивка. Носеше бежова широкопола шапка от филц с лента като че от истинска змийска кожа. Останалото му облекло — от ризата стил „уестърн“ и широките му панталони до ръчно изработените ботуши беше в хармония с шапката. Мъжът беше около шейсетте, прецени тя. Бръчиците около очите, предизвикани от усмивката му, я накараха да му отговори също с усмивка.

— Имайте милост, госпожице. Кон е в града само заради надбягванията. Той е съвсем сам и ми се струва напълно логично, че иска да наблюдава голямото надбягване на Легаси заедно с толкова миловидно създание като вас.

Ландри кимна на новодошлия.

— Онър, това е Итън Бейли. Той има няколко коня при моя треньор, Тоби Хъмфри. Итън, запознай се с Онър Мейфийлд.

— Здравейте, как сте? — попита любезно тя, протягайки ръка. Пръстите ѝ веднага бяха силно стиснати от мека длан.

— Съвсем добре, госпожице Онър. Госпожица сте, нали? — Той демонстративно разгледа безименния ѝ пръст. — Тук, в Калифорния, човек невинаги може да бъде сигурен. Вие имате доста странен подход към живота.

— Не се оставяй Итън да те будалка — посъветва я сдържано Кон. — Може и да е роден в Тексас, но прекарва ужасно много време в Калифорния.

— Само защото Тоби Хъмфри е най-добрият треньор и работи в Калифорния — въздъхна Итън Бейли. — А аз обичам да съм колкото може по-близо до конете си.

— Момче от ранчо по природа — каза Кон, но в тона му имаше приветливост, която подсказа на Онър, че другият мъж му допада. —

Никога не би предположила, че се занимава с недвижими имоти по Западния бряг, нали?

— Ландри, стари приятелю, много добре знаеш, че призванието ми е точно толкова законно и вълнуващо, колкото твоето. Някои обективно настроени хора биха казали дори повече. — Итън Бейли протегна ръка и потупа Легаси по врата. — Днес изглежда добре, нали, Легаси? Ще оставиш онези дървеняци да ти дишат праха.

В отдалечения край на обора се чу шум от движение и един дребен жилав мъж, който изглеждаше около шейсет и пет годишен, се приближи към тях с бърза крачка. Придружаваха го двама млади коняри.

— Добър ден, госпожице. — Дребният мъж любезно поздрави Онър, като докосна крайчеца на вехтото си кепе, и спря пред бокса на Легаси. — Здравейте, Кон, Итън. Време е да заведе Легаси да го оседлят.

Той отстъпи назад, както и останалите, докато една млада жена тръгна напред, за да поеме Легаси.

— Тоби, запознай се с една приятелка на Ландри.

Итън Бейли представи треньора, чието внимание беше раздвоено между Легаси и мъжа, който му плащаше, за да тренира животното.

— Той е в добра форма, Кон — обяви Хъмфри. — В много добра форма.

Конят излезе от бокса с енергична походка, която говореше за потеклото и доброто му физическо състояние. Онър усети, че се захласва по красиво сложеното създание. Мускулите по хълбоците на Легаси плавно се движеха под кожата, която конярите бяха лъскали часове наред. Много добре съзнавайки, че е в центъра на вниманието, той разтърси грива и се изправи на задните крака.

— Да тръгваме — предложи вежливо Ландри.

Улови Онър за ръка и я поведе след малката процесия, образувана от треньора, конярите и танцуващия кон.

— Колко е красив! — въздъхна Онър, на която вече и през ум не ѝ минаваше да се измъкне от обещанието си да гледа конните надбягвания. Усещаше как я завладява треската, обхванала организаторите на надбягванията.

— Имате финансови интереси спрямо него — изтъкна Ландри, като наблюдаваше как изражението ѝ се променя. — Семейна връзка.

— Може би ще си направя удоволствието да заложа няколко долара за него — реши Онър. Тя пренебрегна едва доловимото ударение, с което бяха произнесени думите „семейна връзка“.

— Ще отидем да заложим, след като го видим оседлан.

Те последваха Легаси и придружаващите го до яслите при трибуните, където конете бяха оседлани и жокеите се качиха на тях.

— Днес кой ще язди Легаси? — попита Итън Бейли свойски, когато всички гледаха как оседлават жребеца с малкото седло.

Ландри вдигна единия си крак на най-долното стъпало на металната преграда и се облегна напред на лакти, за да наблюдава пригответленията за надбягването.

— Хъмфри избра Милтън. Каза, че като му дойде времето, ще бъде достатъчно разумен, за да остави Легаси да действа както знае.

Бейли кимна.

— Определил е Милтън да язди Кавалиър на осмата обиколка. Не мога да се оплача от момчето. Последния път при мен, когато яздеше Кавалиър, се представи много добре.

Онър слушаше разговора за надбягвания и усети как пулсът ѝ се ускорява. Поне възбудата, която я обземаше, не е от страх — помисли си тя в изблик на благодарност към мълчаливия мъж до себе си. Искрено надявайки се, че каквото и да се бе случило на паркинга, щеше завинаги да я освободи от тревогите ѝ относно Грейнджър, тя си позволи отново да я завладее възбудата от това, че има нещо общо, макар и косвено, с надбягвания на коне на живо.

Онър едва успяваше да се овладее, когато наблюдаваше как извеждат Легаси и конкурентите му от мястото за оседлаване. Милтън, жокеят, се метна на коня и след това неспокойните животни се насочиха към тунела, който водеше към пистата.

— Хайде, Онър. Нека да направим залаганията. Доскоро, Бейли.

Ландри кимна към другия мъж, водейки отзивчивата си пленничка към трибуните.

— Той ще победи — заяви Онър, нареждайки се на опашката за залаганията. — Сигурна съм.

— Щом си сигурна, защо залагаш толкова малко?

В очите на Кон за миг проблесна заядливо пламъче.

— Ако ме познаваше по-добре, щеше да разбереш, че за мен това е много голям риск — отвърна тя.

— Ти пое доста голям риск днес следобед, като преследваше Грейнджър.

Следата от угодническия му хумор изчезна.

Част от надигналото се у Онър добро настроение се изпари.

— Това е друго.

Тя бе спасена от обяснения, защото дойде редът ѝ да застане пред гишето. Бързо остави два долара и взе билета.

Залог от двеста долара за собствен кон не е прекалено демонстративно — реши Онър след малко, когато видя Ландри да плаща на друго гише. Разбира се, истинските пари за собственика ще дойдат при победа да не говорим за престижа. Ландри отново здраво я хвана за ръка и я поведе към трибуните.

Настанил се в самостоятелната ложа, която Тоби Хъмфри държеше за клиентите си, Ландри наблюдаваше Онър, която бе притисната в ъгъла. С крайчеца на окото си той забеляза вълнението, изписано по лицето ѝ.

Ландри много добре знаеше, че Онър беше благодарна за намесата му. Знаеше още, че бе почти толкова предпазлива към него, колкото и към Грейнджър. Но беше до него — точно където той искаше да бъде.

Всичко стана като по ноти. Първата нишка от паяжината бе поставена на място. Онър Мейфийлд нямаше как да избяга. Той бе заложил на Легаси като примамка и номерът му мина. Бе допуснал, че тя ще прояви интерес към коня, тъй като навремето бащата ѝ е бил собственик на бащата на Легаси. Това, че я предпази от Грейнджър, бе допълнително преимущество и тя бе длъжна да му бъде благодарна. Кон съзнаваше, че първата нишка от паяжината бе добре закрепена. Отсега нататък той щеше все повече да навлиза в нейния живот, възползвайки се от всяка благоприятна възможност да стане по-близък с жената, която бе връзката със загадката от миналото. Искеше нейната благодарност, вяра, доверие, както и да е наясно, че той владее положението.

Да запазя контрол върху положението е рисковано, помисли си Кон. Той никак не искаше да рискува да бъде натикан заедно с жертвата в центъра на паяжината.

ВТОРА ГЛАВА

Легаси с лекота задмина с три дължини абсолютно всички участници в надбягването. Милтън, жокеят, седеше с любезно изражение върху коня, сякаш току-що го бяха поканили да поязди. Онър се бе изправила на крака и викаше заедно с останалата публика. Възбудата при конните състезания беше силно заразителна.

— Той победи! Победи! Успя!

Стори й се, че в изражението на мъжа до нея долови кратка въздишка на доволство, но след това то бе заменено от надменно безразличие. Той сякаш бе много по-заинтригуван от нейната възторжена реакция на победата.

— Да, успя.

— Ще трябва да си прибереш печалбата от залога, аз също. Хайде да побързаме. Ще правят снимки с победителя.

Онър импулсивно се протегна, за да го хване за ръка и да го избута от ложата.

— Защо е това бързане? — Кон бавно се изправи. Гласът му издаваше известно объркване.

— Защото ще направят снимки, независимо дали собственикът е там. А ти искаш да те снимат с него, нали? После можеш да качиш снимката на стената в банята си. На предишните състезания не са ли те снимали?

— Не — призна той. — Досега само веднъж съм го гледал как се състезава и изобщо не съм наясно с ритуалите около надбягванията. Бях на трибуните и никой не ме извика, за да ми каже, че трябва да се снимам.

Тя вдигна глава към него и се засмя, откривайки в гласа му искрено разочарование, което беше доста привлекателно.

— Никой няма да те извика. Бързо отиваш и се снимаш. Хайде, Кон, да вървим!

Обзета от възбудата, че е свързана с печелец надбягването кон, Онър мимоходом забеляза колко усилие трябваше да положи, за да

заведе Ландри до мястото на победителя, където Легаси, разтърсващ грива и плувнал в пот, чакаше да го снимат.

Сякаш всички присъстващи, с изключение на Ландри, силно желаеха да участват в този скромен ритуал. Кон едва ли не бе притеснен от суматохата около неговия жребец. На Онър ѝ се стори, че той не бе свикнал да бъде в центъра на вниманието. Човекът в сянка — проблесна в съзнанието ѝ и смътно се зачуди с какво се бе занимавал през живота си. Докато Онър избута Кон близо до главата на Легаси и официалните лица от състезанието заемат обичайните си места, до коня вече стояха няколко души, които нямаха абсолютно нищо общо със събитието.

В последния момент Ландри се огледа и видя, че Онър го чака зад преградата. Изведнъж той хладно и повелително протегна ръка.

— Ела, Онър. Ти също можеш да бъдеш на тази снимка.

— О, не, нямам никаква заслуга за победата му — протестира тя.

Но в очите му имаше нещо повече от любезност. Те излъчваха странно силно напрежение. Онър прецени, че Ландри иска тя да е до него и в такива трескави моменти инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да се подчини. Освен това колко пъти щеше да има възможност да се снима със състезателен кон, който е победил — запита се ободрително тя и забърза напред, за да застане до него.

Всичко приключи за един миг. Организаторите се снимаха след всяко надбягване и ритуалът беше отработен. Този следобед вече бяха направени четири снимки с конете победители и техните сияещи от щастие собственици и оставаше да се направят още няколко. Тълпата около Легаси бързо се разцепи, когато Хъмфри го хвана за поводите и го поведе към обора. Ландри все още беше с дистанцираното си изражение на задоволство, но не успя да заблуди Онър. Личеше си огромното му удовлетворение от победата на Легаси. Тя интуитивно го почувства.

— Победителят има много приятели — отбеляза Онър, когато непознатите, които бяха успели да се доберат да ги снимат, със смях се оттеглиха.

— Така е в живота. От друга страна, при тези, които губят, е малко по-различно — заяви Кон Ландри сухо и поведе Онър обратно към трибуните.

Тази мисъл я натъжи.

— Чудя се колко приятели ще има Грейнджър сега, след като е арестуван. Ако е арестуван. Какво ще стане, ако след няколко часа го освободят под гаранция, Кон? Ами ако капанът не се е затворил както трябва?

— След като не знам за какво се тревожиш, не мога да бъда много убедителен, нали?

Онър се изчерви и решително премина на друга тема.

— По-добре да отидем да приберем печалбите си.

Той се поколеба, когато тя се насочи към гишетата за залаганията.

— Онър?

— Какво има, Кон?

— Струва ми се, че трябва да ми кажеш какво става.

— Защо? — попита рязко тя, а настроението ѝ бързо помръкна.

Моментната възбуда от това да бъде понесена с възторжената тълпа от хора, свързани с надбягванията, почти се изпари.

— Защото ми дължиш обяснение — отговори кратко той.

— Ти каза, че ти дължа единствено компанията си, докато наблюдаваме как Легаси побеждава.

— Това е само част от всичко, което ми дължиш.

Тя видя неразгадаемия хлад в очите му и потисна обземащата я тръпка. Тълпата около тях прииждаше и отстъпваше, без да обръща внимание, че двамата ѝ пречат — все едно че ги нямаше. Онър се почувства сама и изолирана, принудена да се справя с хищник при условията, поставени от него.

— Може би щеше да е по-добре, ако изобщо не се беше намесвал — каза тихо тя.

— Но се намесих и сега е прекалено късно.

— Прекалено късно за какво, господин Ландри?

Той леко се усмихна.

— Преди няколко минути се обръщаше към мен на малко име.

— Просто ми кажи какво искаш от мен — избухна нервно тя. Тюркоазеносинята дръжка на чантата ѝ бе мокра от изпотената ѝ длан.

— Например да вечеряме утре заедно? — предложи внимателно той.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Вечеря!?

— Както Итън ти каза, дошъл съм в този град, за да видя как се развива Легаси. Не познавам никого, освен Итън и Хъмфри, както и още няколко души, които имат коне в конюшните на Хъмфри. Толкова ли е странно, че искам да вечерям с една привлекателна жена, чийто баща е бил собственик на бащата на Легаси?

— Не знам. Странно ли е? У теб има нещо, което ме смущава, и ми се струва, че това ти е известно.

— Бейли и Хъмфри могат да гарантират за мен — изтъкна спокойно той. — Ако ми нямаш доверие, обърни се към тях за препоръки.

— Не става въпрос за това — обърка се тя. — Става въпрос за Грейнджър. Все още не разбирам откъде си знаел какво става този следобед.

— Казах ти. Слухове около надбягванията. Те са навсякъде.

— Явно не са стигнали навреме до ушите на Грейнджър.

— Може би защото повечето хора тук предпочитат да видят, че е отстранен от играта. Той е измет.

— По този въпрос съм съгласна с теб.

— Интересува ме как си се забъркала с такъв човек.

— А ако не искам да ти кажа? — реагира предизвикателно тя.

— Въпреки това искам да те заведа на вечеря.

Но това не бе обикновена покана. В противен случай, Онър знаеше, че щеше да я приеме, без много да се колебае. Нещо у Кон Ландри я интригуваше и заставяше да му се подчини. Но начинът, по който я покани на вечеря, я накара да бъде предпазлива. Поканата му бе изпълнена със същата настойчивост и припряност, с каквата той я бе помолил преди няколко минути да застане да се снима. От друга страна, му дължеше много, може би повече, отколкото самата тя подозираше, за намесата му този следобед. А пък и Итън Бейли и Тоби Хъмфри, изглежда, го харесваха, каквото и да струваше това.

Кон сигурно бе забелязал проблясващата несигурност в очите ѝ, защото ѝ отправи странната си язвителна усмивка и леко я избута към гишетата, където изплащаха печалбите.

— Дай ми адреса си и ще те взема в седем.

— Не мисля, че...

— Къде е билетът ти? — попита я той, когато приближиха гишето.

— Ето го.

Тя нервно ровеше из чантичката, търсейки печелившия си билет от два долара. При тази неудобна ситуация едно найлоново пликче падна на пода. Онър леко въздъхна, когато Кон се пресегна да вдигне класъора ѝ за визитни картички и прочете:

ВЪТРЕШНО ОБЗАВЕЖДАНЕ „МЕЙФИЙЛД“

Изпълнява поръчки за търговски и жилищни помещения

След като разбра с какво се занимава тя, Ландри спокойно постави в джоба си една от визитните картички и ѝ подаде класъора.

— Ще ти се обадя утре, когато науча какво е станало с Грейнджър.

Онър кимна веднъж мълчаливо, примирявайки се със съдбата си. Кон знаеше служебния ѝ адрес и телефонния ѝ номер. За него нямаше да бъде проблем да се обади винаги когато пожелае. Последната ѝ надежда да запази известна анонимност, а следователно и да си осигури някаква защита срещу него, се изпари. Най-неприятното от всичко бе, че не бе съвсем сигурна, но се радваше, че проблемът ѝ се реши от само себе си.

Половин час по-късно, след като гледаха как един коняр разходи гордия Легаси, за да се поразхлади, Онър най-после успя да напусне хиподрума „Санта Анита“.

Следобедът ѝ поднесе огромна изненада — реши тя, шофирайки към Пасадина. От една страна, бе спасена от деликатната работа с Грейнджър. Но другата страна на монетата разкри ситуация, която сама по себе си бе заредена със също толкова голям риск.

Толкова много въпросителни имаше около Константайн Ландри! Откъде можеше до утре да разбере какво е положението с Грейнджър? Наистина ли бе в града само за конните надбягвания? Какво означаваше онази неясна шега на Итън Бейли, че сделките с недвижими имоти били малко по-законни от работата на Ландри. Може би тя трябваше да направи това, което Кон предложи с безразличие, и да поиска препоръки от Бейли и от треньора. Не, това щеше да я накара да се чувства нелепо. Те явно щяха да кажат за него хубави неща, иначе Ландри нямаше да ѝ го предложи. А и Ландри беше добър клиент на Хъмфри. Треньорът никога не би говорил против клиента си. Що се отнасяше до Бейли, възрастният мъж като че ли харесваше Ландри.

А съществуваше и тази подробност, че Ландри я бе спасил от това да има нещо общо с Грейнджър.

Този факт много я задължаваше към Кон. Не можеше да се измъкне. Когато ставаше въпрос за връщане на дългове, тя отстояваше репутацията си. Преди петнайсет години репутацията на семейството ѝ бе достатъчно опетнена, за да държи влага за повече от едно поколение. Да, щеше да отиде с Кон Ландри на вечеря, ако според него му дължеше точно това.

Когато Онър завъртя ключа в бравата на външната врата, телефонът звънеше. Тя не бързаше да вдигне слушалката, защото беше почти сигурна кой може да ѝ се обажда. Излезе права.

— Здравей, Адина.

— Върнала си се! — възкликна по-малката ѝ сестра като обезумяла. Тя рядко говореше с неутрален тон. Всичко беше преувеличено, драматично, вълнуващо или възмутително. На Адина много ѝ подходеше южнокалифорнийският начин на живот. — Какво стана? Видя ли се с Грейнджър? Говори ли с него? О, Онър, колко ме беше страх!

— И да, и не.

Онър захвърли синята си чанта на кухненския плот, усещайки, че това бе предизвикано от раздразнение. Тя много обичаше Адина, но напоследък сестринската привързаност и семейната лоялност ѝ идваха в повече.

— И да, и не?! Какво, за Бога, означава това? Свърши ли нещо с този човек, или не?

— Успокой се, Адина. Нещата не се развиха точно както ги бяхме намислили. Но може и да е за по-добро. Сигурно ще ти бъде приятно да узнаеш, че в момента Грейнджър е в ареста.

От другата страна настъпи гробно мълчание.

— Полицаите са го хванали? — най-после попита объркано сестра ѝ. — Но как? Кога? Не разбирам.

— Очевидно днес му е направена клопка — обясни сериозно Онър и разказа на сестра си малкото подробности, които знаеше.

— Но човек като него само след няколко часа излиза под гаранция — извика Адина.

Онър нищо не каза. Тя бе съвсем наясно с тази възможност.

— А кой е този Ландри?

— Нямам представа. Но е собственик на красив кон. Жребец, потомък на Стайлиш Легаси.

— На Стайлиш Легаси? — Гласът на Адина изразяваше голямо учудване. — Това не беше ли конят на татко?

— Точно така.

Адина бе едва на осем години, когато убиха Никълъс Мейфийлд. Тя знаеше за коня само от спомените, които разказваха за него. Онър, тогава тринайсет годишна, бе пленена от мисълта, че семейството ѝ притежава кон, макар че никога не ѝ се бе удало да го види по време на надбягвания. Стайлиш Легаси бе участвал само в няколко състезания, когато двамата му собственици загинаха в кървав скандал, който от цялото семейство най-много травмирира Онър. Адина беше много малка, за да разбере какво се бе случило, а госпожа Мейфийлд, която се бе заплела в объркано бракоразно дело, почти почувства облекчение, че всичко е приключило.

— Не виждам какво общо има това с каквото и да било. Каква е ролята на Ландри в случая? — попита загрижено Адина.

— Той ме предпази от клопката, която бе поставена за Грейнджър. И като разбра, че имам някаква далечна връзка с коня му, ме покани да наблюдавам надбягването.

„Покани“ бе нещо като евфемизъм за заповедта, която Ландри бе отправил към нея, но на Онър не ѝ се искаше да обяснява опасенията си по отношение на този човек.

— И той ще ти каже какво става с Грейнджър?

— Каза, че утре ще разбере.

— Онър, става все по-объркано. Защо просто не даде парите на Грейнджър, за да сложиш край на всичко?

Онър затвори очи, търсейки миг спокойствие.

— Защото, когато бях тръгнала към него, полицаите вече го чакаха.

— Така е според Константайн Ландри. Ако не е бил прав? Или ако е играел някаква своя игра? Това нищо не решава. Аз съм в същата безизходица, в каквата бях и преди. Какво ще правим сега?

— Не знам. Няма как да разбере какво е станало този следобед — каза направо Онър. — Редно е да ми простиш, ако не се справям както трябва, но нямам кой знае колко много опит с акули като Грейнджър.

— Искаш да кажеш, че аз имам ли?

— Ти му дължиш пет хиляди долара, а не аз!

Адина избухна в сълзи и както обикновено Онър се почувства виновна.

— Забрави за това, Адина — уморено я успокои тя. — Аз ще се погрижа за всичко. Утре имам среща с Ландри и той ще ми каже дали трябва да се тревожиш за Грейнджър.

— Сигурна ли си, че можеш да се довериш на този Ландри? — попита през сълзи Адина.

— Не. — Отговорът бе незабавен. Но после Онър си помисли за човека с куршуменосивите очи. — Е, може би — допълни съобразително тя.

— Що за отговор е това?

— Истината е, че все още не знам. Но има нещо у него... Струва ми се, че в някои моменти може да бъде направо безпощаден, но имам чувството, че се стреми да поддържа нещата в равновесие.

— Кои неща?

— Няма значение. Ще ти се обадя утре, щом разбере нещо повече. Довиждане, Адина.

Онър остави слушалката, преди сестра ѝ да успее да ѝ зададе следващия си въпрос.

След това бавно мина по белия килим на хола, обзаведен с гарнитура в червено, черно и жълто, и отиде в кухнята, която беше с плочки в червено и черно. Денят беше тежък в няколко отношения и тя заслужаваше малко отмора. Като си наля чаша студен ризлинг „Нейпа Вали“, Онър се върна в хола. Потъна в люлеещия се стол с черна мрежа и вдигна краката си върху червената възглавничка. Сетне мълчаливо поздрави палмата пред прозореца.

— За твое здраве, Константайн Ландри, който и да си ти. Макар че още не съм сигурна дали трябва да ти благодаря, или да бягам от теб с всичка сила. Но едно е сигурно. Няма да провалиш живота ми.

Когато Кон се появи на вратата ѝ следващата вечер, Онър вече бе решила, че не е необходимо да бяга. Всъщност, помисли тя, когато го видя на прага си, бе започнала да очаква с нетърпение вечерта.

Той беше със сиво безукорно скроено сако от лен с леко удебелена нишка. Катраненочерни панталони стигаха до обувки от

бокс, подчертаваха силата, която излъчваше тялото му. Ризата на тънки райета и копринената вратовръзка допълваха спокойното излъчване на богатство и сила.

Единственото, което тревожеше Онър, беше, че тя не можеше да определи точно каква сила излъчваше Кон Ландри. Не бе например приглушената сила, станала неизменна при хората от корпорациите. Нито пък бе бляскавата натрапчива сила на тълпата от филмовия свят на Южна Калифорния. За миг през съзнанието ѝ мина мисълта, че съзира студената арогантност на професионален гангстер, но веднага отхвърли това предположение. Напротив, силата на Ландри изглеждаше като присъща единствено на него. И Онър имаше усещането, че поради тази причина в някои отношения тя беше по-опасна, отколкото по-прозрачните източници на сила. Много по-лесно е човек да има работа с неща, които може да бъдат определени и разбрани.

И макар да съзнаваше потенциалната опасност, която представляваше Кон, по някаква необяснима причина тя не се страхуваше от него. Това ѝ даде вътрешното спокойствие да му се усмихне топло.

Ландри видя доверието, което излъчваше тя, и усети, че това го забавлява. И все пак, от една страна, изпитваше известно възхищение към нея. Дамата имаше кураж. След като току-що бе приключил един доста безцеремонен откровен разговор с Грейнджър, сега знаеше колко напрежение трябва да е потиснала под тази приветлива модна външност.

Онър бе облечена със златистожълта права рокля, в долната част, на която ниско при бедрата имаше широка черна къдрава лента. Това ѝ придаваше ненатрапчива екстравагантност и самоувереност. Черните сандали и абаносовата гривна на малката китка допълваха тоалета ѝ. Косата ѝ падаше като копринена завеса върху раменете, още от самото начало Ландри изпита почти непреодолимо желание да прекара пръсти през златистокафявата маса. Искаше да я докосне с интимността на любовник. Помисли си как леко би се разрошила от неговия допир.

Още веднъж той осъзна, че трябва да анализира реакциите си. Напълно безопасно беше да приеме, че реагира физически на Онър. Кон реши, че разбира това и че може да се справи с него. Но изобщо не му влизаше в сметката да изпитва такава странно всеотдайна нежност.

— От рецепцията на хотела ми препоръчаха едно ресторантче в центъра на града — каза Ландри, когато я поведе към сребристосивото порше, паркирано до тротоара. Каза ѝ името на ресторанта. — Знаеш ли го?

Онър кимна.

— Отличен избор. — Кон я настани на предната седалка и после тя нетърпеливо чакаше, докато той заобиколи колата отпред и седне до нея. — Е? — подкани го приветливо тя. — Кога ще ми разкажеш всичко най-подробно?

Обаждането по телефона, което бе обещал за този следобед, бе кратко и по тази причина разочароващо — установи Онър, Ландри я бе попитал само за адреса ѝ и след това най-спокойно отбеляза, че Грейнджър вече не е проблем. Бе отказал да ѝ съобщи нещо повече по въпроса.

— На вечерята ще чуеш всичко — обеща мъжът, отдалечавайки колата от тротоара.

Спокойната улица с три платна до общежитията на Калифорнийския технологически институт по това време на деня бяха сравнително пусати и той премина с автомобила с лекота, по която Онър разбра, че не му бяха необходими напътствия.

За кратко време тя се зачуди откъде той е толкова наясно с улиците в Пасадина и след това веднага забрави тази мисъл, тъй като вниманието ѝ се насочи към Грейнджър.

— Значи той наистина е прибран на топло, така ли?

— Вече няма да безпокои нито теб, нито сестра ти.

Тя поклати глава.

— Откъде знаеш, че и сестра ми е замесена?

— И това ще ти кажа на вечерята. — Той я изгледа отстрани. — Успокой се, Онър, За всичко съм се погрижил.

Малко от и без това крехкото ѝ доверие помръкна.

— За всичко си се погрижил? Мислех, че полицията се справи с Грейнджър.

— Дали те или други, вече не те засяга.

— Знаеш ли, Кон Ландри, имаш забележителен талант да правиш загадъчни коментари.

— Тъй като талантите ми са доста ограничени, опитвам се да усъвършенствам тези, които притежавам.

— Оставам с впечатлението, че чувството ти за хумор не е сред малкото ти отлични възможности.

— Вероятно си права — съгласи се той, без да показва, че му е неприятно.

— Жалко — реагира сухо тя, опитвайки се да изглежда загадъчна като Кон.

Очевидно шофирането беше сред един от малкото му таланти, забеляза Онър, когато той паркира поршето с изключителна точност пред елегантното ресторантче. Щом Кон отвори вратата и я хвана за ръка, за да я поведе по тротоара, тя забеляза още един негов талант — той имаше способността да ѝ вдъхва чувство на безопасност.

От нейна страна това беше странно усещане, мислеше си тя, след като седна. Онър никога не бе съзнавала, че се нуждае или търси защита от мъж. Каквато и защита да осигуряваше един мъж на една жена, в нейния живот тя бе изчезнала, когато Онър беше тринайсетгодишна и оттогава не беше зависила от нея.

Потискайки любопитството до момента, в който послушно поръча вечерята си — салата от броколи и миди. — Онър изчакваше благоприятен момент. Когато след продължително обсъждане между сервитьора и Кон на масата бе сервирано шардоне от окръг Сонома, Онър реши, че вече е чакала достатъчно дълго. Усмивайки се очаквателно, тя отпи от хубавото бяло вино и повтори въпроса си.

— Каж ми какво е станало с Грейнджър.

Ландри сви рамене и протегна ръка към чашата си.

— Пуснат е под гаранция. Може и да го затворят за известно време, но вероятно няма да бъде този път.

Усмивката на Онър, допреди миг изпълнена с очакване, угасна.

— Ти каза, че всичко е наред, че са взети мерки за Грейнджър и той вече не е проблем. Страхувах се да не стане точно това, което е станало — продължи мрачно тя. — Докато Грейнджър е на свобода, аз трябва да го намеря.

— Не бива да имаш нищо общо с тази измет. Казах ти, че положението е овладяно.

В погледа на Кон отново се появи студен заповеднически блясък.

— Нямам голям избор — отвърна троснато Онър.

— Така е. Права си. Ще правиш това, което ти кажа.

— Изобщо не си наясно какво става!

— Така ли? — Той замислено разгледа вкамененото ѝ лице. — Знам, че сестра ти му дължи пет хиляди долара от заем, който ѝ е дал, за да си изплати дълговете от хазарт. Знам също, че тя няма пари, за да му ги върне. Очевидно се е обърнала към теб.

— Откъде си разбрал всичко това? — попита с ожесточение Онър.

— Една част узнах от Грейнджър, а за другата се сетих сам — обясни непринудено Кон.

— Значи днес си говорил с него? — Тя бе изумена. — Виждал си се с него?

— Веднага щом го освободиха, той отиде на надбягванията. Истински маниак е на тази тема. Но ти сигурно знаеш това, иначе вчера нямаше да го търсиш там.

— Адина ми каза, че там е най-вероятно да го намеря — призна бавно Онър. — Но не разбирам защо си се обърнал към него.

— Така ли?

— Да. Това не е твоя работа.

— Вече е моя.

— Кон, това е нелепо. Не можеш да решаваеш така да се месиш в личния ми живот!

Той я изгледа напрегнато и продължително, после се пресегна над масичката и прокара палец по обратната страна на китката ѝ. Ръката му, усети с тревога Онър, изглеждаше силна, както всичко останало у него. Едра, правоъгълна, силна. При пръв поглед една жена не би разбрала, че тези груби пръсти биха могли да бъдат толкова невероятно чувствителни. Все пак погалването предизвика у нея тръпка.

— Вече съм се замесил в твоите неща, Онър. Платих парите на Грейнджър и му казах да няма нищо общо със сестра ти.

Втренченият поглед на Онър изразяваше изумление.

— Платил си му! Дал си му пет хиляди долара?

— Толкова му е дължала сестра ти.

— Да, но...

— Онър, всичко свърши — каза Кон с изненадващо нежен глас. — Не трябва да си имаш работа с Грейнджър. Вече се оправих с него.

Объркана и разтревожена от недомлъвките, че този мъж се е погрижил за нещо толкова лично и опасно, Онър усети, че търси думи

на яд и протест.

— Нямах право! Трябваше да ме попиташ. Сега аз ти дължа тези пет хиляди долара. При положение, че ми казваш истината. Може и да е измама, за да ме завлечеш с още пет хиляди. Откъде да знам, че не си толкова опасен, колкото Грейнджър?

— Не знаеш.

— Върви по дяволите с твоите двусмислени забележки!

Тя размаха салфетката над масата и бе готова да скочи на крака. Голямата силна ръка, която преди миг я бе галила по обратната страна на китката, изведнъж я стисна като в менгеме.

— Седни, Онър — заповяда тихо Кон.

— Защо? — изсъска в отговор тя.

Устните му се повдигнаха във вече познатата лека усмивка.

— Защото ми дължиш пет хиляди долара? — подхвърли успокояващо той.

Онър направо замръзна. Тя не би могла да стане от стола, дори ако в стаята имаше пожар. Очите ѝ срещнаха неразгадаемия поглед на Кон.

— Чековата ми книжка е у дома. Заведи ме там и ще ти върна парите. Тези, които щях да дам на Грейнджър. Оставам с впечатлението, че не е кой знае колко важно на кого от вас двамата ги давам. С Грейнджър имате нещо много общо.

За част от секундата тя почувства, че е отишла твърде далеч. Пръстите, които оковаха китката ѝ, сега я стискаха като стоманени пръстени, а студът в очите на Кон можеше да идва единствено от най-далечните части на Вселената. В този напрегнат миг инстинктивната бдителност на Онър към този човек се превърна в истински страх.

След това изведнъж тя бе свободна. Ландри пусна ръката ѝ и се облегна на стола, протягайки пръсти към чашата си с вино. Той отпи голяма глътка, преди да заговори. Когато отново я погледна, от очите му бе изчезнала смразяващата студенина и бе останал само обичайният му дистанциран израз. Ироничният му тон разпръсна голяма част от останалата тревога, която пронизваше тялото на Онър. Той свойски наклони глава към нея.

— Поздравления, госпожице, почти ме извадихте от равновесие с последната си шега. Малко хора успяват да ми причинят това.

Тя преглътна притеснено.

— Предполагам, че малко хора са си направили труда да се опитат.

— Изплаших ли те?

— Не знам как да те възприема, Кон — призна откровено тя. — Да, за момент ме изплаши. В края на краищата не знам много за теб, нали? А сега ти дължа пет хиляди долара.

— Не предпочиташ ли да ги дължиш на мен, вместо на Грейнджър?

— Още не знам. Поне ми е ясно какво е мястото на Грейнджър в голямата житейска игра. Той дава заеми и после тормози жертвите си. Щом му върна парите, ще се разкара. Ти си по-труден за класификация.

— Ще приема това като комплимент. Преди малко ти изтъкваше колко много приличам на Грейнджър. Очевидно мнението ти за моето положение не е чак толкова лошо.

— Защо го направи? — попита направо тя.

Той не се престори, че не я разбра.

— Защото не исках да си имаш работа с този човек — заяви абсолютно убедено той. — Изобщо не знаеш как да се справяш с хора като него. Как се е забъркала сестра ти с Грейнджър?

Онър въздъхна, поуспокоена от това, че Кон изглежда се бе овладял.

— Тази есен за известно време излизаше с един мъж, който освен всичко останало, играеше често на комар. Предполагам, че е представил всичко като нещо много приятно и забавно. Отвел я във Вегас и по време на надбягванията я насърчавал да опита късмета си. На „Санта Анита“ я запознал с Грейнджър. Струва ми се, че го е използвал като кредитор. Грейнджър с такава готовност осигурил парите, че сестра ми не е могла да се възпротиви. Искала да бъде в крак с високопоставената тълпа, в която се движела, но накрая била премазана от нея. За щастие се опомнила и изоставила приятеля си.

— Но тогава вече била длъжница на Грейнджър с пет хиляди долара?

— Всъщност тя взела на заем само три хиляди — каза рязко Онър, — но в света на Грейнджър държавата не регулира лихвите.

— Лихва две хиляди долара за заем от три хиляди. Да, Грейнджър е изпреварил много банки. Няма да предяви претенции към

сестра ти, в случай че тя се появи на хиподрума, ако това може донякъде да те успокои.

Онър размисли.

— Защото си му казал да стои настрана ли?

— Точно така.

— Защо Грейнджър с такава готовност изпълнява нарежданията ти?

— Може би защото го изнервям така, както изнервям теб — подхвърли лаконично Кон, когато донесоха салатите от броколи.

Онър не обърна внимание на храната. Навеждайки се напрегнато напред, тя каза:

— Кон, тази вечер ще ти върна парите. Имам ги.

— Не е необходимо.

Онър рязко поклати глава.

— Абсолютно необходимо е. Тази вечер ще ти ги върна.

За известно време той се загледа в лицето ѝ, сякаш се опитваше да вземе някакво решение. След това кимна.

— Добре. Щом така ще се чувстваш по-добре...

— Да, ще ми олекне.

Той леко се усмихна.

— Виждам. А наистина искам с мен да се чувстваш добре, Онър.

— Наистина ли? — попита скептично тя.

— За мен това е от изключително значение — увери я спокойно той.

Онър трябваше да си признае, че към края на вечерята Кон бе постигнал поне част от целта си. Чувството ѝ за бдителност към него все още съществуваше, но той никога дотогава не бе я привличал толкова силно. Нямаше спор по въпроса тя да му върне парите, така че той очевидно изобщо не възнамеряваше да ѝ го натяква. Както изглежда, главната му цел беше да я предпази от среща с Грейнджър.

Много странно, тази грижовност я накара да се чувства позадължена към него, отколкото ако само му дължеше пет хиляди долара. Това е някаква особена ирония, помисли си тя, като му даде ключа за входната врата.

— Искаш ли да изпиеш чаша бренди, докато напиша чека? — любезно предложи тя, като влезе в дома си.

— Благодаря, с удоволствие — промърмори той, крачейки бавно през изумително добре подредения ѝ хол. — Само ми кажи къде е. Аз ще си наляя.

— В барчето с червената политура до прозореца.

Той кимна и тръгна по белия килим. Обръща внимание на всяка подробност, мина през ума на Онър, като прекоси бързо коридора към спалнята, за да вземе чековата си книжка. Какво можеше да разгадае той по подробностите в подредбата на хола ѝ? Вероятно твърде много.

Чак когато влезе в спалнята си в японски стил, Онър смътно усети, че тук имаше нещо нередно. За момент застана на вратата и намръщено огледа всяко ъгълче.

След миг тревожно поклати глава. Всичко беше наред. Червено-черните чекмеджета със златисти кантове на тоалетката ѝ бяха затворени, както трябва, леглото ѝ бе безупречно чисто, бродираната ѝ завивка си беше на мястото. Стаята излъчваше изтънчено спокойствие. Единственият тревожен знак бе телевизорът, който бе дискретно скрит зад съваем параван.

За няколко секунди Онър прехапа долната си устна, опитвайки се да се отърси от усещането, че в спалнята има нещо ново. После, едва ли не отвратена от себе си, тя отиде до вградения гардероб и рязко отвори плъзгащите се прати от прозрачна материя. Дрехите ѝ с красиви цветове си бяха на място и висяха над също така блестящите ѝ обувки. Всичко беше като трябва.

— Ставаш нервна стара мома, момичето ми — каза си заядливо тя. С решителен жест се наведе над тоалетката и измъкна чека за пет хиляди долара. След като го подписа, тя се стресна, усещайки, че зловещите тревожни тръпки все още туптяха във вените ѝ.

Единственото място в спалнята, което не бе проверила, беше под леглото. Няма да се поддава на импулса, упрекна се тя.

— О, глупости!

Онър коленичи на белия килим и надникна под леглото. Ироничният глас на Кон откъм вратата я разтърси.

— Дявол да ме вземе! Чувал съм разни приказки за самотни жени, които стигат дотам, че започват да гледат под леглото, преди да си легнат, но не допусках, че си от тях.

— Права бях тази вечер, когато установих, че чувството ти за хумор не е между ограничения ти кръг от таланти, господин Ландри.

Силно притеснена, Онър се изправи и се обърна, за да вземе чека от тоалетката. Съзнавайки, че бузите ѝ са силно зачервени, тя малко по-продължително гледа чека, за да не срещне подигравателния поглед на Кон.

Но когато Онър рязко се обърна, готова да отправи дръзка забележка, тя ненадейно се озова в ръцете на Кон. Той безшумно бе прекосил белия килим и се бе приближил до нея крадешком като хищник.

— Кон?

— Няма нужда да гледаш под леглото, Онър. Аз съм тук.

Без да помръдне в прегръдките му, Онър гледеше като омагьосана как той навежда устни към нейните. Той бе там, изпълвайки всеки сантиметър от красиво подредената ѝ спалня с присъщите само на него сила и присъствие. Всички мисли за нещо нередно в жилището изхвъркнаха от главата ѝ, когато той пое устните ѝ. Кон Ландри създаваше изключително приятно усещане.

Целувката не бе такава, каквато обикновено очакваше и получаваше, когато за първи път целуваше някого. Устните на Ландри не се движеха върху нейните проучвателно и питащо, както правеха в началото мъжете.

Той пое устните ѝ, сякаш отдавна бе очаквал целувката. Гладът у него бе откровен и опасно несдържан. Това, което би трябвало да я разтревожи, бе, че тялото ѝ като че ли отговаряше със същото чувство, което граничеше с желано откритие и освобождаване. Усещането бе вълнуващо и възбуждащо.

Ръцете ѝ се вдигнаха и бавно обвиха врата му, когато той ласкаво раздели устните ѝ. Тя леко потръпна, щом езикът му премина преградата на зъбите ѝ. В отговор той по-здро обви ръце около талията ѝ. Притегли я към себе си с категоричен жест, нежно принуждавайки я да усети стегнатите му бедра. През цялото време проучваше устата ѝ, жадно пиейки от интимните влажни дълбочини.

Миглите на Онър се затвориха като за сън, тялото ѝ бе обзето от сладка отмала, пронизана от очакване.

— Онър, скъпа, колко приятен е вкусът ти — промълви Кон дрезгаво, отдръпвайки се с нежелание назад. Той потърси скритото място на врата ѝ, като я хапеше с изключителна нежност. — Апетитна, сладка и секси. Знаех си, че ще си такава.

Тя инстинктивно започна да впира нокти раменете му. Кораловите връхчета потъваха дълбоко в сивата тъкан на сакото. Той изстена и вдигна бавно ръце по гърдния ѝ кош, докато палците му спряха точно в долната част на гърдите ѝ, които бяха без сутиен.

— О, Кон!

— Ще ни е хубаво с теб в леглото — промълви той с нежно задоволство. Леко докосна с палец върха на една от гърдите ѝ и усети как тя разцъфна за живот под златистожълтата коприна.

Твърдата ѝ самоувереност бе обгърната от чувственост, която замъгли разума ѝ.

— Не — прошепна тя. — Не легло. Още не.

И ако имаш поне малко разум, добави мислено тя, никога. Би трябвало на тази възраст да не си играе с огъня.

— Няма да те насилвам — заяви успокояващо той, като продължи да плъзга меката част на палеца си по гърдата ѝ, увита в коприна.

Тя въпросително повдигна глава, срещна напрегнатия му поглед и установи, че сезира в две бездънни сиви морета, които бушуваха от желание. Дълбините на глада му я стреснаха, въпреки че той бе насочен към нея.

— Мисля — започна внимателно тя, — че ще направиш всичко така, както искаш да бъде, независимо дали ще трябва да ме насилваш, или не.

— Не се страхувай от мен, Онър — прошепна той дрезгаво на ухото ѝ. — Няма нужда.

— Какво означава това? — попита настойчиво тя, обхваната от особена паника.

— Нищо. Просто се отпусни. Аз те желая, но мога да чакам. — Погали със силната си ръка тила ѝ, успокоявайки напрегнатото ѝ тяло, докато тя направи това, което той пожела, и се отпусна до него. — Мога да чакам — повтори полугласно той.

Онър смътно осъзна, че нещо в начина, по който я галеше, по който твърдото му тяло се докосваше до нейното, убиваше всичките ѝ защитни сили. Привличането между тях бе толкова неочаквано силно, толкова необикновено, че тя не беше готова да се справи с него. Ключът беше във времето. Поне това можа да разбере.

Очевидно това се отнасяше и за Ландри. Той бавно се освободи от нея с лека усмивка.

— Ще ти дам малко време, Онър. — Той докосна с уста разделените ѝ устни. — Но мисля, че е по-добре да изляза от спалнята ти, защото в противен случай няма да мога да спазя обещанието си.

Без да продума, тя го последва в хола, стиснала чека в ръка. Той допи брeндитo си, докато стоеше до прозореца и се взираше навън в тъмнината. През тези няколко минути те малко разговаряха, но атмосферата бе натежала от незадоволено мъжко желание. Когато накрая Кон се обърна да излиза, Онър тикна чека под носа му. Той го взе, без да го погледне, и го пхна в джоба на самото си.

— Сега, след като плати дълга си, по-добре ли се чувстваш? — попита нежно Кон.

— Да.

Но нямаше усещането, че е платила дълга си, помисли си Онър, когато му каза лека нощ на вратата. Той я бе предпазил от Грейнджър. Тя изобщо нямаше как да се отплати за тази част от дълга си и това малко я разтревожи.

Едва когато изгаси всички лампи в хола и бавно се върна през коридора в спалнята, у нея се възвърна усещането за нещо нередно. Тя отново се озова на вратата, опитвайки се да разбере какво я тревожи.

Този път най-после се съсредоточи върху проблема. Големият сгъваем параван — изящно японско произведение на изкуството, не беше на мястото, на което го бе оставила при излизането от дома си. Не скриваше напълно телевизора.

Дизайнерският инстинкт у нея винаги бе държал параванът да скрива високотехнологичния и крехък портативен телевизор. Технологията на двайсети век като че ли беше в противоречие с елегантната ведрина на стаята.

Обзета от любопитство, Онър отиде до мястото, на което стоеше параванът, и разгледа вдлъбнатините от краката на паравана по килима. Сигурна бе, че от две седмици не бе го премествала. Оттогава не бе пускала телевизора.

Това е толкова незначително, каза си нервно Онър. Но дизайнерите имат навика да забелязват и най-малките подробности. Често по дребните неща се различава една стая със силно излъчване на индивидуалността на обитателя ѝ от друга, приличаща на обикновена

изложба, в която няма топлина. Дребните неща могат и да развалят външния вид. Хората с нейната професия бързо се научават как да откриват странните малки детайли, които могат да създадат силно впечатление или да провалят красиво замислените проекти.

Тази нощ някой бе влизал в спалнята ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

— Тя е хубава млада дама, Кон — отбеляза Итън Бейли. Той фокусираше бинокъла си, докато наблюдаваше как една бърза млада кобилка прави утринната си тренировка на хиподрума.

— Твоята кобила или Онър Мейфийлд? — Ландри се облегна на оградата, гледайки скъпата млада кобила на Бейли.

— И двете. Но да ти кажа истината, имах предвид онази сладурана Онър.

— Нещо искаш да ми кажеш ли, Итън?

По устните на Ландри пробяга странна усмивчица.

Все още гледайки през бинокъла, Бейли сви рамене.

— Разбира се, това изобщо не е моя работа, но тя май не е точно твоя тип, момче.

— Съгласен съм. Не е твоя работа и може би тя не е моят тип. — Кон запази спокоен тон, тъй като не искаше да обиди приятеля си. — От друга страна, никога не съм бил напълно сигурен по какъв тип жени си падам. А Онър излиза, че е... интересна.

Итън неодобрително намръщи вежди.

— Имаш намерение да си поиграеш с госпожица Онър ли?

— Май наистина се тревожиш за нея.

— Както казах, тя ми харесва. Там, където съм роден, не е прието мъжете да си играят с жените.

— Тя може да се справи — омекна Кон. — Виж, Итън, не се тревожи за нея. Не се тревожи и за мен. Знам какво правя.

— Винаги си владеел положението, признавам. — Итън внезапно се засмя. — Не обръщай внимание на това, че се опитах да ти дам нещо като бащински съвет. Понякога хората на моята възраст си позволяват волности, на които нямат право. Освен това, ако малко задълбаеш, може би ще разбереш, че поводът да повдигна този въпрос не е чист като току-що паднал сняг.

— Искаш да кажеш, че ревнуваш?

— Позна — потвърди ревностно Итън. — Причината, поради която човек като мен дава бащински съвети, е, че малко завижда на мъж на твоите години. Така гледаме да бъдем квит с вас, младите. Злобно, ужасно злобно.

Очите на Ландри блеснаха от свежия хумор.

— Онази гърла, която висеше на ръката ти миналия месец във Вегас, не изглеждаше да търси по-млад от теб!

Итън въздъхна тежко и поклати глава.

— Тъжно ми е да го кажа, но онова момиченце се интересуваше единствено от банковата ми сметка. За жалост, госпожица Онър би се впечатлила по същия начин.

— Така ли мислиш? — попита внимателно Ландри.

— Е — каза леко провлачено Итън, — предполагам, че си заслужава да се опита.

Ландри се сепна от внезапното неочаквано напрежение, което усети, когато си представи как Итън Бейли или някой друг се опитва да направи впечатление на Онър Мейфийлд. Сигурно съм се побъркал — каза си той. Итън само го дразнеше. Той си наложи думите му да прозвучат преднамерено небрежно.

— Долу ръцете от нея, Итън, стари приятелю. Аз първи я видях.

— И кога възнамеряваш да я видиш пак?

Ландри огледа спокойния хиподром.

— Тази сутрин. Поканих я на тренировките. — Той леко присви очи, като погледна часовника си. — Обеща, че ще се опита да дойде.

— Може би нещо ѝ се е случило — предположи Итън. — Дамата си има работа, нали ти така каза? Нещо, свързано с художествено оформление?

— Вътрешен дизайн на офиси. Също и на жилища, струва ми се.

Кон отговори разсеяно, като започна да се чуди дали в края на краищата Онър щеше да го подведе. Бе ѝ се обадил сутринта, след като вечеряха заедно, и бе я поканил на тренировките на конете. Примамката е привлекателна, помисли си той. Струваше му се, че ще ѝ бъде приятно да гледа заниманията на конете. Отначало тя като че ли се поколеба, но след това в изблик на ентузиазъм каза, че ще се опита да дойде.

Кон беше сигурен, че Онър ще дойде. Всичко си отиваше точно на място. Когато той прие онази вечер чека, и двамата знаеха, че с това

не се заличава дългът между двамата. Видя благодарността в очите ѝ. Бе примесена с предпазливост, но бе истинска.

Онър се бе уплашила от Грейнджър, а той се бе заел да се справи с положението заради нея. Освен това я предпази от клопката на полицията на паркинга. Истински рицар в блестящи доспехи, си каза язвително Ландри. След това се зачуди защо този образ толкова го обезпокои.

Много неща го тревожеха, но не трябваше да го притесняват толкова. Всичко изглеждаше толкова просто и честно, когато реши да я проследи. Решението бе взето интуитивно и смело, предизвикано от чувството, че трябва да бъдат зададени някои въпроси и единственият останал, който би могъл да им даде отговор, беше Онър Мейфийлд. Не че той мислеше, че Онър ще знае какво точно се бе случило преди толкова много години, но тя бе от рода Мейфийлд. Чрез нея би могъл да провери за нещо нередно, за чувството за несправедливост, което толкова време го преследваше. Но ако Онър разбереше кой е той, щеше да избяга. Всъщност, по всяка вероятност щеше да бъде достатъчно умна, за да избяга. Така че здраво да я впримчи, преди да се разкрие пред нея.

Сега, след като я бе целунал, Ландри знаеше, че първите нишки от паяжината бяха поставени на сигурно място. Отговорът от нейна страна беше безпогрешен. Тялото му все още си го спомняше, както и кипящото негодувание, че моментът все още не бе подходящ, за да я вкара в леглото насила.

Да, тази сутрин тя щеше да дойде, каза си Ландри, изпитвайки чувство на задоволство. Връзките на благодарност и на сексуално привличане бяха на мястото си. Комбинацията между тях бе силна и с малко късмет — неустоима.

— Ето я. — Итън Бейли прекъсна мислите на Кон, махайки весело към Онър, която се приближаваше към тях с препълнена чаша кафе в ръка. — Насам, госпожице Онър.

Кон обърна глава, изпълнен с известно собственическо задоволство. Тази сутрин тя изглеждаше добре — косата ѝ бе сресана зад едното ухо и прихваната с шнола. Тънка шемизета с цвят на индиго бе пристегната с колан над приятно прилягащи ѝ джинси. Нещо в начина, по който се движеше, когато се приближи, го изпълни с неудържимо очакване. Кон се изправи на крака.

Стигайки до преградата, Онър видя в очите на Кон Ландри погледа на ловец. Това предизвика лека тръпка, която премина през тялото ѝ, точно както осъзна удоволствието, което я изпълваше в негово присъствие. Може би рано тази сутрин, тя бе права, като си помисли, че вероятно няма да е зле да отклони поканата. Винаги когато беше с Кон, рискуваше да задълбочи тази връзка, която предчувстваше, че е опасна. И все пак не устоя на изкушението.

— Започнах да си мисля, че няма да успееш да дойдеш — каза тихо Кон, след като се поздравиха. Огледа я втренчено, поглъщайки всеки детайл.

— Аз самата не бях сигурна. — Тя се усмихна любезно, отпи от кафето и не продължи да обяснява. — Тази кобила от вашите ли е, Итън?

— Да, госпожице — заяви гордо Бейли и нагласи хронометъра си, за да отмерва времето на кобилката. — Платих доста прилична сума за тази госпожичка. Очаквам подвизи от нея.

— Итън очаква подвизи от всичките си коне — отбеляза Кон.

— Искам нещо повече от пребиваващи на хиподрума ми коне, искам победител — каза твърдо Итън. — Таксите за такива коне в целия свят са нищо в сравнение с удовлетворението от една хубава победа.

— Откога притежавате състезателни коне? — попита с любопитство Онър.

— От дълги години. Повече отколкото мога да преброя. Човек се пристрастява към това.

— И ти ли си се пристрастил, Кон? — попита Онър, гледайки го в упор.

— Още не знам. Легаси е първият кон, който притежавам — отговори безизразно той. Сивите очи излъчваха силна студенина, когато отвърна на въпросителния ѝ поглед. — Човек може да се пристрасти към много други неща, освен към конните надбягвания.

Онър усети как я обзема паника.

— Като какви например? — попита тя предизвикателно с изкуствено ведър тон.

— Към жена.

— Или към горещо кафе — намеси се внезапно Итън Бейли, сякаш усещаше напрежението, появило се във въздуха. — Тази чаша

кафе си я бива, Онър.

— Взех я от кафенето при входа. Ако знаех, че нямате, щях да ви взема няколко чаши.

Тя се почувства странно благодарна на възрастния човек, че беше разсеял моментното неудобство, породило се от думите на Кон.

— Какво ще кажеш да си вземем и ние, Кон? — предложи веднага Итън.

Ландри се изправи.

— Аз ще донеса.

Той се обърна и тръгна към кафенето.

Онър го гледаше, забелязвайки плавната координация на движенията при походката му. Днес той бе с джинси и с отворена при шията риза цвят каки, която прилягаше на ловеца, който преди малко бе видяла. Онър неспокойно се раздвижи и отпи още една глътка кафе.

За стотен път, откакто си бе тръгнал от дома й миналата нощ, тя си казваше, че ще трябва да бъде достатъчно умна, за да се измъкне от връзката, зараждаща се между нея и Кон Ландри. И за стотен път решаваше, че ще почака още малко, преди да вземе твърдо решение по въпроса.

— Той е интересен мъж, Онър — подхвърли Итън съвсем спокойно, като вдигна бинокъла и го насочи към кобилката си.

— Отдавна ли го познавате?

Тя не знаеше точно как да зададе всички въпроси за Кон, на които искаше да получи отговори.

— Откакто купи Легаси. Нов е в обществото на тези, които се занимават с конни надбягвания.

На Онър й се стори, че Итън щеше да й каже повече, но се спря. Тя почувства непреодолим стремеж да го поразпита още малко.

— Знаете ли с какъв бизнес се занимава?

Итън с безразличие повдигна едното си рамо.

— Доколкото ми е известно, е направил няколко значителни капиталовложения.

— В какво?

Итън свали бинокъла и хвърли на Онър поглед, изпълнен със смътна тревога.

— В бизнес. В малко от едно, малко от друго...

— Къде са тези капиталовложения? — направи усилие да попита с безразличен глас, усещайки силно колебанието на възрастния мъж.

Итън се изкашля.

— Струва ми се, че по едно време спомена за Тахо. — После лицето му се разведри. — Има много хубава земя нагоре по езерото Тахо.

— И много хубави казина — отбеляза с равен глас Онър. — Кон има ли нещо общо с хазарта, Итън?

— Не ви ли се струва, че трябва да зададете тези въпроси на Ландри? — попита я възрастният мъж, явно притеснен. Беше очевидно, че се чувства неловко.

Тя усети, как я обля вълна на притеснение.

— Може би сте прав. Извинете. Труден е за опознаване. Не говори много за себе си.

— Обикновено има сериозна причина, поради която човек не иска да говори много за себе си — рече мрачно Итън. — Понякога най-добре е нещата да не се насилват.

Онър обмисляше дали да каже това, което иска, но все пак го изрече.

— Той вчера ми направи голяма услуга, Итън.

— Справил се е с Грейнджър вместо вас ли? Да, спомена ми нещо по въпроса. Всеки знае, че Грейнджър не е стока. — Последва многозначителна пауза. — Но една дама вероятно би трябвало да внимава, когато Кон Ландри ѝ прави услуга.

Тя се смрази, усещайки нещо повече от тънък намек в думите на Итън Бейли. Импулсивно протегна ръка и докосна неговата.

— Итън, моля ви. Има ли нещо, което трябва да знам за Кон?

Бейли въздъхна дълбоко.

— На мен Кон Ландри ми харесва. Много при това. Но истината е, че не съм сигурен, че той е от хората, с които трябва да се забърква жена като вас, ако разбирате какво искам да кажа.

— Не съм сигурна, че разбирам — промълви едва чуто тя.

— О, за Бога, чуйте ме само! — изръмжа Итън така, че думите му прозвучаха като пресилен хумор. — Цяла сутрин ви говоря като някакъв досадник. Изобщо не исках да ви изнервям. Вие сте зрял човек. Последното, от което имате нужда, е съвет от стар козел като мен.

Онър му се усмихна сърдечно, съзнавайки, че той не искаше да рискува.

— Изобщо не сте стар, Итън Бейли.

Той й хвърли един бърз поглед.

— Шегувате ли се? А съм достатъчно стар, за да ви бъда баща. И баща на Ландри, щом повдигнахме този въпрос.

— Не знаете ли, че фактът, че притежавате коне, ви прави изключително привлекателен за много жени? — Тя се засмя, когато забеляза Кон, който се връщаше с кафето. — Жените обичат конете.

— Наистина ли е така?

— Кое наистина ли е така? — попита Ландри и подаде една чаша на Итън.

— Онър току-що ми казваше, че жените обичат коне и че мъже като мен, които притежават коне, са изключително привлекателни.

Той изглеждаше много доволен от тези думи.

— Да не забравяме, че и аз имам един кон — каза иронично Кон, като погледът му се взираше в чертите на Онър. — Това означава ли, че и аз спадам към тази категория?

Онър бе спасена от необходимостта да отговори, защото в този момент красивата кобила на Бейли профуча със силен тропот. Моментално цялото внимание бе пренесено върху нея. Сутрешните тренировки, в края на краищата, бяха сериозна работа.

След един час Онър най-после реши, че е време да се връща на работа и Кон я изпрати до червения ѝ фиат. За първи път тази сутрин останаха сами. Когато се спряха до колата, той я обърна към себе си и обгърна талията ѝ със силните си ръце.

— Липсвах ли ти онази нощ, когато си тръгнах?

Трудно е да се лъже мъж, чиито очи са с цвят на куршум, откри Онър. Тя направи компромис.

— Всъщност, мислех за друго — осведоми го дръзко тя.

— За друг мъж?

Не ѝ хареса начинът, по който той каза това.

— Не съвсем. Един малък проблем със сгъваем параван, който не беше на мястото си.

Той се намръщи.

— За какво говориш?

Онър въздъхна.

— Спомняш ли си, че когато влезе в спалнята ми, аз проверявах какво има под леглото?

— Спомням си.

— Имах странното усещане, че нещо не беше точно както трябва. Знам, че звучи смешно, но един дизайнер има набито око за всяка подробност в помещението. Толкова добре познавам подредбата в дома си, че когато дори едно нещо не е там, където трябва, веднага забелязвам.

— Някакъв параван не е бил на мястото си ли?

— С него скривам телевизора — обясни тя, чувствайки се някак глупаво. — Бе преместен с няколко сантиметра. Известно време причината за това ангажира съзнанието ми.

Той наклони глава на една страна, като я изучаваше.

— И до какъв отговор стигна?

— Най-логичният е, че вечерта, докато не съм си била у дома, е идвала по-малката ми сестра. Тя има ключове и много обича да прави набези над гардероба ми.

— А влизала ли е в дома ти? — попита настойчиво Кон.

Онър поклати глава, спомняйки си разговора по телефона, който бе водила с Адина следващата сутрин.

— Отговори, че не е идвала, но да ти кажа право, толкова беше увлечена в хвалебствия по твой адрес, че си успял да се справиш с Грейнджър, че не съм сигурна дали обърна внимание на въпроса ми! В лицето на Адина имаш предана почитателка.

Той не обърна внимание на последната забележка.

— И какво за паравана?

— Другата възможност е управителката на жилищния комплекс да е влизала по някаква причина. За съжаление, вчера сутринта тя замина и ще се върне чак утре. Дотогава няма да мога да я питам. И има още една възможност.

— Която е?

Онър хитро се усмихна.

— Моето така наречено набито око на дизайнер да не е толкова опитно, колкото предполагам. В края на краищата, това не е кой знае какъв инцидент.

— Нищо ли не липсва?

— Нищо.

— Значи не е било обир.

— За щастие, спасена съм от такава мелодрама — каза развълнувано Онър. — Един приятел го обраха преди шест месеца. Крадците бяха задигнали всичко, с изключение на килима. Не се тормози толкова, Кон, Очевидно има някакво съвършено логично обяснение за преместването на паравана с няколко сантиметра. Престанах да мисля за това.

— Но то ти е пречело да мислиш за мен онази нощ — промълви той, гладейки брадичката ѝ с крайчеца на палеца си.

Не, не ѝ бе пречило да мисли за него, но Онър реши, че беше най-добре да го остави да си мисли така. Инстинктът и предупреждаваше, че ще бъде рисковано, ако каже на Кон колко много изпълва съзнанието ѝ. Какво бе казал Итън? „Не съм убеден, че е от хората, с които жена като вас трябвало да си има работа.“ Тя също изобщо не бе сигурна.

— Удобно ли е да вечеряме днес в шест часа? — попита Кон нежно, галейки брадичката ѝ.

Усещайки силно до отчаяние лекия интимен допир, Онър си припомни съмненията по отношение на този мъж. Начинът, по който я питаше, ѝ подсказваше, че той изобщо не се съмняваше, че вечерта тя ще бъде свободна за него. Самоувереността му я плашеше.

— Съжалявам, Кон, но довечера имам служебен ангажимент.

Сивите очи се вледениха.

— Среща?

— Може и така да се каже.

Не му дължа никакво обяснение, окуражи се тя.

Палецът му престана нежно да я гали и тя усети как той леко докосна с пръсти шията ѝ.

— Отмени го, Онър.

Онър преглътна, през тялото ѝ премина тръпка, породена от страх.

— Не мога. Имам работа, Кон. Не си ли чувал за натовареност в работата?

— Наясно съм с тази натовареност. Знам нещо и за нервни млади кобилки. Отпусни се, Онър. Отмени ангажимента си и ела на вечеря с мен.

Гласът му бе развълнуван и убедителен — като на влюбен.

Онър реагира, като почти стигна до границата на примирението, но навреме се овладя.

— Не, съжалявам, Кон. Наистина трябва да си вървя. Благодаря ти, че ме покани тази сутрин на тренировката. Беше ми много приятно. Колко още ще останеш в града?

Тя произнесе въпроса така, че да прозвучи най-обикновено, като деликатно намекваше, че общуването им е за кратко време.

Той я гледа как бързо се настани на предната седалка на фиата, затвори вратата, сякаш я заключи и зад нея щеше да бъде в безопасност.

— Зависи.

Онър го погледна намръщено с присвити срещу слънцето очи.

— От какво? — попита тя, завъртайки ключа на стартера.

— От някои бизнес дела, които движа.

— Мислех, че си дошъл да гледаш как Легаси участва в надбягването.

— Използвам случая да уредя това-онова — отбеляза студено той.

Онър никак не обичаше, когато той бе толкова загадъчен.

— В никакъв случай не бих искала да ти преча да си вършиш работата.

Тя потегли с колата и се отдалечи, без да се обръща назад.

Онър не бе решила окончателно дали да отиде на тържеството, по случай откриването на нов ресторант. Интериорът обаче бе оформен от нейна приятелка и Онър знаеше, че Сюзън Малори ще ѝ бъде благодарна, ако е сред гостите. Един изпълнен проект дава на дизайнера същото удоволствие и удовлетворение от свършената работа, каквото изпитва художникът при завършването на своя картина. Поради естеството на работата, никой от тях не може да запази собствеността си върху сътвореното. Само за много кратко време създателят има възможност му се радва и да се хвали с него.

Онър не се опитваше да се заблуждава, когато се облече за празненството. Решението ѝ да отиде се дължеше предимно на инстинктивното желание да създаде дистанция между себе си и Кон Ландри.

Непохватните, но добронамерени предупреждения не само допринесоха да кристализират нейните собствени въпроси по отношение на Кон. Той се приближаваше до нея прекалено много и прекалено бързо.

Онър огледа червения блузон, който избра да облече, след това разреса косата си назад и оформи елегантен кок ма темето си. Трудно бе човек да се въодушеви от вечерта, която предстоеше. Тя мислеше само с какво очакване щеше да бъде изпълнена, ако Кон Ландри щеше да я вземе.

Празненството бе в разгара си, когато Онър пристигна. Тя се промъкваше през тълпата от колеги — дизайнери, репортери, приятели на гордия нов собственик и местни собственици на ресторанти, докато разсеяно търсеше Сюзън. Вървейки, тя си избра от неограниченото количество екзотични видове сирене, което беше сервирано. Когато навалицата от хора я изтласка към бара, тя си взе една пластмасова чаша евтино италианско вино, с което прокара сиренето. Чудеше се какво ли прави Ландри в този момент.

— Онър! Ти успя! Много се радвам. Какво ще кажеш?

Сюзън Малори, облечена в последната странно изглеждаща японска мода, си проправи път през тълпата към нея. В едната си ръка държеше пластмасова чаша с вино, а с другата махна към интериора, който бе проектирала.

Онър се усмихна на привлекателната си чернокоса приятелка.

— Чудесно е, Сюзън. Направо чудесно! Жалко, че не може да се постави табелка с името на дизайнера.

— Знам — въздъхна театрално Сюзън. — Никой не обръща внимание на дизайнера. — Тя се оживи. — Но пък си спечелих няколко препоръки.

— Поздравления. Как върви годежът? — Онър си взе бучка Камембер.

— Отлично — ентузиазира се Сюзън. — Всъщност, другата седмица щях да ти се обадя, за да те питам дали ще можем да отидем в къщичката край морето.

— През втората седмица на юни ли? — Онър се опита да си припомни плана за даването ѝ под наем. — Струва ми се, че да. Брокерът спомена, че я е ангажирал за август, но за част от юни все още е свободна. Как решихте да прекарате медения си месец във

Вентура? Не е ли малко прозаично? Мислех, че ще заминете за Хаваите или за Пуерто Валарта.

— Всички заминават за Хаваите — осведоми я оживено Сюзън. — А тези, които не заминават там, отиват в Пуерто Валарта. Преди две вечери говорихме с Ричард по този въпрос и когато му казах, че притежаваш очарователна уединена вила на плажа точно над брега, решихме да те попитаме, дали ще бъде свободна. Ти ще я използваш ли тази година?

— Рядко ходя там — каза тихо Онър, като мислеше за къщичката на плажа, която бе единственото наследство от баща ѝ заедно с една малка сума, която ѝ бе помогнала да завърши колежа. — Понякога през зимата, когато няма наематели, прекарвам някой уикенд там, но нищо повече.

— Не разбирам защо не ходиш там по-често. Много ми харесва великолепната провинциална обстановка, която си постигнала с хубава груба мебелировка и снимките на състезателни коне по стените. Миналото лято прекарах чудесно там.

Онър си мислеше за снимките на Стайлиш Легаси, навремето собственост на баща ѝ, които тя бе оставила на мястото им заедно с най-различни други спомени от надбягвания и лични вещи. Трудно бе да обясни, че посещенията във вилата ѝ действаха депресиращо. Сякаш там я чакаха спомените от травмиращата година, когато тя бе само на тринайсет. По-лесно бе да даде по-рационално обяснение за причините, поради които не ползва вилата.

— Ще изгубя наемите, ако прекарвам прекалено много време там — каза приветливо тя.

— О, разбира се — съгласи се Сюзън. Тъй като бе калифорнийка, тя веднага разбра усложненията при този вид капиталовложения. В Калифорния много се тревожеха за тях. — Сестра ти ползва ли я?

— Рядко. Майка ми ходеше там от време на време, преди да се омъжи отново и да се премести на изток. Всъщност аз се занимавам с нея само покрай оценките и данъците. И ако през втората седмица на юни е свободна, заповядайте.

— Страхотно. Ще кажа на Ричард. Ела, искам да те запозная с моя клиент.

— Господинът с бледолилавия костюм ли?

— Точно той.

Към десет часа Онър реши, че вече е изяла достатъчно сирене, за да набави в организма си нуждата от калций за един месец. Бе уморена от празненството и от безкрайните празни приказки. Беше време да си тръгва. С чувство на облекчение се запъти към фиата си на паркинга.

Чак на няколко преки от жилището си тя забеляза в огледалцето за обратно виждане светлините на фарове. Онър не разбра кога ѝ направи впечатление, че същите фарове като че ли я заслепяваха от доста време, но щом заподозря за какво става въпрос, ръцете ѝ се изпотиха на кормилото.

Бе чувала за сами жени, които са били преследвани, насила избутвани встрани от пътя и нападани. Онър бе чела, че един от начините за справяне с такова положение е да се отиде до близкия полицейски участък. Но преследвачът в никакъв случай не бива да бъде воден към дома.

Онър бе само на една пряка от жилището си и не можеше да е напълно сигурна, че я преследват.

Фаровете още повече се приближиха, когато тя зави по една потиха улица. Ако я преследваше, колата вероятно щеше така плътно да кара след нея, че да се вмъкне в гаража ѝ, когато го отвореше, за да влезе. Онър лесно можеше да попадне в капан в заключения си гараж заедно с този, който караше другата кола.

Но всичко това може би бе плод на нейното въображение. Същото живо въображение, което натрапчиво я караше да вярва, че някой бе преместил паравана пред телевизора.

Онър обмисли какво би могла да направи и реши да подмине дома си.

Щеше да кара около блока и да види дали колата я следва. Ако я следваше, тя нямаше да губи време, а щеше да навлезе в по-оживено движение и да отиде в най-близкия полицейски участък.

Другата кола изведнъж се озова много близо до нея с включени фарове и в огледалото за обратно виждане се отразяваше само ослепителната светлина. Тъкмо се канеше да ускори и да мине покрай блоковете, когато нейните фарове осветиха сребристосиво порше, паркирано до тротоара. На мястото на шофьора седеше тъмна фигура.

Изведнъж присъствието на Кон Ландри се превърна в най-сигурното нещо, което отдавна не ѝ се бе случвало. Продължавайки да

размишлява, Онър спря до тротоара зад него и забеляза, че преследващата я кола също намали.

Тя излезе от фиата и се затича към поршето, преди преследвачът да паркира до тротоара.

Видя, че вратата на поршето се отвори и в следващия миг Ландри се озова пред нея. В този момент спокойната му сила излъчваше уравниовесеност и сигурност, които ѝ бяха така необходими. Онър се хвърли в прегръдките на Кон.

— Онър? Какво, по дяволите...?

Сърдитият рев на мотора на пикап прекъсна изумения му въпрос. След миг черният пикап профуча покрай тях и зави зад ъгъла.

Онър вдигна поглед, за да го види, но не направи усилие да се освободи от желязната прегръдка, в която бе попаднала.

— Струва ми се... Струва ми се, че пикапът ме следваше — успя да каже тя, чувствайки, че я обзема облекчение. — От няколко преки. Чувала съм за разни откачени, които преследват жените до домовете им и после ги нападат. Бях решила да отмина жилището си, когато те видях. О, Кон, никога не съм се радвала толкова много, когато виждам никого. Всъщност какво правиш тук?

— Познай — каза кратко той. Тя объркано вдигна поглед към него, Кон въздъхна и отпусна хватката, за да затвори вратата. — Чаках те, естествено. Защо иначе ще стоя тук пред дома ти през нощта?

Забързаният пулс на Онър се поуспокои, щом ѝ стана съвсем ясно защо той е там.

— Предполагам, че тази шега е реторичен въпрос. — Тя се освободи от ръката, която е прегръщала, и оправя роклята си. — Не ме разбирай погрешно, Кон, наистина се радвам, че те виждам, но ме интересува какво точно си целял със стоенето си тук?

— Хайде да влезем у вас и ще ти обясня с най-големи подробности — промълви той и я хвана за ръка. — Но първо ми обясни за този пикап.

— Откровено казано, не знам за него повече, отколкото току-що ти съобщих. Предполагам, че е някой смахнат калифорниец, който се забавлява, като преследва сами жени. Трябва да се обадя в полицията.

— И какво ще кажеш? Пикапът дори нямаше регистрационен номер.

— Е, Слава Богу, махна се.

Кон леко я поведе нагоре към жилището ѝ. Едва когато извади ключа, за да отвори вратата, Онър осъзна, че все още не бе наясно какво прави той там.

— Кон — започна тя с вид, който смяташе за повелителен, — искам да знам какво точно си възнамерявал да направиш.

Той я изгледа косо с неразгадаем поглед, мина покрай нея и отиде до шкафа от червено лакирано дърво, където бяха питиетата ѝ.

— На първо място — най-важното — да видя кой ще те изпрати. — Той си наля в една чаша малко бренди. След това я вдигна като за поздравница. — На второ — да се уверя, че няма да го отведеш в дома си.

Онър долови спокойната арогантност в думите му и притеснено преглътна.

— Както виждаш, не се занимавам с шофьори на пикапи. — Тя реши да премине в настъпление. — Не ти ли се струва, че може да имам нещо против така да се разпореждаш с моето бренди?

Той направи няколко крачки към нея.

— Струва ми се, че при тези обстоятелства, да ми предложиш пиtie е най-малкото, което би могла да направиш за мен.

— Какви обстоятелства? — пламна тя.

— На разположение съм, когато ти потрябвам, нали?

Тя облиза долната си устна.

— Никой не те е молил да бъдеш на разположение, Кон.

— Но въпреки това си благодарна. — Той глътна голяма глътка от брендито и я погледна с куршуменосивите си очи. — Как мина бизнес срещата ти, Онър? Приятно ли прекара?

— Може да се каже — изрече тя, запазвайки самообладание. — Докато този пикап започна да ме преследва.

Той кимна, отпивайки още една глътка от брендито. Кон беше с джинсите и с ризата цвят таки, които носеше през деня — забеляза смътно Онър. Тъмното облекло в съчетание с мрачното и опасно настроение, го превръщаше в някаква застрашаваща сила в нейния хол.

— Струва ми се, че е време да проявиш малко честност, Онър Мейфийлд — каза загрижено той.

— За какво точно искаш да бъда честна?

— На първо място, за това, че не искаше днес да вечеряш с мен.

— Казах ти, имах служебен ангажимент.

— Много удобен повод.

— Обвиняваш ли ме за нещо, Кон?

— Да. Ти ме избягваш. И искам да знам защо.

Онър понечи да мине покрай него, но откри, че той е препречил пътя ѝ. Тя студено повдигна брадичката си.

— Защото много неща не знам за теб. Ти, Кон, малко ме плашиш и ми се струва, че го усещаш.

Сивите очи просветнаха.

— Да.

— Тогава защо ме притесняваш за тази вечер? — попита леко предизвикателно тя. — Освен ако не искаш по някаква причина да ме изплашиш.

Тя имаше странното чувство, че го принуди да помисли за отговора на този въпрос. В стаята се долавяше напрежение. Тази вечер се превръщаше в истинска катастрофа.

— Права си, Онър — проговори най-после той. — Нямам никакво право да ти казвам как да си прекарваш нощите, нали?

— Да — промълви шепнешком тя.

— Проблемът е, че искам това да се изясни — продължи той.

— Кон, моля те!

— Искам да знаеш, че ще бъда до теб, когато изпаднеш в беда, както щеше да стане с Грейнджър и както стана тази нощ, когато те преследваше пикапът. Искам да ми имаш доверие. Трябва да знаеш, че не бива да се изнервяш и да си измисляш извинения за това, че не желаяш да се срещнем.

Думите му я обляха като силен чувствен водопад, който грабна съзнанието ѝ. Но това не бяха просто хитри лъжи на любовник. Те бяха изречени с някакво напрежение, което я накара да повярва в искреността им. В този момент тя дори не бе сигурна дали самият Кон съзнаваше с какво напрежение говори.

Онър го гледаше, когато той се приближи към нея, долавяйки в погледа му вихър от мъжко желание. Спомни си за чувството на сигурност, което изпита в прегръдките му на улицата и усети, че иска отново да го усети.

— Кон, много неща не знаем един за друг — отчаяно се опита да заговори тя.

Кон остави чашата и докосна долната част на гърлото ѝ със забележително чувствителни пръсти. Желанието в очите му беше като едно безкрайно сиво море.

— Съгласен съм. Но мисля, че тази нощ е много подходяща, за да разкрием някои основни истини.

Какъвто и да беше отговорът ѝ, той щеше да бъде погълнат в дълбините на целувката му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кон с изумление установи, че не искаше тя да се страхува от него, а да му има доверие. Още повече се изненада, когато усети колко силно чувстваше, че трябва да я защитава. Образът, който бе създал за себе си като за облечен с лъскава броня, трябваше да го разсмее, но не го разсмя. Започна да има усещане за притежание, което бе редно да го притесни.

Когато се озова в колата си пред жилището ѝ, чакайки да види кой ще я изпрати, Кон най-после призна, че пред него стоеше непредвиден проблем.

Той бе възнамерявал да бъде този, който изплита паяжината. А не сам да се заплете в тънките нежни нишки. Никога нямаше да бъде толкова обективен, че да си признае истината, ако загубеше контрол върху себе си или върху положението.

Тази нощ бе много важно отново да овладее положението и същевременно да задоволи опасното желание, което застрашаваше да провали първоначалните му цели.

— Да — каза си Кон, когато усети как устните на Онър трепетно откликват, — точно това правеше тази нощ. Просто овладяваше положението.

Устните ѝ бяха меки и топли. Той искаше да ги покрие със своите, както искаше да я повали върху бродираната покривка на леглото. Нейната несигурност бързо се превърна в страст. Кон прегръщаше жена, която го желаше, макар че не бе сигурна, редно ли бе. Усещайки желанието ѝ, му идеше да литне.

— Всичко е наред, скъпа — каза той, поемайки дъх, като освободи устните ѝ и се насочи да вкуси сладостната топлина на шията ѝ. — Спокойно. Остави да стане това, което трябва. Аз ще бъда до теб и ще се погрижа за всичко.

— Кон — прошепна несигурно тя. — Трябва ми време. Точно сега в нищо не съм сигурна.

Кон обгърна с пръсти тила ѝ, повдигна брадичката ѝ така, че Онър да се взре право в очите му. Погледът ѝ бе замъглен от желание, примесено с предпазливост.

— Аз съм мъжът, който ще бъде до теб, когато имаш нужда от него, нали знаеш? — напомни ѝ нежно той. — А тази нощ ти имаш нужда от мен. Ние взаимно се желаем. Нямам навик да вися пред дома на някоя жена, за да видя кой ще я изпрати. Стоях там около два часа и мислех как да се справя с другия.

— Какво... какво щеше да направиш, ако бях с друг?

Той изстена и бурно я привлече към себе си.

— Не питай. Това, че някакъв тип те преследва с пикап, направо ме потресе. Не е хубаво да живееш сама. Опасно е.

— Да, знам. — Тя изговори тези думи в тъмната му риза и Кон знаеше, че искаше да се скрие както от него, така и от заблудените вандали с черни пикапи.

— Не се страхувай от мен, Онър.

Той не знаеше как с думи да разсее опасенията ѝ, но със сигурност знаеше, че трябва да я докосне по-интимно. Ароматът, който Онър излъчваше, бе примамлив, подканящ, обещаващ.

— Тази нощ не бих могъл да ти устоя, дори да се опитвах. А изобщо не искам да се опитвам — каза с дрезгав глас той. Кон плъзна длани по гърба до заоблената линия на бедрата ѝ. Промълви нещо, притегляйки тялото ѝ към своето. От начина, по който тя се напрегна и след това се отпусна, Кон разбра, че тя бе наясно с неговото състояние.

— Кон, трябва да поговорим... — Гласът ѝ се загуби под устните му.

— Сутринта — обеща той, когато освободи устните ѝ. — Всичко ще уредим сутринта.

— Наистина ли?

Очите ѝ бяха като изпълнена с въпроси бездна, в която човек може да се загуби.

— Моля те, Онър, довери ми се тази нощ.

Той ли беше този, който моли за доверието на една жена, чудеше се смътно Кон. На другия ден, когато бъде по-разумен, може би щеше да се изуми от тези излишни думи. Но тази нощ той жадуваше единствено за положителен отклик.

— Мога ли да ти се доверя, Кон Ландри?

Той направи рязко движение и я повдигна.

— Да, можеш!

Кон се изненада от силата, с която изрече тази клетва. Тя като че ли прие обещанието. Ръцете ѝ обвиха врата му и тялото ѝ изведнъж се подчини, като стана по-топло и по-нежно, отколкото той си представяше, че може да бъде.

Кон не светна ламата в спалнята, когато внесе Онър на ръце. Бледата светлина от коридора осветяваше толкова, колкото бе необходимо. Поставайки я внимателно на крака, той потърси с пръсти мястото, където се закопчава яркочервената ѝ рокля. Когато Онър се притисна до него и сгуши глава на рамото му, той се зачуди какво бе станало с иначе добре координираните движения на ръцете му. Пръстите му никога не бяха треперели така.

Сякаш измина цяла вечност, докато копирената дреха послушно се предаде и се свлече около краката ѝ като пяна.

— Онър — промълви учудено той, леко галейки раменете ѝ и надолу към извивката на гърдите. Докосна края на дантеления ѝ сутиен, плъзна пръст под него и усети как гърдите ѝ се надигат. — Онър, толкова много те желая!

Тя произнесе името му съвсем близо до неговото рамо, докато ноктите ѝ потъваха в материята на ризата.

— Тази нощ направи така, че направо не мога да мисля. Защо е така с теб, Кон?

С леко нетърпеливо движение той разкопча сутиена отпред. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ.

— Не знам — чу той гласа си, излъчващ изненадваща искреност. — Мога да ти задам същия въпрос. Защо се чувствам така с теб? Никога не съм имал намерение...

— Какво не си имал? — Тя вдигна глава, за да го погледне.

— Няма значение. Не мисли за нищо друго, освен за тази нощ, скъпа. Бог ми е свидетел, че в момента мога да мисля единствено за теб. — Той обви лицето ѝ с длани и я целуна упоително, ликувайки от трепетния отклик. — Свали ризата ми. Искам да почувствам ръцете ти върху тялото си — нареди ѝ с плътен глас той.

Онър отзивчиво се подчини, като пръстите ѝ леко трепереха, когато с усилие разкопчаваха ризата. Но след миг тя я свали и започна несръчно да се бори с токата на кожения му колан.

Стараяйки се да не бърза, но със съзнанието, че трудно ще се овладее, Кон я доразсъблече. Той плъзна ръка надолу по тялото ѝ и смъкна сатенените ѝ пликчета. Когато тя посегна към прилепналите му джинси, той се отдръпна и ги свали.

След миг гащетата му се свлякоха по краката и той чу как Онър силно си пое въздух при вида на силно изразеното му желание.

— Казах ти, че те желая, скъпа. Не ми ли повярва? — каза с дрезгав глас той, съзнавайки, че му е необходим знак, че е приет като любовник. Не можеше да каже защо това имаше значение. Само знаеше, че иска тя да потвърди, че го желае. Искаше тя да го желае толкова, колкото той нея. — Все още ли се страхуваш от мен?

Тя поклати глава и се притисна до него така, че Кон усети с твърдото си тяло гладката кожа на стомаха ѝ. Тя го обгърна нежно и Кон имаше чувството, че загубва контрол над себе си.

— Желая те, Кон. — В дълбокия ѝ глас звучеше искреност, която го хипнотизира. — Тази нощ не мога да си обясня чувствата си, но знам, че те желая.

— Онър, ще направя така, че да ти е хубаво, обещавам.

Устните ѝ нежно се извиха в извечната женска многообещаваща и провокираща усмивка.

— А ако на теб не ти е хубаво с мен?

— Котенце — промълви той, решен с целувка да отнеме от нея дразнещата чувственост. — За мен ти си идеална.

Той наведе глава, раздели устните ѝ и пъхна език дълбоко в устата. След това обхвана задните ѝ части, като пръстите му дразнещо докосваха плътта ѝ. Когато чу, че тя се задъхва от очакване, той погали тялото ѝ, докосвайки интимните ѝ части.

Онър изстена, Кон усети как пулсът му силно бие, когато навлезе в нея. Когато тя като че ли загуби равновесие и леко се отпусна към него, Кон изпита първично чувство на мъжко удовлетворение. Навеждайки се, той рязко отметна покривката на леглото, повдигна Онър и внимателно я положи върху меката постеля.

Тя се отпусна чувствено, косата ѝ се разпиля върху възглавницата, изпод миглите блестяха кестенявите ѝ очи.

— Хипнотизирал ли си ме, Кон Ландри? Или е така, или сигурно тази нощ съм обезумяла.

Той почувства как кръвта му кипна, когато се изправи и втренчи поглед в нея. Ако преди бе усетил прилив на чувство за собственост, то беше нищо в сравнение с това, което бушуваше в него.

— Радвам се, че си объркана — промълви той, снижавайки се бързо до нея. — Точно такава те желая — топла, отзивчива, цялата моя. Не искам да си в състояние да разсъждаваш правилно. Не и тази нощ.

Той зарови устни в основата на шията ѝ, като галеше с ръка стомаха и постепенно се спускаше все по-надолу. Онър с болезнено желание шепнеше името му и той почувства готовност от нейна страна. Когато изви бедра към него в мълчалива молба, Кон си каза, че ще я накара да почака още малко. Искаше я толкова гореща и страстна, че да не може да си представи как би прекарала нощта, без да го усеща в себе си. Той се чувстваше точно така.

— Кажи ми, скъпа. Кажи ми колко силно ме желаеш.

Той отправи молбата си с дрезгав глас, прекъсвайки я със страстни целувки по гърдите ѝ.

— Много, Кон. Много те желая. Никога не съм се чувствала така.

Тя отново повдигна бедра и обгърна раменете му в знак на подкана.

Кон пхна коляно между краката ѝ и усети нейната отзивчивост. Поканата изтръгна от гърлото му страстен вик и той знаеше, че не може да чака повече. Кон се настани удобно, изгарящ от желание.

— Поеми ме, скъпа. Трябва да го направиш, иначе ще се побъркам!

Той плъзна ръка надолу и я погали, още веднъж уверявайки се, че тя е готова. В отговор Онър промълви страстно:

— Моля те, Кон, сега!

Той не можеше да се въздържа повече. Улови раменете ѝ и навлезе в нейната пулсираща топла и жадна плът. Усети как по нея премина тръпка, сякаш тялото ѝ се настройваше за мъжко нашествие. Внезапно той се спря.

— Онър?

Тя не отвори очи, но бавно уви с крака стройните му бедра. Кон почувства ноктите ѝ в гърба си и леката болка предизвика у него още една вълна на възбуда.

— Люби ме, Кон. Моля те, люби ме!

— Онър, друго не съм в състояние да правя!

Той започна да се движи, усещайки как тялото ѝ се напряга.

— Кон! Кон!

Той усети несигурност в задъхването, с което произнесе името му и смътно осъзна, че тя не бе напълно сигурна, че това, което ѝ се случва, е истина.

— Да продължаваме, скъпа — промълви той дрезгаво над гърдите ѝ. — Нека да продължаваме. Аз ще те настигна.

Тя извика, когато нарастващото напрежение изведнъж се освободи в разтърсваща конвулсия. Кон вдигна глава, за да покрие устните ѝ със своите, пиейки страстните гърлени звуци, които тя издаваше. След това усети как тялото му силно се извива, сякаш търсеше освобождение.

Няколко секунди, които му се сториха цяла вечност, той управляваше бурята, обгърнал жената, като се притискаше към нея все по-здраво.

Онър бавно се върна от света, обвит в мъгла. Усещаше върху себе си едрото тяло на Кон, както и тежестта на бедрото му, което заклещваше краката ѝ. Тя стоеше неподвижна на сигурно място в прегръдките му и тази мисъл я изпълваше с голямо удоволствие. Бавно си играеше с черната му коса, прошарена тук-там от сребърни косми, разглеждайки тъмните мигли, които бяха единственият знак за нежност на лицето му. Тогава той отвори очи.

Също като котарак, той внезапно бе нащрек, в погледа му нямаше нито сънливост, нито следа от чувствена летаргия. Но излъчваше силно задоволство — забеляза Онър — самоуверено арогантно мъжко задоволство. Стори ѝ се някак забавно, докато Кон проговори.

— Повече никакви нощи като тази — заяви рязко той.

— Така ли? Не ти ли беше приятно? — подразни го леко тя, съзнавайки, че той надали имаше предвид това, което се бе случило между тях.

Кон поклати глава, след това с явна неохота се надигна от тялото ѝ.

— Искан да кажа, че повече няма да има такива нощи, в които аз ще вися пред дома ти, за да чакам да видя кой ще те изпрати.

Кон с чувство на притежание я залюля в извивката на ръката си. Миризмата на тялото му изпълни ноздрите ѝ, когато тя с удоволствие

зарови глава в рамото му.

— За още колко нощи ще трябва да се тревожим, Кон? Скоро ти ще се върнеш в Тахо и няма чак толкова много да те измъчва мисълта как прекарвам вечерите.

Вълната от нещастие, която я заля, като чу собствените си думи, задържа вниманието ѝ няколко секунди. След това изумена забеляза, че Кон бе станал опасно тих.

— Откъде знаеш за Тахо? — попита той с нисък и груб глас.

Онър неловко се раздвижи.

— Итън спомена, че там имаш бизнес.

Тя обърна глава и срещна погледа му.

— Само това имам там. Там не е моят дом — заяви отсечено той.
— Просто притежавам недвижимо имущество.

— Разбирам. — Онър не знаеше как да продължи.

Той явно не искаше да говори за Тахо или за мястото, където живее. А тя не искаше да разваля магичната интимност на момента. Сутринта ще има достатъчно време, за да се разкрият всички факти, които бяха от значение.

— Добре, Кон. Нямах намерение да изкопчвам информация. И ти не ми дължиш никакви обяснения, нито обещания. Разбирам всичко.

Думите ѝ видимо го подразниха.

— Едва ли — изръмжа Кон, като се изви и нежно я прикова към възглавницата. — Онър, ние с теб вече сме свързани. Не разбираш ли? Ти току-що ми се отдаде.

— Съзнаваш ли какво казваш, Кон? — попита внимателно тя, опасявайки се да не храни прекалени надежди към него.

— Знам точно какво съм казал — заяви с равен глас той. — Няма да се измъкна от това, което започна между нас. Няма да ти позволя и на теб.

Тя развълнувано се усмихна.

— Имам ли вид на човек, който се опитва да се измъкне?

— Тази вечер се опита да ме избегнеш — изтъкна навъсено той. Каза го така, сякаш това го бе засегнало.

Пръстите ѝ внимателно докосваха широките му рамене. Без да се страхува от изсечените черти на лицето му, тя вдигна очи към него с нежния поглед на жена, която знае, че се влюбва.

— Това беше преди. Сега е друго — обясни Онър сякаш беше очевидно.

— Вече не се ли страхуваш от мен?

— Струва ми се, че никога не съм се страхувала, просто бях предпазлива — отговори решително тя.

— Вече не се ли притесняваш? — настояваше той.

— А трябва ли? — контрира го леко Онър, без да разбира защо толкова настояваше.

— Не — отвърна с дрезгав глас той, отново навеждайки устни към нейните. — Вече не е необходимо.

От една страна, тя искаше да знае какво точно имаше предвид Кон, но вече отново възбуждаше такова желание, каквото само той можеше да разпали. Онър усети туптящото напрежение у него и нямаше намерение да му се противопоставя.

Това, което ставаше между тях, бе нещо ново и неизпитано, крехко и неизследвано, но се бе случило. Кон беше прав. Вече никой от двамата не можеше да се освободи от него.

След няколко часа Онър бавно се събуди, усещайки, че мъжът до нея не спеше. Тя се сгуши до него.

— Кон? Какво има? Не можеш ли да спиш?

— Просто размишлявам, скъпа.

— За какво?

— За пикапа, който те преследваше през нощта. Между другото... — Последните думи бяха изговорени едва чуто.

— Какво за този пикап?

— Не ми допада това, че някой те е следил.

Тя леко се намръщи в тъмнината.

— Нали не допускаш, че Грейнджър е изпратил някого да ме следи?

Кон поклати глава.

— Не, той няма защо да те преследва. По-скоро би тероризирал сестра ти, а тя...

Той замлъкна, тъй като Онър изведнъж се изправи.

— Сестра ми? Кон, ами ако той направи нещо на Адина?

Кон се пресегна и я побутна да легне.

— Успокой се. Щях да кажа, че тя вече е изплатила дълга си. Грейнджър няма за какво да я преследва.

— Много убедено го казваш.

— Убеден съм.

Поради някаква причина Онър му повярва. Спокойствието, което излъчваше неговата сила, бе завладяващо. Тя се отпусна.

— Тогава инцидентът от тази вечер може да бъде причислен към поредното шантаво събитие в Южна Калифорния.

— Освен ако към него не се прибави и това, че предишната вечер параванът ти е бил преместен — отбеляза замислено той.

За момент Онър замълча.

— Сигурна съм, че грешката е моя.

— Наистина ли?

Лежейки в тъмното до силния и спокоен мъж, до когото можеше да се притисне, на Онър ѝ беше лесно да е сигурна. Тя подканващо захапа долната му устна.

— Наистина.

На другата сутрин Онър се събуди с чувството, че за една нощ целият ѝ живот се бе променил. Когато се обърна, за да погледне великолепното изтегнато тяло на Кон, тя знаеше, че интуицията ѝ бе вярна. Дори ако той я напуснеше още същия ден, животът ѝ вече нямаше да бъде същият, защото тя нямаше да може напълно да го забрави.

На фона на белите разбутани чаршафи се открояваше слабото му, покрито със слънчев загар, тяло. Предизвикващата му тъмна коса върху възглавницата накара Онър да протегне ръка и да прокара пръсти през нея както през изминалата нощ.

Мъжете със сурови физиономии не изглеждаха ли по-спокойни и дори по-нежни в съня си, чудеше се в бездействието си тя, когато изучаваше строгите черти на лицето му. Ако това бе вярно, Кон не отговаряше на този тип. Силата и решителността му бяха неотменна част от него, за да изчезнат временно, докато спи. При свежата светлина на слънчевата утрин той продължаваше да прилича на човек, на когото само глупак би искал да бъде враг — беше от мъжете, на които никоя жена не би искала да рискува да се налага прекалено много.

Тази мисъл предизвика у Онър безпокойство и тя стана от леглото. Отиде боса в банята, облицована с черно-бели плочки. Огледалото, голямо колкото човешки ръст, отрази образа ѝ,

разкривайки ореол от разрошени златисто кестеняви коси и очи, които таяха дълбокото чудо на женствеността.

През изминалата нощ Кон я бе любил по възможно най-задоволителния начин. Той не бе играл сложни игри, опитвайки се да я омае с техника и стил. Бе се загубил в нея и същевременно изцяло я бе притежавал.

Естествено, че нейният опит бе ограничен, но Онър инстинктивно знаеше, че страстта, която бе изпитала през изминалата нощ, бе необичайна.

Отивайки под душа, тя отпусна приятно морното си тяло под горещата струя. Всяко движение през този ден щеше да ѝ напомня за стихията, която бе Кон в любовта.

Онър чу, че вратата на банята се отваря и затваря. След малко Кон се появи от другата страна на стъклената врата на кабинката с душа, усмихвайки се лениво. Промяната в него бе видима. Тази сутрин усмивката му беше широка, а не странна мрачна гримаса, която тя толкова добре познаваше. Тази констатация ѝ достави голямо удоволствие.

Кон отвори кабинката и влезе вътре, протягайки ръце към нея.

— Ммм... — промълви той през една продължителна щедра целувка. — Колко е хубав вкусът ти сутрин.

— Като се има предвид количеството френско сирене, което погълнах снощи, това вече означава нещо.

Тя се усмихна и обви ръце около врата му.

— Приемам го като земната страна от твоята природа.

Той плъзна ръце по мокрото ѝ тяло към бедрата и нежно я щипна.

— Аз съм от Южна Калифорния. Нямам земна страна в природата си. Цялата съм като едно блестящо острие — оплака се тя.

— Значи не си истинска южнокалифорнийка. Разбрах това още когато те видях.

Тя наклони глава.

— Така ли?

За нейна изненада, той я изгледа мрачно и напрегнато.

— За теб най-малко може да се каже, че си превзета, Онър. Въпреки че жилището ти прилича на снимка от списание за вътрешна архитектура. Когато научих, че ще се изправиш срещу Грейнджър,

разбрах, че си смела. А желанието ти за голямата победа на Легаси бе искрено, въпреки че бе заложила на жребеца само два долара. Тази нощ ти изцяло ми се отдаде. Без никакви номера. Мога да изброя още много други поводи, по които съм разбрал, че не си лекомислена.

— Но? — подсказа тя, малко изненадана от откровените му наблюдения и решена малко да разведри атмосферата.

— Но може би всички мои блестящи комплименти ще те главозамаят и ще развалят естествената приятна нагласа на природата ти.

Той тихо се засмя, като я плесна страстно по задните части и се обърна да вземе сапуна.

— Звяр такъв! Тъкмо комплиментите щяха да започнат да ми харесват. Предпочитам да слушам тях, отколкото да ми крещиш, че снощи съм се осмелила да поема друг ангажимент.

— Не съм ти крецял. — Затворил очи, той протегна глава изпод душа, кранът, на който бе завъртян до края. — Просто обясних няколко житейски факта.

Тя притихна, като чу собственическия тон в гласа му.

— Кон?

— Хм?

— Това важи и за едната, и за другата страна.

Той отново измъкна главата си изпод душа и отвори очи. Сведе питащ поглед към нея.

— И за едната, и за другата страна?

— Не искам да се обвързвам с едностранна връзка — каза тя с тиха настойчивост. — Искам да съм сигурна, че ще живееш по същите правила, които се опитваш да налагаш на мен.

— Мислиш, че аз няма да ги спазвам, така ли?

В думите му звучеше нежно предизвикателство.

Онър го изгледа по-продължително, мислейки за това какво знае за този мъж. В известно отношение, не бе чак толкова много. И все пак, жадуваше да му се довери безусловно.

— Мисля, че ще ги спазваш.

Най-после Онър развълнувано се усмихна. Не беше ли усетила още отначало, че той е човек, който живееше по определени правила? Човек, който поддържа везните в равновесие.

Кон се раздвижи, привлече я към топлата си мокра гръд.

— Това означава ли, че най-последно ми се доверяваш? Пръстите ѝ разрошваха влажните къдри, които му придаваха по-голяма сексуалност.

— Да.

— Благодаря ти, Онър. Радвам се — каза само той.

И аз — помисли си тя — защото те обичам.

След един час Онър режеше на филийки папая и я поръсваше с лимонов сок, а Кон приготвяше кафе. Тъкмо когато сервираше пресния плод, звънецът иззвъня. Избърсвайки ръце с червена кърпа, Онър отиде да отвори.

— Адина! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

— Отбивам се на отиване на работа, за да те попитам дали ще ми дадеш онзи страхотен голям кожен колан, който си купи преди два дни. Я, това парче папая в повече ли ти е? Жестоко! Тъкмо сутринта няха време да закуся.

С обичайната си импулсивност Адина се шмугна през вратата и спря изведнъж, взирайки се в Кон. Той отвърна на погледа ѝ, любезно разглеждайки шикозната гаменка пред себе си.

Светлорусата коса на Адина бе подстригана във впечатляваща форма на клин и подчертаваше силно гримираните ѝ кестеняви очи. Докато Онър се обличаше стилно, дрехите на сестра ѝ бяха подчертано модерни. По-безпощаден наблюдател би ги определил като скандални. Тази сутрин тя носеше кавалерийски ботуши до коленете, плътно прилепнал червен панталон и огромно нарязано горнище от рехава тъкан. Носеше го с обичайния си ентузиазъм и подчертано демонстративно.

— Гледай ти! — извика Адина, явно изумена. — Кой сте вие? Онър никога не оставя мъжете за закуска.

— Аз настоях. Вие Адина ли сте?

— Точно така. — Адина се завъртя с усмивка. — Откъде го изкопа, Онър? Той е много по-интересен от ония дизайнери, с които обикновено се мъкнеш. Гледай ти! Тоя дори не носи бледолилаво.

— Това е Константайн Ландри — каза твърдо Онър. Тя усети как бузите ѝ леко се изчервяват, когато любопитната ѝ сестра започна да изкопчва информация. — Струва ми се, че ти споменах за него — продължи иронично тя.

— Ландри! Онзи, дето се справи с Грейнджър вместо мен. Разбира се. — Адина едва не скочи срещу изумения Кон. — Вие сте истинско съкровище, да знаете. — Тя шумно го целуна, преди той да разбере какво става и после го пусна, за да скочи към кафеварката. — Нямам думи да изразя благодарността си за вашата помощ. Смъкнахте ужасен товар от плещите ми. Грейнджър направо ми лази по нервите. Моите притеснения бяха нищо в сравнение с това, което преживя бедната Онър! — Адина потръпна театрално, отпивайки от кафето си.

— Тогава се надявам, че в бъдеще ще стоите далеч от него и от други като него. Дано не ми се налага да се справям отново с такава ситуация и ако разбере, че се опитвате да принудите Онър да направи това вместо вас, ще ми бъде много неприятно — каза направо Кон като взе кафеварката и я остави на масата.

Онър чу студения наставнически тон, разбра, че и Адина го е чула. Вятърничавата ѝ сестра не бе свикнала да я поучават мъже.

— Това да не би да са наставления от по-голям брат? — попита Адина, сядайки тежко на масата. — Много ранен час е за такива неща. Още папая, Онър?

— Има още една в хладилника, ако искаш да я разрежеш.

— Много работа е. Ще си взема от твоята. — Адина се наведе напред и загреба доста голям къс от плода с апетитен цвят.

Потискайки въздишка на възмущение, Онър се залови с останалата папая, знаейки, че ако я остави, Адина бързо ще я погълне.

— Аз не съм ти брат — нито по-голям, нито никакъв — изтъкна мрачно Кон. — Интересувам се единствено от сестра ти. Затова ще те държа отговорна за всичко, с което я поставяш в затруднено положение. Ясно ли се изразих?

— Кон, няма нужда да се нахвърляш върху нея — прекъсна го малко неприетливо Онър, виждайки недоумяващото изражение на Адина. — Това беше грешка и Адина го знае. Тя вече няма да се забърква в такива неща, нали, Адина?

— Имам чувството, че съм в сцена от „Татко знае най-добре“. Не ви ли се струва, че утрото е много хубаво, за да се пропилява за наставления? — оплака се Адина.

— Какво беше утрото, когато започна да взимаш заеми от Грейнджър? — Кон спокойно отхапа от папаята, без да обръща внимание на навъсения поглед на Онър.

— Разбирам — каза с недоволство Адина, като пъргаво скочи на крака. — Ако ме извините, струва ми се, че трябва да си вървя. Нещо в атмосферата тук ми действа депресиращо. Какво става с колана, Онър? Може ли да го взема?

— Разбира се — съгласи се Онър, както почти винаги правеше.
— О, Адина...?

— Какво? — Адина бе по средата на коридора.

— Сигурна ли си, че не си била тук онази вечер?

— Абсолютно. Бях с Гари на онзи нов филм — убиец, за който ти казах. — Тя изчезна в спалнята и след миг се появи, носейки прехваления колан. — Боже мой, вие двамата много енергично сте действали върху леглото. Е, доскоро.

Тя излезе, преди нито Кон, нито Онър да могат да реагират.

След като вихърът изчезна, около масата настъпи тишина. Кон се обади много замислено:

— Виждам, че ти създава много грижи. А майка ти...?

— Тя се омъжи повторно преди няколко години и се премести на Източното крайбрежие. Адина поиска да остане с мен. Понякога се опасявам, че не се справям с нея както трябва, но по природа е добро момиче.

— Може би — внимателно отбеляза Кон, — като малка е имала нужда от по-твърда ръка.

— Беше само на осем години, когато убиха баща ми. — Онър се опита с това да приключи темата.

— А ти на колко си била?

— На тринайсет. Кон, не ми се говори за миналото — обясни спокойно Онър.

Той я погледна втренчено.

— Не можеш да се преструваш, че то не съществува — каза спокойно Кон.

— Просто предпочитам да не го обсъждам. Обстоятелствата около смъртта на баща ми бяха травмиращи за всички нас. Това направо ме съсипа. Тринайсет годишните приемат нещата много сериозно.

— Какво се е случило, Онър?

Тя го погледна над чашата си с кафе.

— Защо искаш да знаеш?

— Защото искам да знам всичко за теб.

Онър затвори очи.

— Повярвай ми, не би искал да научиш за тази подробност от моя живот.

— Напротив — отвърна ѝ той с нежен, но твърд глас. — И няма да престана да питам, докато не получа всички отговори.

Тя рязко постави чашата си върху чинийката, раздразнена от неговата настойчивост.

— Добре, ще ти кажа. Аз съм дъщеря на един мъж, който беше убит заедно с партньора си, докато нелегално са пренасяли оръжие в Близкия изток. С това отговарям ли на въпроса ти? Беше гадно, объркващо и травмиращо. Вестниците непрекъснато пишеха за това. Нареккоха баща ми предател и престъпник. Основният извод беше, че е получил това, което си е заслужил.

— Заедно с партньора си — каза бавно Кон.

— Ако искаш да знаеш мнението ми — продължи тъжно Онър, винаги съм вярвала, че сигурно истинският престъпник е бил неговият партньор. Сигурна съм, че баща ми го е хванал с доставка и приятелят му е стрелял. Накрая и двамата са починали. Баща ми явно също е бил въоръжен. — Онър преглътна част от гнева си от детинство. — Те са били уважавани петролни доставчици.

Тя въздъхна.

Кон присви очи и пръстите му още по-здравео хванаха чашата с кафе, докато гледаше напрегнатото лице на Онър.

— Винаги ли си смятала, че партньорът на баща ти е бил виновен?

— Това никога няма да се разбере. От полицията казаха, че и двамата са били замесени с една и съща доставка. — Онър поклати глава, опитвайки се да се овладее. — Но ми се струва, че вече не е от значение, нали? Оттогава мина много време.

— Някои хора не се примиряват, докато не си изяснят нещата — промърмори Кон Ландри толкова тихо, че Онър не беше сигурна, че го е чула.

Тя бързо вдигна глава и разгледа лицето му, като научаваше все повече за него.

— Ти си един от тези хора, нали? — рискува да попита тя. — Този, който иска всичко да си изясни. Обичаш везните да бъдат в

равновесие.

— Да.

Онър погълна тежкия звук на тази единствена утвърдителна дума, която ѝ въздейства като нож. Константайн Ландри бе честен, пряк и искрен, реши тя. Не ѝ казваше нещо, за което вече не се бе сетила, но като отново установяваше това, у Онър се засилваше предчувствието, че опасността витаеше около Кон като аура.

В съзнанието ѝ спомените за нощта се смесиха с процеждащото се безпокойство, което този мъж пораждаше у нея. Адина бе права, като каза, че той не беше като останалите ѝ познати. За момент Онър помисли да прекрати връзката с него, но знаеше от дъното на сърцето си, че няма да успее. Още не. Кон бе обявил, че вече нещо ги свързва и Онър до известна степен признаваше това. У нея съществуваше силно желание да следва опасния път, който може би щеше да премине емоционалните бариери на Кон Ландри. През изминалата нощ за няколко минути ѝ бе позволено да надникне през тези бариери. Тя искаше да има още възможност да разкрие мъжа зад наглед непроницаемата преграда на хладнокръвното му самообладание.

Онър взе решението при топлата светлина на новия ден. Ще поеме риска да бъде обвързана с Константайн Ландри. Нямахше избор.

ПЕТА ГЛАВА

Това не може да бъде любов — каза си Онър поне петнайсет пъти няколко дни по-късно в петък, когато работеше в офиса си над един проект за пространствено оформление. Тя познаваше този мъж само от около две седмици и, откровено казано, знаеше съвсем малко за него.

Но Кон свикна да остава за закуска и тя съзнаваше, че желанието му бе да остане и на следващата сутрин.

Онър безцелно побутваше малките макети на различни по размери и форми мебели за обзавеждане на офис, но ѝ беше трудно да съсредоточи вниманието си върху плана, разстлан пред нея на пода. Можеше да мисли единствено за крехката нова връзка, която бе започнала с Константайн Ландри.

Това не можеше да бъде любов — беше много отскоро и на много въпроси нямаше отговор, но все пак се опасяваше, че всъщност ставаше дума именно за това. Никога през живота си не се бе чувствала толкова уязвима. Само една влюбена жена на двайсет и осемгодишна възраст можеше да изпадне в такова състояние. Защо се бореше срещу него, чудеше се тя.

Но знаеше отговора. Кон Ландри не се вместише в нито един образ или предварителна представа за мъжа, на когото един ден щеше изцяло да се отдаде. Например миналото му бе все още изключително неясно. Той бе загатнал за разни инвестиции и бе споменал, че допреди две години е прекарал много време в чужбина. Бил е нещо като посредник между корпорации. Каквото и да означаваше това. И бе ѝ казал, че живее в Сан Франциско.

Онър въздъхна и се пресегна за друго макетче на маса, която би могла да бъде използвана при големи съвещания. Бе овална и щеше да стои много по-интересно в пространството на офиса, който проектиреше, отколкото правоъгълната, която преди това бе решила да постави там. Сега си я представяше с голям сив плот и черни метални крака. Брокерската застрахователна къща, върху чието обзавеждане

работеше, щеше да създава у клиентите впечатление на сигурност и надеждност.

Ако човек се замисли, каза си Онър, това, което знаеше за Кон, бяха повече впечатления от него като мъж, отколкото факти от живота му. Като мъж той силно въздействаше върху чувствата ѝ. Бе наясно, че това е повече от физическо привличане. Така бе още от самото начало, дори още когато много се пазеше от него.

Трябваше да признае, че все още съществуваше част от първоначалната предпазливост, но тя всеки път я изтласкваше от съзнанието си. Сега Онър размишляваше как да премине бариерата на емоционален контрол, която обгръщаше Кон. Засега успехът ѝ в тази област се ограничаваше единствено в леглото. Онър направи мрачна гримаса. Не ѝ допадаше мисълта, че единственият начин, по който можеше да бъде близка с него, беше чрез секса.

Онър вдигна глава от бюрото, когато вратата се отвори. Итън Бейли приветливо се усмихна, когато влезе в приятно мебелираната стая. Огледа се с нескрит интерес.

— Тук е много хубаво — отбеляза той, докосвайки леко грапавата бежова кожа на стола до вратата. — Това истински мрамор ли е? — Той посочи писалището.

— Напълно. — Онър с усмивка го поведе към един от кожените столове. — Нищо не може да направи толкова силно впечатление на потенциалните клиенти, колкото един плот от черен мрамор. С какво мога да ви бъда полезна, Итън Бейли? Само не ми казвайте, че сте дошли, за да ви проектирам нещо!

Той се засмя, отпускаяки се удобно на стола. Когато протегна крака, се показаха ръчно изработените му островърхи ботуши.

— Да ви кажа право, досега не бях се замислял много по въпроса. — Той се загледа в някои от снимките по стената. — Личи, че си разбирате от работата. Онази там ми харесва.

Онър проследи погледа му.

— А, снимката ми на дизайна в югозападен стил. Разбирам защо ви харесва. — Тя му се усмихна. — Каква е причината да се решите да се отбиете да ме видите, Итън? Мислех, че сте в „Санта Анита“.

— Вече гледах сутрешните тренировки на конете — каза приветливо той. — И Кон беше там.

Тя кимна сдържано.

— Да, той спомена, че иска да говори с Тоби Хънтър за бъдещето на Легаси.

— Е — каза Итън, сякаш не знаеше как да продължи. Говори. Поговори и за миналото на Легаси.

Онър го погледна изпитателно.

— Има ли нещо, Итън? — попита внимателно тя.

Възрастният мъж неудобно се помести.

— Да ви кажа право, не знам точно. Но аз отдавна съм на този свят, госпожице Мейфийлд. Може би прекалено отдавна. В залеза на живота си човек може да стане и циничен.

— Вие не сте в залеза на живота си. Струва ми се, че не сте от тези, които ще допуснат да залязат — усмихна се Онър.

Той отвърна на усмивката ѝ, но обикновено веселите му очи останаха сериозни.

— Онър, бих ли могъл да бъда напълно откровен с вас?

— Разбира се.

— Това, което ще кажа, може би не е моя работа, но все пак се чувствам длъжен да го кажа. Вие сте толкова приятна млада дама. И откакто ви виждам с Кон на хиподрума, започнах да ви чувствам като приятелка.

По тялото на Онър премина предупредителна тръпка.

— Какво има, Итън? Защо сте дошли?

Той въздъхна, вдигайки поглед към снимката на офиса в югозападен стил.

— Фамилното ви име е Мейфийлд.

Тя премига от изненада.

— Да.

— Тази сутрин Кон каза, че баща ви на времето е притежавал бащата на Легаси — Стайлиш Легаси.

— Точно така.

Итън затвори за кратко време очи и когато ги отвори, погледът му беше много овладян.

— Значи името на баща ви трябва да е Ник Мейфийлд?

Усещането за някакво предупреждение сега бе още по-силно.

— Познавали ли сте го, Итън?

— Отдавна се занимавам с конни надбягвания, Онър. Светът е малък. Когато чух, че фамилното ви име е Мейфийлд, си помислих, че

е някакво съвпадение. В края на краищата, толкова време мина...

— Изминаха петнайсет години от смъртта на баща ми, ако това имате предвид.

Итън се покашля.

— Не съвсем. Искам да кажа, че вестниците вдигнаха много голям шум.

— Да. — У нея още бушуваше гневът, който я бе обзел, когато бе тринайсетгодишна. — Напоследък всички се интересуват от неща, които са станали в далечното минало. — Познавали ли сте баща ми?

— Не много. Но знаех коня, който притежава. Преди петнайсет години Стайлиш Легаси беше най-обещаващият жребец по Западното крайбрежие. Откакто бе продаден на синдиката, той оправда очакванията. Легаси струва на Кон значително състояние.

— Итън, все още не разбирам какво се опитвате да ми кажете.

— Всичко обърках — промърмори той. — Онър, много ми е трудно. Бог знае, че не искам да се намесвам в личните ви отношения с Кон, но и не искам, и да пострадате. Кон може да се погрижи за себе си, но вие сте толкова крехка и не знаете какво става зад кулисите. Аз самият не знаех или по-скоро не исках да приема, че знам, до днес сутринта, когато Кон спомена, че баща ви е Мейфийлд, който е бил собственик на Стайлиш Легаси.

— Моля ви, Итън, говорете по същество — каза напрегнато Онър. — Очевидно искате да ми кажете нещо.

Той пое дълбоко въздух.

— Онър, вероятно знаете, че баща ви е имал партньор.

— Да, знам.

— Става въпрос за мъжа, за когото вестниците писаха, че е действал с баща ви в този гаден бизнес в Близкия изток — продължи упорито Итън. — Спомняте ли си името му?

— Смътно. Мисля, че започваше със „С“. Стон, Стантън или нещо подобно. Защо?

Онър усети, че потропва с върха на молива по чертежите си и оставя малки черни следи. Разтревожена, тя си наложи да спре движението на ръката си.

— Името му е Стоунър. Ричард Стоунър — каза направо Итън.

— Така ли? Не разбирам защо ми го споменавате.

— Добре. Нямам представа как да ви го кажа, освен направо. Ландри е второто име на Кон. Той го използва от години, защото е работил в чужбина в много изискани компании, на които може би няма да им е приятно да имат нещо общо със сина на Ричард Стоунър.

Моливът в ръката на Онър се счупи. Тя наведе невиждащ поглед към двете половини. След това бавно повдигна глава и срещна нещастното изражение на Итън.

— Кон Ландри е син на партньора на баща ми? — прошепна неразбиращо тя. — Но защо не ми е казал?

Итън нетърпеливо се наведе напред.

— Онър, когато баща ви и Стоунър са се убили един друг по време на кавгата, вие сте била малка. Кон е бил на двайсет и три, тъкмо е завършил колеж и е започнал да работи в петролната компания, в която са били баща му и вашият баща. Поне това си спомням. Доколкото знам, скандалът се е отразил много зле върху него. Той не говори по този въпрос, но чух слухове, когато писаха за случая във вестниците. Хората от хиподрума говорят. Понякога прекалено много.

— Слухове от хиподрума — повтори дрезгаво Онър.

— Казват — Итън рязко спря, сякаш търсеше точните думи, след това продължи. — Казват, че Кон е бил убеден, че баща ви е предал неговия баща. И че преди петнайсет години се е заклел да отмъсти на семейството ви.

— Отмъщение!

Този, който иска да изясни всичко. Този, който иска да поддържа везните в равновесие. Думите откъслечно минаваха през съзнанието ѝ.

— Това може да каже един ядосан, огорчен двайсет и три годишен младеж — изтъкна внимателно Итън.

— Може да го каже двайсет и три годишният Кон Ландри — заяви Онър.

Итън замълча за момент, после мрачно продължи.

— Изминали са петнайсет години. Предполагам, че вече всички са забравили за това. Аз самият много отдавна не се бях сецал за случая. Когато Ландри купи Легаси и неговият, и моят кон бяха настанени в конюшната за тренировки на Хъмфри, някой си спомни, че Ричард Стоунър има син, който се подвизава с името Ландри.

Премълчах въпросите. В края на краищата, това не беше моя работа. Докато не се появихте вие.

— Разбирам. — Онър присви очи. — И тогава сте започнали да се чудите ли?

Той разсеяно кимна.

— Обезпокои ме съвпадението. Не изглеждаше странно, че след няколко години Кон се върна в Щатите и реши да си купи жребец — потомък на коня, който някога е бил собственост на баща му. Но когато онзи ден ви доведе в „Санта Анита“, започнах да си припомням всичко, което се говореше за клетвата му, че ще накара вашето семейство да плати за това, което баща ви е причинил на неговото.

— Баща ми нищо не е причинил на Ричард Стоунър! Той с положителност не го е предал — изсъска Онър, усещайки как гневът ѝ от миналото се надига. — Винаги съм мислила, че по всяка вероятност именно Стоунър е превозвал нелегално оръжие и баща ми е имал нещастieto да го разкрие.

Итън вдигна ръка с умиротворителен жест.

— Моля ви, Онър. Не знам нищо повече за злополучния край от всички, които по онова време са чели вестниците. От беглото ми лично познанство с баща ви трябва да ви кажа, че той винаги ми е изглеждал почтен човек. Никога не е оставал продължително време на хиподрума, така че наистина не успях да го опозная добре, но останах с впечатлението, че хората го уважават.

— Наистина ли?

В гласа ѝ се появи неприятна нотка, когато си спомни униженията, които майка ѝ бе принудена да понесе, когато така наречените негови приятели ѝ обърнаха гръб, след като скандалът гръмна по вестниците. Фактът, че майка ѝ бе подала документи за развод, не намали униженията, които трябваше да изтърпи госпожа Мейфийлд. А нищо не можеше да намали мъката, която изпита Онър.

— Знам, че днес не трябваше да идвам — изръмжа притеснено Итън. — Но просто не мога да гледам отстрани и да не ви кажа кой е Кон Ландри. Вие трябва сама да вземете решение за този човек, но мислех, че е редно да знаете, че интересът му към вас може да е предизвикан от нещо друго, освен... освен...

— Искате да кажете, че той може да има и други подбуди, освен любов от пръв поглед — отбеляза студено Онър.

— Онзи ден се опитвах да ви кажа точно това. Хора като Кон Ландри много не си падат по любовта, Онър. Но тогава бях в ролята само на един старец, който иска да даде съвет на млада жена, изправена пред опасността силно да се увлече. Тогава разбрах, че не сте от момичетата, с които обикновено се среща. Прецених обаче, че сте достатъчно голяма, за да правите свои преценки. Но тази сутрин, когато Ландри спомена, че баща ви е същият Мейфийлд, който е бил собственик на Стайлиш Легаси, много се разтревожих.

— Защо Кон е говорил за това?

Итън повдигна рамене.

— Не знам. Той няма представа, че съм наясно коя сте. Предполагам, не е допускал, че ще направя връзка. Или пък не го е интересувало дали аз ще се сетя.

— Никога ли не сте му казали, че знаете, че е син на Ричард Стоунър? — попита удивена тя.

Итън сви устни.

— Трябва да разберете какви са взаимоотношенията между хората в света на конните надбягвания, Онър — каза внимателно той. — В повечето случаи миналото на някого си е лично негова работа. Ако той е почтен в сделките си, грижи се конете му да са добре гледани, при победа плаща добре на жокеите, никой не пита за миналото му. Поне не го правят пред него. На хиподрума може да клюкарстват за това, но всичко стига дотам. Никой собственик не би допуснал да се конфронтира с друг собственик и да иска обяснения. Единствената ни връзка са конните състезания. Не си пъхам носа в неща, които не ме засягат.

Горкият Итън — мислеше си разсеяно Онър. Толкова се е разтревожил, че е поел отговорността да я предупреди. Виждаше, че той вече съжалява, че се е заел с това.

Онър усети, че самата тя бе обзета от несигурност. Честно казано, бе объркана, когато размисли за новите факти, които научи за самоличността на Ландри.

Но те даваха толкова много обяснения — помисли мрачно тя. Като мислено прехвърляше това, което стана преди няколко дни, Онър започна да вижда мотива на постъпките му, а той беше страшен. Кон я бе предпазил от клопката, предназначена за Грейнджър. След това бе уредил въпроса с дълговете на Адина към този мъж, за си да няма

Онър работи с него. В резултат на това Онър бе започнала да изпитва странното чувство, че е длъжница на Кон Ландри. Кон нищо не бе направил, за да разсее това чувство.

После — инцидентът онази нощ, когато присъствието му сплаши хлапака в пикапа. След това Кон я бе любил толкова страстно, че силно я привърза към себе си.

Онър бе ужасена, представяйки се като малко женско животно, което умело е било насочвано към някакъв капан. Какво ли възнамерява да предприеме Кон Ландри сега — чудеше се тя с вледеняваща болка. Каква бе целта на капана?

— Струва ми се, че трябва да ви благодаря, че ми казахте всичко това — успя да каже резервирано тя.

— Едва ли — избухна Итън, възмутен от себе си. — На ваше място такъв като мен щях да го изритам от офиса си. Не ми беше работа да идвам при вас по този повод. Но се кълна, Онър, че не знаех какво точно да правя. Ако бяхте някоя друга, а не дъщерята на мъжа, когото Кон обвини, че е предал баща му, повече нямаше да си отворя устата след онази сутрин, когато започнахте да задавате въпроси за неговите... инвестиции. Сигурно тогава съм превишил границите на допустимото. Сега вече наистина прекалих, нали?

— Знам, че го правите с добри намерения, Итън.

— Добри намерения! По дяволите, Ландри ми е приятел! Направо се разкъсвах, защото не бях наясно какъв точно е моят дълг. Един Бог знае какво ще направи, ако разбере, че съм ви казал кой всъщност е той.

Итън въздъхна.

— Не може да е очаквал, че това завинаги ще остане в тайна — изтъкна Онър.

— Вярно — съгласи се Итън. — Но ако съм объркал нещо? Ако той е съвсем невинен? Ако е случайно съвпадение? Среща ви случайно на „Санта Анита“, хлътва по вас и решава да не разкрива самоличността си, защото знае, че може би ще ви е безкрайно неприятно да се срещате с него, ако знаете кой е всъщност той.

— Вярвате ли в това, Итън? — попита сериозно Онър.

— Може би щях да повярвам, ако не беше един факт.

Тя се намръщи.

— Какъв по-точно?

— Това, че ви е казал, че онзи ден Грейнджър щял да попадне в полицейска засада.

— И какво?

— Размишлявах по въпроса. Не бях чул никакви слухове за засада. Попитах и някои познати. Грейнджър не е бил арестуван, Онър. Много хитро е измислено, но не е попаднал в полицейска клопка. Както и не е бил освободен под гаранция. Просто си е бил на свобода, както обикновено.

Минаха цели два часа след като Итън Бейли излезе от офиса, докато Онър се примири с факта, че този ден няма да свърши никаква работа. Заклучи вратата и излезе на оживеното кръстовище пред сградата, в която се намираше. Денят беше от тези, с които се славеше Южна Калифорния — температурите бяха около деветнайсет градуса и нямаше смог. Хубав ден за плаж, помисли си тя. Водата все още ще бъде неприятно студена за всички останали, освен за сърфистите, но ще ѝ подейства добре, ако си свали обувките и повърви по пясъка.

Не за първи път откакто Итън си бе тръгнал, Онър мислеше за плажа и за вилата, която баща и ѝ бе завещал. Тя рядко я използваше, както бе казала на приятелката си онази вечер на празненството. Но изведнъж бе започнала да гледа на нея като на място, където може да избяга. Онър изпитваше остра нужда да поближе съвсем пресните си рани и искаше да направи това насаме.

Как можеше човек да се изправи срещу хора като Кон Ландри и да поиска обяснение, питаше се тя, когато седна на маса в едно кафене на открито. Менюто нямаше да дойде скоро, за да си поръча специалитета на деня, затова тя си взе обичайния сандвич от авокадо и брюкселско зеле.

Седеше с треперещи ръце под огромния чадър, който пазеше сянка на масата ѝ, и се опитваше да си представи лицето на Кон. Толкова рязко изсечено лице с очи, чийто цвят ѝ напомняше за смъртоносно оръжие.

Опасно. Още отначало знаеше, че е опасно. Бе ѝ казал, че е човек, който иска сметките да са разчистени. Но тогава тя нямаше откъде да знае, че той има да урежда сметки с нейното семейство.

Онър не дояде сандвича си. Тя плати и отиде на паркинга, където бе нейният фиат. Бавно потегли към дома си. Бе съвсем объркана.

Когато Итън Бейли си тръгна, изпита съжаление към възрастния човек. Бе очевидно, че той бе срещнал огромно затруднение при мисълта дали да отиде при нея и да ѝ каже това, което знае. Сега, без съмнение, бе обзет от чувство за вина, защото я бе предупредил за човек, когото смята за приятел.

Като си помислеше за случилото се, на Онър ѝ приляваше от това, че така лесно бе допуснала Кон Ландри до себе си. Каква глупачка бе, че се влюби в мъж, обзет от криворазбрано чувство за отмъщение.

Мотивът за неговите действия наистина бе отмъщение — помисли си безнадеждно Онър. Тя знаеше, че няма начин това да бъде някакво ужасно съвпадение, а факт беше и че я бе излъгал за Грейнджър. Ами ако имаше някакво меродавно обяснение за всичко, питаше се тя отново и отново, когато паркираше колата пред дома си.

Единственото, което можеше да предприеме, бе да попита направо Кон. Трябваше да знае истината и трябваше да я чуе от него. Нищо друго нямаше да убие любовта, която бе започнала да назрява у нея.

Докато чакаше Кон, Онър бе неспособна да се съсредоточи върху каквото и да било. Сутринта той ѝ бе казал, че ще отиде при нея в шест вечерта. Докато денят се изнизваше, Онър осъзна колко много започваше да се надява, че Кон ще има обяснение за всичко.

Беше нелепо да допуска тази мисъл. Онър се подготвяше за провал. Но нямаше истинска алтернатива. Нищо не можеше напълно да я убеди, че е манипулирана заради някакво странно отмъщение, докато не чуеше неприятните думи от самия Кон. Лошото, естествено, беше, че той по всяка вероятност щеше да я излъже.

— Разбира се, че ще разбере, ако ме лъже. През последните няколко дни станахме толкова близки — си каза полугласно Онър, крачейки по белия килим. Още една илюзия. Какво я караше да си мисли, че ще бъде наясно дали ѝ казва истината, помисли си тя. В края на краищата, ако всичко досега е било лъжа, на която е повярвала, нямаше причина тази вечер да бъде по-различно.

Близост. Това бе още една илюзия. Единствената истинска близост, която постигнаха, беше в леглото и явно тази близост е била едностранна. Нямаше причина да вярва, че взаимната им страст, за него е била нещо повече от една хубава авантюра.

Онър се спря до прозореца, взирайки се с невиждащ поглед в палмата, и се чудеше какво отмъщение можеше Кон Ландри да търси за една жена. Тя не беше богата. Не беше омъжена, така че той нямаше да разруши връзка, като подхвърля някакви намеци или отправя заплахи. Нищо не бе наследила от партньорството на уважаваните им бащи, така че от нея не можеше да се вземе нищо ценно, поне нищо, за което тя знаеше, освен вилата на брега. Доколкото ѝ бе известно, тази вила принадлежеше единствено на баща ѝ. Тя никога не е била част от тяхното партньорство. Стайлиш Легаси, най-ценният спомен от тази сделка, отдавна бе продаден, и печалбата бе равномерно разпределена между вдовицата на Ник Мейфийлд и наследника на Ричард Стоунър.

Но нямаше съмнение, че по някакъв начин Кон щеше поиска да разчисти сметките. Тя трябваше да приеме факта, че Кон я бе избрал тя да плати за предателството преди петнайсет години.

У нея се надигна познатото негодувание. Като малка, обичайки баща си, Онър не искаше да повярва, че той е предал своя приятел. Доказателството за тази кървава нощ щеше завинаги да бъде неясно и несигурно. Убийството бе станало в далечна страна и тези, които се занимаваха с разследването, повече бяха загрижени да се справят с проблемите, които то причини в една голяма нефтена корпорация, отколкото да стигнат до истината. Основната цел на компанията, в която работеха Ричард Стоунър и Ник Мейфийлд, беше да потули цялата заплетена история. И двамата работеха в компанията до момента, в който се разкри, че се занимават с незаконна търговия с оръжие. Стоунър и Мейфийлд създадоха собствена фирма, но все още имаха връзки и контакти в голямата корпорация, която току-що бяха напуснали. Огромният конгломерат трябваше да се грижи за репутацията си.

Всъщност, каза си отчаяно Онър, тя имаше повод да търси отмъщение точно толкова, колкото и Константайн Ландри Стоунър. Трябваше да намери начин да разменят ролите си.

Но този следобед можеше само да мисли как бе допуснала да се влюби в мъж, който явно търсеше единствено отмъщение.

Когато в шест часа отиде да отвори вратата, Онър бе с джинси и smaragdovozelen блузон с широки ръкави. Бе прибрала косата си на тила в стегнат кок. Веднага се познаваше, че не е облечена за излизане. Кон погледна сериозното ѝ лице и влезе.

— Доколкото разбирам, тази вечер оставаме тук? — каза хладно той, смъквайки безупречно скроеното си тъмно ленено сако.

— Трябва да поговорим, Кон. — Онър изпита леко удоволствие от това, че гласът ѝ бе спокоен. Тя го гледаше как хвърли сакото си на един стол и се възхити от свойското му поведение в жилището ѝ. Не се бе поколебал веднага да навлезе в личното ѝ пространство — осъзна тя.

Кон ѝ хвърли изпитателен поглед и се настани удобно на един стол.

— Какво има?

Тя пое дълбоко въздух, отново отиде към прозореца и се взря в тъмнината.

— Точно това искам да те попитам, Кон.

— Сега ти си потайната.

Онър долови в гласа му силна загриженост и се учуди. Кон достатъчно я познаваше, за да е наясно, че работата е сериозна, помисли си мрачно тя.

— Не си направи труда да споменеш, че фамилното ти име е Стоунър — каза тихо тя.

Зад нея настана мъртвешка тишина. Онър се страхуваше да помръдне.

— Никога фамилното ми име не е било Стоунър.

Онър стреснато се завъртя, обзета от необуздана надежда, въпреки усилията си да я потисне.

— Ти не си син на Ричард Стоунър?

— Син съм му.

Надеждата умря.

— Разбирам.

— Според общоприетите норми, Ричард Стоунър ми беше баща. Бях дванайсетгодишен, когато майка ми се омъжи за него. Истинският ми баща е бил убит, когато съм бил много малък, но майка ми никога не ме е карала да забравя, че е съществувал. Стоунър се съгласи с нея, така че никога не съм бил официално осиновяван. Но израснах с мисълта, че искам да стана като Ричард Стоунър.

Онър се взря в каменното изражение на мъжа, когото обичаше, и знаеше, че за тази любов вече няма никаква надежда. Нещо извратено

в нейната природа я караше да си каже всичко и тя се чу да задава следващия въпрос.

— Ти беше ли наясно коя съм аз, преди да се запознаем?

Той облегна глава на стола, гледайки я с притворени очи.

— Днес си особена.

— Просто ми отговори на въпроса — помоли тя.

— Знаех. Знаем от няколко месеца.

Тя за кратко време затвори очи и се обърна към прозореца със скръстени ръце на гърдите.

— Освен че си искал да ме направиш на глупачка, какво друго си целял, Кон? — попита твърдо тя.

Той стана от стола, без да издава звук. Онър не знаеше, че Кон бе толкова близо, докато не чу гласа му само на няколко сантиметра от себе си.

— Простата истина е, че всъщност отначало аз не бях наясно какво точно искам от теб. Само знаех, че трябва нещо да се уреди между моето и твоето семейство.

— Искал си отмъщение. Убеден си, че моят баща е предал твоя — прошепна твърдо тя.

— Заключение на официалното разследване за случилото се през онази нощ е, че между двамата партньори е възникнала кавга, че Ник Мейфийлд е имал намерение да убие баща ми и сам да приключи сделката с оръжието. Но нещо се объркало. Преди да умре, Ричард Стоунър успял да изстреля няколко куршуми и нито един от двамата не е останал жив. Лично аз мисля, че моят баща е разкрил, че твоят е използвал длъжността си на уважаван изпълнителен директор, за да пренесе тайно това оръжие, и му го е казал в очите.

— И в последвалата схватка са се убили един друг — довърши резервирано Онър.

— Нещо такова.

— Каквото и да е станало, ти си убеден, че баща ми е предал твоя баща.

— В продължение на петнайсет години нямам причина да мисля нещо друго — каза Кон с безизразен глас. — Добре познавах Ричард Стоунър. Той никога не би се забъркал в търговия с оръжие.

— Боже мой! — въздъхна тя. — Петнайсет години. Петнайсет години си мислил за отмъщение. Сигурно душата ти направо е

почерняла.

Тя усети леко движение, после пръстите му докоснаха рамото ѝ. Онър замръзна.

— Не беше така, Онър. В противен случай, отдавна щях да направя нещо драстично. Ще ме изслушаш ли?

— Нямам голям избор.

— Да — съгласи се мрачно той — нямаш. Ти повдигна този въпрос.

Искаше ѝ се той да свали ръката си от рамото ѝ. Докосването му я изпълваше с желание да се обърне, да зарови лице в гърдите му и да изплаче всичкия си гняв и цялата си болка.

— Колко време щеше да ти бъде необходимо, за да си направиш труда да изложиш истинската причина за това, че спиш в леглото ми, Кон?

Пръстите му опасно се свиха и тя усети обзелото го напрежение.

— Слушай, Онър, и ме чуй добре. Няма да е лесно да ти обясня. На самия мен ми беше много трудно да го осъзная.

— На мен ми изглежда много лесно.

— Защото не знаеш за какво става въпрос! За Бога, не съм се крил в някаква тъмна дупка в продължение на петнайсет години, за да подготвям престъпление! Както ти казах, бях в чужбина. Работата беше хубава, постът — високо платен. Бях зает, непрекъснато бях в движение. Още повече, бях много добър в работата си.

— И досега не се нахрани да обясниш какво точно върши един посредник, Кон — изтъкна сухо тя.

Той прехапа устни, за да не възкликне от нетърпение.

— Дейността ми беше нещо като на „Бърза помощ“. Изпращаха ме в командировка, когато компанията имаше проблеми в някое свое представителство в чужбина.

— Какви проблеми? — настоя мрачно тя. — Само не ми казвай, че си уреждал трудови спорове.

— Не — процеди той. — Бях специалист по проблеми на сигурността. Онър, предишната ми работа няма нищо общо с това. Споменах я само защото се опитвах да ти покажа, че през последните петнайсет години не съм се подготвял за отмъщение.

— Но не си забравил нощта, когато бащите ни са се застреляли, нали? — стрелна го тя.

— Нито пък ти.

Онър наведе глава, резервирано признавайки истината.

— Нито аз.

Той натисна рамото ѝ и с лекота я обърна със силната си ръка. Тя бе принудена да се изправи срещу цялата мощ на курсуменосивите му очи. Неумолимата му твърдост бе непреодолима.

— Онър, аз вярвам, че мога да поставя везните в равновесие. Казах ти го.

— Да.

— Когато преди две години реших да се оттегля и да се прибера в Щатите, нещо в мен започна да ме подсеца за недовършения проблем между моето и твоето семейство. Спомням си, че баща ми се интересуваше от конни надбягвания и реших да разбера какво е станало със Стайлиш Легаси. Ако откриех какво бе станало с него, щях да започна да търся истината за това, което се бе случило онази нощ между нашите бащи. Знаех, че веднага ще купя един от жребците. Изглежда така трябваше да направя. Може би бях възприел малко от увлечението на Ричард Стоунър по чистокръвните коне. Или може би за мен този кон бе връзка с миналото. Макар че това, че купих Легаси, в известно отношение се оказа грешка.

— Защото винаги когато го поглеждаш, се сещаш за предците му и за партньорството на бащите ни — предположи съкрушено Онър.

— Онър, не понасям предателството. Може би съм го виждал прекалено много в работата си. Може би всичко идва от начина, по който загина вторият ми баща. Не знам. Може би това просто ми е вродено. Каквато и да е причината, щом купих Легаси, за мен стана все по-важно да уредя проблема от миналото. Реших поне да откроя какво е станало с децата на Ник Мейфийлд. Не беше трудно да те проследя. Щом те издирих, реших да продължа нататък. Нещо ме караше да го правя.

— Жаждата за отмъщение.

Тя срещна погледа му с втрънен взор, без да отбягва строгия му вид.

— Добре — отвърна Кон. — Може и така да е било. Наречи го както искаш. Но според мен беше нещо друго. Имах чувството, че ако разбера каква е по-голямата дъщеря на Ник Мейфийлд, може би ще науча нещо повече за това какъв е бил самият той. Може би щях да

успея да реша веднъж завинаги дали е бил човек, способен хладнокръвно да убие партньора си. Щях да бъда в състояние да оставя миналото на мира. А щом купих Легаси, не можех да се спра да търся истината. Едното водеше до друго. През последните три месеца разбрах къде живееш, къде работиш, с кого се срещаш и че от време на време отиваш на хиподрума.

— Ти си ме следил!

Онър бе изумена.

— Само в продължение на една седмица. Достатъчно време, за да открия най-важните подробности. След това се заех сам. Имам опит в подобни неща.

Той сви устни.

— Сигурно много ме мразиш, Кон Ландри — прошепна тя.

— Не, по дяволите! Не те мразя. Точно това се опитвам да ти обясня — отсече яростно той. — След като купих Легаси, трябваше да продължа. Не разбираш ли? Едното водеше до друго. След като открих къде живее по-голямата дъщеря на Мейфийлд, трябваше да разбера каква е тя.

— Защо? — извика Онър. — Заради някаква средновековна теория, според която склонността към предателство е семейна черта ли?

— Може би просто съм искал да видя дали тя е като баща си. Не знам защо е трябвало да те проследя и да се запозная с теб. Ти си връзка с миналото — също като Легаси. Само знаех, че това е важно.

— Защото е трябвало да уредиш нещо недовършено — заключи с ярост тя. — А защо ми каза за клопката, Кон?

— Каква клопка?

По погледа му разбра, че се притесни.

— Хайде, няма нужда да се преструваш. Веднага щом се запознахме, ти веднага ме натика в нещо като клетка. Например с инцидента с Грейнджър.

Отговорът му бе произнесен със стоманена острота.

— Истината ли искаш да чуеш? Ще ти я кажа. Преди всичко, когато се запознахме, трябваше да съм сигурен, че аз ще владея положението. Реших, че най-добрият начин за това ще бъде да оплета около теб мрежа. Исках още отначало да си ми длъжница, а след това...

Той изведнъж млъкна.

Онър знаеше какво ще каже.

— И после реши, че ако ме прелъстиш, ще засилиш чувството си за контрол над мен. Много си проникателен.

— Това е причината за преуспяващата ми работа в чужбина. Затова и капиталовложенията ми през последните две години са много добри. Прозорливостта е част от характера ми, Онър.

— Все още не разбирам какво искаш от мен — процеди с леден глас тя, след като вече я напусна всякаква надежда. — Ти ме прелъсти. Повярвай ми, друго не мога да ти дам. Може би имам малко пари...

— Не искам парите ти, по дяволите!

— Баща ми ми остави една вила на брега — продължи упорито Онър, без да мигне. — Тя все пак струва нещо. Запозна се с Адина. Наясно си, че няма какво толкова да вземеш от нея. В много отношения тя е просто дете. Предполагам, че ако решиш, можеш успешно да прелъстиш и нея, но е малко гадничко, нали?

— Ще млъкнеш ли? Дори не се опитваш да разбереш!

— Какво точно не мога да схвана?

Кон я пусна, като така бързо махна ръката си, че Онър се почуди дали той не губи контрол над себе си и не иска да я нарани. Трудно можеше да си представи, че Кон ще загуби контрол, при каквато и да е ситуация. Като мина покрай нея, той протегна ръка в червеното барче и намери бутилка уиски. Онър гледаше как си наля в чашата малко от кехлибарения алкохол. Разклати течността и отпи една глътка.

— Трудно мога да обясня какво точно преживях през последните няколко месеца, а да не говоря за последните няколко дни. Само знаех, че чувствата ми към теб са противоречиви. Ти си по-голямата дъщеря на човека, предал баща ми. Нещо ме караше да оставя на мира това, което се е случило между родителите ни преди петнайсет години. Тогава нищо не можех да направя. Бях само на двайсет и три и никой от „лъвовете“ в корпорацията нямаше желание да ми помогне да разбере, какво точно се бе случило през онази нощ. Трябваше сам да сглобя мозайката от това, което знаех за Ричард Стоунър и това, което пишеше по вестниците. Никога няхах усещането, че всичко е точно, никога — че е приключено.

Той нервно прокара пръсти през косата си.

— С прелъстяването ми постави ли точка на това? — попита с леден тон Онър.

Кон я погледна.

— Прелъстяването ти промени всичко.

Тя затаи дъх.

— Сега ли ще ми кажеш, че лудо си се влюбил в мен? Че след като си ме срещнал, си се отказал от мисълта за отмъщение? Че миналото вече няма значение?

Куршуменосивите очи бяха по-студени от лунен пейзаж.

— Онър, опитвам се да бъда напълно честен към теб.

— Това е нещо ново.

— Ти малка... — Той направи крачка напред и рязко спря, явно се въздържа. Сврхнапрежението му беше очевидно.

— Онър, не разбирам много от любов. Това е неясно смътно усещане, което, доколкото имам впечатления, не се задържа дълго. И няма да ти кажа, че напълно съм забравил случилото се преди петнайсет години между Ричард Стоунър и Ник Мейфийлд. Но в това уравнение се промени нещо много основно и то се отнася до теб. Аз те желая. И имам непосредствени впечатления, че и ти ме желаяш. На тази основа съм готов да започнем отначало.

— Да започнем отначало! — Тя не вярваше на ушите си. — Да не би да си се побъркал?

Лицето му бе като маска.

— И аз се питах същото през последните няколко дни. Не, не съм се побъркал. Поне така ми се струва — добави сухо той. — Ние сме свързани, Онър и подозирам, че ти съзнаваш това толкова, колкото и аз. Има връзки, има неща, които ни свързват. Фактори, които ни събраха и които не могат толкова лесно да бъдат пренебрегнати. Каквато и да е първоначалната причина, резултатът съществува. Сега ние с теб сме заедно.

— Никога не бих допуснала, че вярваш в съдбата — разяри се тя. Той потръпна.

— Може би съм прекарал твърде много време в такива части на света, в които хората вярват в неща като предопределение и съдба.

— Аз съм от Южна Калифорния — нахвърли се с ожесточение Онър. — А тук ние кодем съдбата си. Бях глупачка, че се забърках с теб, Кон Ландри. Моля те, напусни жилището ми! Веднага!

Той остави полуизпитата чаша с уиски.

— Знаеш, че това няма да приключи така лесно.

— Махай се!

— Ще се върна. Ще поговорим отново, когато се успокоиш. Ние сме здраво свързани. Устните му се повдигнаха в лека цинична усмивка. — Убийство и предателство преди петнайсет години между нашите бащи, страст и задължение между теб и мен. Не забравяй последното, скъпа. Ти си ми длъжница. И двамата сме затънали до гуша в това.

Той се обърна и излезе, преди Онър да успее да намери отговор.

ШЕСТА ГЛАВА

Ще ѝ даде двајсет и четири часа, реши Кон. По дяволите, кого заблуждаваше той? На него му трябваше време толкова, колкото и на нея. Кон обърна поршетото към хотела, остави го на паркинга и тръгна към бара в английски стил. Чак когато си поръча уиски, той осъзна до каква степен си личеше напрежението, което го бе обхванало. Барманът се държеше така, сякаш обслужваше акула, която случайно се е вмъкнала в удобния салон. От другата страна на помещението Кон позна няколко души, които имаха коне в „Санта Анита“. Те бяха отседнали в същия хотел, но никой не направи жест, с който да покани Кон да седне при тях. Явно мрачното му настроение личеше отдалеч.

Ландри погълна голяма глътка уиски, след като чашата внимателно бе поставена пред него, после седна и навъсено загледа отражението си в огледалото зад бара. Към него гледаше мъж с мрачно лице и с очи от вледенен метал.

Двајсет и четири часа. Това трябва да е достатъчно, помисли си той. Точно сега тя бе шокирана и разстроена, но след двајсет и четири часа ще се е успокоила достатъчно, за да се вслуша в гласа на разума. С малко късмет самият той щеше да я поуспокои.

Кон не бе очаквал нещата да се развият така, не бе допускал, че тя по свой път ще научи истината. Възнамеряваше внимателно да представи фактите на Онър, за да не изпадне тя в паника. Щеше да ѝ каже всичко тогава, когато прецени, че моментът е подходящ и когато всичко си е изяснил.

Това беше най-сложно, помисли си той. Щеше да се наложи да прояви усилие, за да прецени всичко, което се бе случило. Когато бе изправен пред необходимостта да обясни странното си отношение към Онър в началото, той усети, че отчаяно търсеше думи. Изобщо не бе успял да успокои страховете ѝ или да обясни нещо, което самият той едва разбираше. Щеше да е по-различно, ако имаше време да се подготви.

Но чувствата му към тази жена бяха кристализирали бавно и на части. Още не ги бе обединил така, че да бъдат разбрани. Все едно че бе започнал да подрежда парчета от счупено огледало. Някои неща вече бяха ясни, помисли си Кон. Съзнаваше без сянка съмнение, че я желае. Бе приел, че изпитва необходимост да я защитава. И вече не се бореше със странното си усещане за притежание.

Но някои други образи в огледалото все още бяха разкривени и без фокус. Не беше сигурен в чувствата на Онър, освен, че можеше да я накара великолепно да му партнира в леглото. Когато ѝ бе казал, че прелъстяването ѝ бе променило всичко, той не лъжеше. Така си беше. Може би Онър още не разбираше, че не само за него всичко се промени. Промени се и за нея.

Поне, призна си чистосърдечно Кон, много му се искаше да се бе променило за нея. При мисълта, че бе възможно любовният акт да не е бил толкова интензивен и от такова значение за Онър, както за него, стомахът му се сви от страх. Той пи още уиски, за да го прикрие.

Има още поводи за сигурност, окуражи се той. У нея бе усетил честност, каквато не очакваше да открие у дъщеря на Ник Мейфийлд. Когато беше с нея, той изпитваше чувство за справедливост, което не можеше да обясни. Обичаше израза на кестенявите ѝ очи, хареса му как онази нощ изтича при него, когато се бе изплашила от мъжа с пикапа.

Кон установи, че му е приятно да бъде в ролята на герой и защитник. Той призна колко кураж ѝ е бил необходим, за да се опита вместо сестра си да уреди проблема с Грейнджър. Толкова много неща у нея го привличаха.

Поради тези причини и още поради хиляди други, си беше казал, че му е необходимо време, за да направи преоценка на положението. Но днес се бе случило нещо, което му ограби този коз. Как, за Бога, тя бе разбрала, че той е син на Ричард Стоунър? За да бъде всичко наред, той трябваше да изясни това, веднага щом се срещнат. Може би го бе узнала от клюки из хиподрума.

Тъй като устата му опасно пресъхваше, Кон си поръча още едно уиски и мрачно си помисли за самотната вечеря, която му предстои. Може би трябваше да остане там, докато дойде време да се качи в стаята си, и да се изправи пред още по-самотното легло. Хубавото уиски бе много приятно.

На няколко преки от хотела Онър заключи вратата на жилището си и свали на пода червения кожен куфар. Бе оставила съобщение на телефонния секретар на Адина. Сестра ѝ можеше да се справи с всичко, ако нещо стане в дома ѝ. Онър отнесе куфара в гаража и го пъкна в багажника на фиата. След това се намести на кормилото и пъкна ключа в стартера. Щеше да шофира продължително, но по пътя щеше да разполага с много време за размисъл.

Толкова бе потънала в мисли, че забеляза зад себе си черния пикап, едва когато премина на еднопосочната магистрала. Когато случайно го зърна в огледалцето за обратно виждане, стомахът ѝ се сви от страх.

Не може да си сигурна, че това е същият пикап — каза си тя. Но не виждаше табелка с номер, а Кон бе споменал, че черният пикап, който я бе преследвал, е бил без табелка. Все пак беше тъмно и тя не можеше да е сигурна, че е видяла добре.

Онър още повече се притесни, когато си помисли, че я преследва някакъв ненормалник. Сигурно някой откачен бе решил да я следи и да я малтретира. Можеше да се опита да отиде до полицейски участък, помисли си Онър и юмруците ѝ побеляха от стискане на кормилото.

Тъкмо решаваше по кой път ще стигне до някой участък и пикапът изостана толкова, че остави място да се вмъкнат няколко автомобила. Две коли запълниха празното пространство и Онър се поуспокои. Може би е било просто съвпадение или плод на въображението ѝ. Потенциалните опасности по магистралата ангажираха вниманието ѝ още няколко мили, при които отбивките се изпълваха с коли. По това време — в петък вечерта, магистралите около Лос Анжелис бяха претоварени. Тя напълно загуби от погледа си пикапа и си каза, че няма за какво да се тревожи. Тези дни по пътищата имаше много пикапи.

След като се успокои, умът ѝ се върна към надигащите се емоции, заради които напускате града. Болката, която изпита, когато откри, че Кон Ландри я бе лъгал, не намаляваше. Сега дори бе много по-силна, след като чу потвърждението лично от него. Не отричаше тайната си надежда, че за всичко ще се намери обяснение.

И, разбира се, имаше логично обяснение, помисли с горчивина тя. Итън Бейли ѝ бе казал истината. Обясненията не можеха да бъдат по-логични.

Тя се бе влюбила в сина на Ричард Стоунър. Ландри я бе манипулирал от мига, в който я бе видял. Не, той я бе дебнал дълго преди това. Беше си признал, че месеци наред я бе преследвал.

Преследваше я опасен човек, но той не беше онзи с пикапа. Нейният отмъстител караше порше и имаше такъв нюх към отмъщение, който не можеше да бъде определен като старомоден. По-скоро — примитивен. Единственият ѝ изход беше да избяга и да се опита да се окопите от болезнения обрат на събитията.

Онър препускаше по магистрала номер сто и едно така, сякаш я преследваха демони.

Кон имаше основателна причина да си спомня за решението си да пие предишната вечер, когато на другия ден в седем и половина сутринта телефонът му пронизително иззвъня. Простото усилие да вдигне слушалката предизвика пулсиращо главоболие, което очевидно бе изчаквало удобен момент.

— По дяволите! — изстена той, търсейки слушалката. — Не съм се обаждал за събуждане — изръмжа Кон, преди човекът от другата страна на линията да успее да го поздрави.

— Кон? Ти ли си, Ландри?

Кон се отпусна отново на възглавницата с ръка на туптящото си слепоочие. Усети, че стомахът му се бърка.

— Кой е? Итън? Защо, по дяволите, ми звъниш посред нощ?

— Извинявай, че те събудих. Аз съм в „Санта Анита“. Дойдох да гледам сутрешната тренировка на конете.

Настъпи пауза.

— Днес ще я пропусна — измърмори Кон, като затвори очи и внимателно пое дъх. — Предвидил съм други неща.

Помисли си, че ще успее да се справи със стомаха, но главата щеше да го довърши.

— Слушай, Кон. Не ти се обаждам за това. Има нещо друго. Струва ми се, че трябва да дойдеш.

— Каж ми поне една основателна причина.

— Свързано е с Легаси — каза безизразно Итън.

Кон отвори очи и веднага съжали за рязкото движение.

— Легаси? Какво е станало с него? Той добре ли е?

— Е, да, но...

— Къде е Хъмфри? — Кон седна в леглото, като с огромно усилие на волята си наложи да не обръща внимание на главоболието. — Ако нещо не е наред, извикай Хъмфри да го види. Ще дойда веднага щом успея.

— Легаси е добре, Кон. Но има нещо, свързано с него, и откровено казано, не ми се иска да говоря за това по телефона.

Въпреки болките в слепоочието, Кон усети тревога в гласа на Итън.

— Хубаво, тръгвам веднага.

— Той е добре, Кон — обади се предпазливо Итън.

Ландри остави шумно слушалката и провеси крака към пода. Бе му необходима смелост, за да стане от леглото, а отиде и до банята. Като отвори ципа на тоалетната си чантичка, намери тубичка аспириин и глътна няколко таблетки. След това пусна душа и за няколко минути остана под водната струя, размишлявайки от колко отдавна не се бе напивал заради жена. Дори не си спомняше дали някога нарочно бе решавал да се гипсира заради жена. За първи път — за Онър.

Трябваше да й каже какво му бе причинила. Ще си направи списък на оплакванията, които бе решил да й представи, когато изтече срокът от двайсет и четири часа.

Главата му се бе поуспокоила, когато стигна до поршето си на паркинга на хотела и се отправи към „Санта Анита“, но все още се движеше внимателно, минавайки през паркинга на хиподрума към конюшните.

Итън Бейли го посрещна на пропуската. Само от един поглед към изражението на възрастния мъж Кон разбра, че го чакаше голяма неприятност. Тази сутрин Бейли не бе в обичайното си шеговито и непринудено настроение.

— По-добре ми кажи най-лошото и да приключваме — каза с въздишка Кон.

— Да отидем в моята кола — предложи внимателно Итън.

Той не дочака види дали Кон ще го последва, а тръгна към паркинга.

— Защо, за Бога, си толкова тайнствен тази сутрин? Днес не ми е до такива неща. Ако с Легаси се е случило нещо ужасно, кажи ми. — Кон крачеше до приятеля си, като едва сдържаше раздражението си.

Тази сутрин бе сърдит на целия свят. На миналото, на настоящето, на Онър Мейфийлд, на целия свят. А сега Бейли му правеше номера.

Не, това беше несправедливо. Бейли беше много загрижен. Той не правеше номера. Всъщност Кон познаваше Итън Бейли от години и никога не го бе виждал толкова загрижен.

— Изглеждаш по-зле, отколкото по времето, когато сделката с недвижими имоти в окръг Ориндж се провали — промърмори Кон.

— Онова беше бизнес. Сега става дума за нещо лично — отговори му разтревожено Итън. Той спря до големия си бял мерцедес, обърна се и погледна Ландри. — Дори прекалено лично. Може би съм объркал всичко. — Той отвори вратата, пресегна се в колата и извади вързопче, увито в зебло. — Кон, ти можеш да ми кажеш кога да се спра, ако оплета нещата. Но преди да направя нещо драстично, искам да видиш това.

— Какво е то?

Кон намръщено се взря в наглед безобидния вързоп.

— Намерих го тази сутрин в бокса на Легаси. Минах оттам, докато конят правеше утринния си галоп и случайно погледнах вътре.

Итън бавно разтвори вързопа и видя две зелени ябълки. Кон втренчи поглед към плодовете с добронамерена изненада.

— Две ябълки. И какво? Може би някой от конярите му ги е донесъл.

Итън поклати глава.

— Знаеш колко е стриктен Хъмфри по отношение на храната на конете. Никой от конярите му не би се осмелил да даде нещо на Легаси, нито пък на някой друг кон. Всички животни на Хъмфри са на научно комбинирана храна. Кон, някой е донесъл ябълките на Легаси и ги е сложил при храната му, докато той е бил на сутрешната си тренировка. Виж това. — Итън обърна едната ябълка и се видя, че сърцевината ѝ е извадена.

Внимателно изострените инстинкти от няколкото години работа в отдела за сигурност най-после заговориха. Кон взе една от ябълките и внимателно разгледа дупката в долната ѝ част. Без да продума, той вдигна ръка към джоба на синята си дочена риза и извади един малък предмет с форма на звезда.

Итън повдигна вежди от изумление.

— Това пък какво е?

— Взех си я преди няколко години — обясни разсеяно Кон, използвайки един от остриите краища на звездата, и разряза ябълката точно на половина. — Може да се каже, че ми е талисман.

— Не знаех, че си суеверен — отбеляза Итън.

Кон почисти звездата в джинсите си и я пусна в джоба, като цялото му внимание бе насочено да раздели ябълката на две.

— Човек придобива лоши навици, когато работи на такива места, на каквито аз съм работил. Какво ще кажеш? — заключи той с шепот, щом се показа голяма капсула, скрита в средата на ябълката.

Итън втренчи очи в капсулата, пълна с прашец.

— Струваше ми се, че няма да се намери правдоподобно обяснение защо ябълките са били в бокса на Легаси.

Ландри вдигна леден поглед и срещна мрачния взор на Итън.

— Чудя се дали Грейнджър не е решил, че не му е допаднало да му се казва да остави на мира Адина Мейфийлд.

Итън не откъсваше очи от него.

— Грейнджър е измет, но той е доста старомоден.

— Изплюй камъчето, Итън.

— При всички случаи, той е това, което от женското движение биха нарекли абсолютно консервативен шопар. Той не наема жени.

Кон замръзна.

— Какво, за Бога, говориш, Бейли?

Итън направи явно усилие да се овладее, за да разкрие новината докрай.

— Когато сутринта намерих ябълките, небрежно попитах пазача дали много непознати хора са влизали в конюшните. Той каза „не“.

— Може Грейнджър да е подкупил човек, който работи тук — прекъсна го раздражително Кон.

— Това си помислих и аз. — Итън въздъхна и погледна стената от планини, която се издигаше в далечината. — Но пазачът добави, че през входа за посетители е минал един човек. Жена. Дама със светлокестенява коса, облечена с жълт панталон и синьо яке. Не се е забавила вътре много.

Кон дълго време не помръдна, през натезалата му от болка глава премина представата за светлокестенявата коса на Онър и дрехите ѝ със свежи цветове. Онър, която се смяташе за употребена, за жертва на

мъж, търсещ отмъщение. Онър — дъщерята на човек, който бе предал и убил най-добрия си приятел.

— Какъвто бащата, такава дъщерята? Не... — прошепна той, останал без въздух.

— Добре ли си, Кон? — Итън разтревожено го погледна.

— Ще оцелея. — Може би. Изведнъж не бе сигурен. Усещаше някаква странна болезнена напрегнатост, гадене, което нямаше нищо общо с махмурлука му.

— Ще отидем ли с тези ябълки при управата на хиподрума?

Кон си наложи да се занимава с нещата едно по едно, макар че умът му препускаше на безброй безсмислени посоки.

— Не.

По дяволите, защо не може да мисли както трябва?

— Не знам — каза загрижено Итън — може би трябва да дадем съдържанието на капсулите на анализ, преди да вземеш някакво решение. В края на краищата, не знаем какво е то.

— Колко причини можеш да измислиш да се напъха капсула в ябълка, която да се даде на състезателен кон, струващ сто хиляди долара? — попита иронично Кон, увивайки отново ябълките. Той бе смаян колко усилие изискваше това незначително движение, но погледна ръцете си и видя, че треперят.

— Не мога да измисля никакви разумни причини. Освен ако Тоби Хъмфри не е искал да подмами Легаси да му даде някакво лекарство — добави той, изпълнен с надежда.

— Вчера разговарях продължително с Тоби за здравето и за бъдещето на Легаси. На жребеца не се дават никакви лекарства. — Кон говореше безизразно, без никакви емоции.

— Каквото и да има в тази капсула, то е предназначено да отрови Легаси.

— Управата...

— Не! — Отказът беше малко прекалено рязък, прекалено силен. Кон се овладя с неимоверно усилие. Ако не внимаваше достатъчно, скоро гласът му щеше да се разтрепери като пръстите му. — Сам ще се справя. — Кон държеше увитите ябълки в ръка и гледаше приятеля си. — Ти си знаел, че ще поискам да се справя сам, нали? Затова се обади първо на мен, а не на управата на хиподрума.

Итън кимна мрачно.

— Когато пазачът каза нещо за някаква жена, аз... — Той не довърши изречението.

— Знаел си на кого прилича описанието.

— Кон, това е най-проклетата бъркотия, която съм виждал. Какво си причинил на тази госпожичка, че да иска да направи такова нещо?

Кон сведе поглед към вързопчето в ръката си.

— Сигурно съм я вбесил. — Той се обърна и тръгна към поршето. — Но то е нищо в сравнение с това, което тя сега ми причини.

Това бе вярно, добави мълчаливо той, когато влетя в поршето и захвърли вързопчето на пода на колата. Може би точно сега не биваше да шофира. Ако беше малко по-разумен, щеше да отиде някъде да се поуспокои, преди да се срещне с Онър.

Освен това, ако беше проявил малко повече интелигентност, нямаше да изпадне в такова положение. Всичко, което бе научил за човешката природа, докато работеше в отделите за сигурност на многонационални компании по света, сякаш се изпари, щом трябваше да бъде отнесено към Онър Мейфийлд. Какво, по дяволите, бе станало с неговия реалистичен подход към хората, чудеше се той.

Би трябвало да очаква подобно нещо — помисли си с отвращение той, поглеждайки към вързопа, предназначен за престъплението. Онър бе дъщеря на мъжа, предал и убил най-добрия си приятел. Тази наклонност наследствена ли е? На някои места по света хората вярват, че е така. Дори ако инстинктът не беше наследствен, имаше други фактори, които онази нощ той би трябвало да вземе под внимание като например, че той трудно можеше да бъде определен като неин най-добър приятел.

Вчера, когато узна истината, Онър бе вбесена. Кон знаеше, че тя е страдна. Бе разумно да се допусне, че тази черта на характера ѝ може да се разпростре и върху други области от нейния живот, освен в леглото.

Разум. Цяла сутрин не можеше да разсъждава разумно и то не поради махмурлука. Трябваше да измине с автомобила почти цялото разстояние от хиподрума „Санта Анита“ до жилището на Онър, за да установи, че страстите му стигаха до опасната граница да излязат извън контрол. Туптящата болка в главата и пронизващата болка в стомаха му пречеха да се успокои.

Не разбираше напълно именно тази болка. Вместо нея трябваше да изпитва студено чувство на ярост. Но беше нещо друго — нещо, на което не би допуснал, че вече е способен. Болеше го, но не само физически, а на примитивно емоционално ниво, което не бе докосвано от деня, в който му казаха, че Ричард Стоунър е убит.

Когато рязко спря поршето до тротоара пред жилищния блок, тлеещите емоции бяха застрашително готови да избухнат. Трябваше да направи усилие да си наложи самоконтрол и осъзнаването на това още повече увеличаваше напрежението. Никога не бе имал такъв проблем. Винаги и при всяка ситуация се бе овладявал. Тази способност бе много необходима при неговата работа и той я бе придобил по естествен път. В продължение на години бе приемал хладния, уравновесен, резултатен и безпощаден подход към живота като нещо естествено. Фактът, че точно тази жена го бе извадила от тези граници, бе зашеметяващ.

Кон изкачи стълбите до втория етаж, като ги взимаше две по две и се спря пред вратата на Онър. Няколко пъти пое дълбоко въздух в напразно усилие да обуздае гнева си.

После заудря грубо по вратата.

След като удря няколко минути и видя намръщените любопитни физиономии на няколко съседни, Кон се убеди, че плячката бе избягала.

— Вижте, господине — обърна се към него един мъж, плувнал в пот от джогинг — идвам от гаража. Колата й не е там. Повярвайте ми. Заминала е за уикенда.

Като избърса потта от челото, мъжът изрови ключа за жилището си.

— Знаете ли къде?

Острият като бръснач тон на гласа му накара мъжа да вдигне глава веднага щом отключи.

— Съжалявам — каза отсечено той. — Не знам.

Доста бързо се прибра и тръшна вратата след себе си. Кон чу как щракна ключът в ключалката.

Като ужасяваше съседите на Онър, нямаше да постигне много. Беше време да открие Адина. Имаше адреса на младата жена в информацията, която бе събрал през последните няколко месеца. Връщането в хотела и ровенето сред книгата отне време и направо го разяде отвътре, но нямаше друг начин. Тъкмо се канеше да излезе от

стаята с листчето в ръка, когато се сети за аспирина. Можеше да изпие още няколко таблетки. Главата му изобщо не се оправяше. Поне стомахът му бе в ред. Кон спря да погълне още няколко таблетки и реши да не губи повече време. След десет минути вече удряше по вратата на Адина Мейфийлд. Този път му отвориха.

— Боже мой! Какво искаш? Едва осем и половина е и е събота. Ако си дошъл да ми изнасяш още една лекция за Грейнджър, зарежи. Имам отлична памет.

Адина втренчи поглед в посетителя си, стискайки червено — пурпурната си хавлия в стил кимоно, която бе наметнала, за да отвори вратата. Още не бе направила със сешоар стилната си прическа с клинообразен профил и русата ѝ коса бе разрошена. Без обичайния си много силен грим, тя изглеждаше много по-млада, забеляза Кон.

— Търся сестра ти — отсече той.

— Онър? — Адина премига недоумяващо. — Откъде да знам къде е тя? Напоследък само ти прекарваш толкова много време с нея. Може би по-добре ще знаеш къде е.

— Не си е у тях.

Струваше му неимоверно усилие да запази гласа си равен и безразличен.

— Не ме обвинявай, ако си успял да я накараш да изчезне — промърмори Адина. — Хей, какво правиш? — добави задъхано тя, когато Кон изведнъж бутна вратата и нахълта в коридора. — Виж какво, тя не е тук, ако това си мислиш. — Най-послед спящият ѝ мозък започна да схваща какво е настроението му. — Какво има, Кон? Онър добре ли е?

— Трябва да я намеря.

— Защо?

Изведнъж в гласа ѝ прозвуча загриженост.

Кон долови промяната в тона ѝ и си наложи да сдържи яростта си. Ако разтревожеше прекалено много Адина, трудно можеше да получи информация от нея.

— Снощи се скарахме. Явно е заминала извън града. Опитвам се да я намеря.

— А — възкликна Адина и лицето ѝ просветна. — Искаш да ѝ се подмилкваш, така ли?

Кон я погледна от упор.

— Нямам точно такова намерение.

— Е, не се безпокой. Онър много лесно прощава, тя е толерантна душа. Само Бог знае колко се е напатила с мен през последните няколко години. Чакай да видя дали не е оставила някакво съобщение на телефонния ми секретар. Обикновено ми казва, когато заминава.

Потискайки прозявката си, Адина изшляпа в кухнята и включи телефонния си секретар.

Кон изслуша две обаждания на млади мъже, които молеха Адина да отиде с тях на един и същи пънк рок концерт, и едно от млада жена, която искаше да знае дали Адина искаше да отскочат до магазина, за да разгледат най-новите модни стоки, когато се чу напрегнатият глас на Онър. Кон сви несъзнателно юмруци толкова силно, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Адина? Онър е. Заминавам за няколко дни. Мисля малко да отида на вилата на татко, преди да започне сезонът. Когато реша да се върна, ще ти се обадя. Моля те, не казвай... — Настъпи известна пауза, след която Онър продължи. — Ще съм ти благодарна, ако не казваш на никого къде съм. Искам за известно време да остана сама.

— Оох! — Адина иронично се изсмя, когато изключи телефонния секретар. — Май трябваше да изтрия това обаждане, преди да те пусна да слушаш, а? И все пак, според мен Онър ще е готова да чуе твоите жалки и скромни извинения. На вилата ли отиваш?

— Трябва да ми обясниш къде е.

— Разбира се. — Адина бързо му изпя упътването и после загледа проникателно посетителя си. — За какво се скарахте с Онър?

— Въпросът е личен — каза неприветливо Кон, тръгвайки към вратата.

— Е, както казах, сигурна съм, че Онър пак ще те приеме — увери го ведро Адина. — Никога не бях я виждала да хлътва така по някой мъж. Разбира се, не бях я виждала и с мъж като теб. Ти не си като тези, с които излиза.

Кон спря посред коридора.

— Защото не съм с фамозни мокасини и не нося бледоморави вратовръзки ли?

— Имам чувството — отбеляза резервирано Адина, — че не е само това. Довиждане, Кон. Не забравяй да репетираш подмилкването,

докато шофираш. Струва ми се, че трябва да се работи по въпроса.

Кон излезе, преди да се поддаде на моментната си реакция да обяснява на Адина, че не точно така възнамерява да постъпи, когато открие Онър.

Той мина още веднъж през хотела, за да вземе принадлежностите си за бръснене и няколко други дреболии и отново се качи на поршето. След един час шофиране по магистралата, той все още не можеше да забележи някаква промяна в обърканото си настроение. Може би трябваше да хапне нещо. Толкова много аспирина на гладен стомах може би не бе много разумно. От друга страна, мисълта за ядене също не допринесе за уталожване на раздразнението му. Само един поглед към пода на колата му стигаше, за да разпали у него разяждащата го болка и яростта, която го обземаше.

Не би трябвало толкова много да боли от предателство, реши той. Защо една такава постъпка от страна на жена може да нарани мъжа до мозъка на костите му? Образът беше подходящ. Той се чувстваше така, сякаш действително кървеше.

Когато пристигна късно предишната вечер, Онър изпита чувство на тревога и на някакво смъртно негодувание, каквото винаги я обземаше, когато отваряше вратата на вилата с изглед към плажа. С времето чувствата бяха поотслабнали. Те не бяха така силни, както някога, но все пак през годините се бяха запазили толкова, че да я карат да сведе посещенията си до минимум.

В събота сутринта тя стана след неспокоен сън и си приготви закуска от овесени ядки и кафе. Докато ядеше, огледа стените, като разсеяно забеляза снимките в рамки на Стайлиш Легаси от различни награждавания на състезания. Онър рядко се бе вглеждала в тези снимки. Изпитваше болка при вида на усмивката, която баща ѝ бе отправил към света, сякаш го очакваше розово бъдеще.

Из стаята имаше и други предмети, които напомняха за интереса на баща ѝ към конните надбягвания. Една юзда висеше на стената до малко седло за състезание, което бе останало, след като продадоха Стайлиш Легаси. В единия ѝ ъгъл имаше стар сандък от дърво и желязо, в който бяха събрани най-различни реликви. Най-отгоре бе сгънато едно одеяло на Стайлиш Легаси. В чекмедже в спалнята бяха заключени броеве на „Дейли Рейсинг Форм“ от петнайсет години, в

които бяха публикувани блестящи данни за обещаващия жребец. Имаше и няколко копия на родословното му дърво и други материали, които на времето са били ценни за баща ѝ. И Онър ги държеше под ключ.

Може би сгрещи, че дойде, помисли си Онър. Вилата я потискаше. Но тя бе избягала така, както бяга ранено животно, и инстинктивно потегли натам. Другата възможност бе да отиде в някой анонимен мотел. Тази алтернатива някак ѝ изглеждаше още по-потискаща. Може би една разходка на плажа щеше да ѝ поддейства ободряващо.

Онър се преоблече с джинси, обу маратонките си и извади от куфара дебело велурено горнище с цвят на праскова. Ставаше много хладно. До вечерта мъглата от крайбрежието несъмнено щеше да се разпространи и да покрие плажа. Този ден обещаващата топлина в Пасадина не се отнасяше за райони толкова далеч на север.

Пустият пясъчен плаж не се оказа с такова терапевтично действие, каквото тя се надяваше. Той се простираше на няколкостотин ярда и свършваше на скалист бряг. В основата на скалите водата застрашително се пенеше, тласкана от течение, поради което там бе опасно да се плува. Добре беше да се върви и студеният въздух действаше ободряващо, но нищо не можеше да облекчи болката на Онър. Тя отново и отново прехвърляше през ума си събитията около връзката ѝ с Кон Ландри и търсеше момента, в който би трябвало да разбере какво ѝ бе причинил той. Ужасяваше я мисълта, че е била толкова неимоверно уязвима.

Още по-ужасяващо беше това, че се опитваше да се справи с кипящите емоции, които я разтърсиха из основи. Тя се бе влюбила в този мъж. Бе се влюбила! Като си спомни всички първоначални опасения относно Кон, се чудеше как е могла да бъде толкова глупава.

След около четирийсет минути се отказа от терапията на разходката и с неохота се прибра във вилата. Ставаше доста студено и мъглата щеше да падне по-рано, отколкото се очакваше. Тя я усещаше във въздуха.

Вилата на баща ѝ се издигаше изолирана и самотна на отвесния бряг към плажа. Наблизо имаше и други вили, но и те бяха празни по това време на годината. Районът остана неразработен, тъй като се намираще доста далеч от Санта Барбара, за да се заемат да го направят

луксозен. Един ден, каза си Онър, когато и тук се развие туризмът, нейното наследство ще се превърне в златна мина. Тя прибягваше до тези разсъждения винаги когато логиката я подтикваше да продаде вилата.

Истината беше, че донякъде не ѝ се искаше да предприеме подобна стъпка. Въпреки че вилата я потискаше и я правеше странно неспокойна, Онър не можеше да се освободи от нея. Сякаш прекалено много въпроси от миналото бяха останали без отговор — въпроси, които трябваше да бъдат решени преди петнайсет години. Онър нито бе способна да ги реши, нито да се лиши от предметите във вилата, които ги повдигаха.

Тя разсъждаваше върху прищевките на собствената си природа, когато чу рева на поршето при навлизането на лъскавата черно — сребрилата кола в отбивката за вилата. Онър рязко се спря. Емоциите, които бушуваха в нея, застрашаваха да я погълнат.

Кон Ландри я бе открил.

Тя изумена го наблюдаваше как отваря със замах вратата на колата и тръгва към вилата. Онър бе застанала в сянката на вилата на няколко метра от него, но можеше да види неумолимия израз на суровото му лице. Тя изчака Кон да вдигне ръка и да заблъска по вратата, след това излезе иззад ъгъла с високо вдигната глава и с ръце в джобовете на велуреното си яке. Бризът разпиляваше косата ѝ, която плющеше по раменете.

— Здравей, Кон. Все още ли търсиш отмъщение? Трябваше да се сетя, че няма да се откажеш.

Той се завъртя и се обърна към нея, като гъвкавото му силно тяло бе в опасно нестабилно равновесие. Студените сиви очи я пронизваха с бушуваща емоция, която тя не можеше да определи. Не може да е болка — помисли си Онър.

— Госпожице, трябваше да ми дадеш няколко урока по отмъщение — отвърна тихо той. — Изненада ме, знаеш ли? Никога не бих допуснал, че ще искаш да си отмъстиш чрез коня. Кой знае защо, но бях готов да заложа живота си, че не си такава.

— За какво говориш?

— За коварния ти номер да отровиш Легаси.

— Да не би да си се побъркал? — попита задъхано тя.

Той наведе глава с груба подигравателност.

— Може и така да е. Последните няколко часа и аз си задавах същия въпрос. Било е лудост да допусна, че си по-различна от баща си.

— Само не намесвай баща ми! — пламна ожесточено тя.

— Защо? Всичко е започнало от него. Но тук ще свърши, Онър Мейфийлд. Кълна се, че всичко между теб и мен приключва тук!

— Не ме докосвай — каза задъхано тя, силно изплашена. Същевременно яростта, която я бе обзела, я сковаваше и тя не можеше да се обърне и да избяга както я подтикваше инстинктът.

— Трябва — каза грубо той и тръгна към нея. — Трябва да се отърва от теб. Ти ме извади от равновесие така, както не съм бил от нощта, когато ми казаха, че Ричард Стоунър е убит. Тогава за последен път се почувствах толкова бесен, Онър. Но преди петнайсет години нямаше кой да плати за случилото се. Сега е различно. Сега ти си ми в ръцете!

СЕДМА ГЛАВА

Онър се обърна и се затича не защото се заблуждаваше, че може да избяга на Кон или, че той няма да хукне след нея. Затича се, защото съзря ярост в обикновено безизразните му сиви очи, и се убеди, че си имаше работа с отмъстителната хищна природа на неговия характер. А когато човек е потенциална жертва при такава ситуация, той бяга.

Тя изтича покрай вилата и се насочи към брега просто защото нямаше къде другаде да отиде. Знаеше, че той я следва по петите, въпреки че не чуваше шум от движенията му поради плискането на вълните и надигания се бриз. Онър знаеше още, че опитът за бягство бе безнадеждна работа. Тя бе мечтала да накара Кон да загуби контрол върху себе си, но никога не бе допускала, че това ще стане по този начин.

Той не я извика, нито ѝ заповяда да спре. Кон просто се нахвърли върху нея тихо и напрегнато като огромна пантера, решена на всяка цена да повали газелата. Тичането по пясъка бе изключително трудно. Той полепваше по краката ѝ, напомняйки ѝ за кошмарите, при които човек сънува, че го преследват, но не може да избяга. Онър вдиша задъхано студения въздух, сърцето ѝ биеше от изтощение и страх и когато стигна до водата, усети ръката на Кон на кръста си.

— Не! — изкрещя Онър и се изви, за да го удари от отчаяние. — Пусни ме, дявол да те вземе!

— Да не би да си помисли, че ще ми избягаш? Няма къде да се скриеш от мен. — Той я придърпа към твърдото си тяло, опитвайки се да укроти движенията ѝ.

В този момент Онър се бореше за живота си. Тя започна да го дере с нокти, да го рита, извиваше се неистово в хватката му, опита се да го ухапе по ръката.

— Ти, малка... — думите на Кон бяха заглушени, тъй като упоритата борба на Онър повали и жертвата, и преследвача. Те се проснаха на студения мокър и твърд пясък. — Ще ти дам да разбереш,

предателко! — изрече грубо Кон и стовари бедрото си върху краката ѝ, за да укроти ритниците.

— Не съм те предала! — Думите се откъснаха от нея, докато тя безрезултатно се бореше с притискащата я тежест на тялото му. — Не знам за какво говориш, но нямаш право да се отнасяш така към мен. Нямаш право да ме малтретираш!

— Аз дори не съм започнал да те малтретирам. След като ти се отнесе към мен така...

Той рязко млъкна, но Онър успя да чуе странна болка в гласа му. Тя се изненада и се опита да съчетае тази болка с яростта, която бе сигурна, че го бе подтикнала да действа така. Останала без дъх, Онър се нахвърли върху него.

Той я прикова безпощадно към влажния пясък, смазвайки я с тежестта си, докато тя престана да се бори. Кон продължително втренчи поглед в кестенявите ѝ очи. Лежейки върху нея, хвана китките ѝ над главата.

— Копеле такова!

У Онър бушуваха гняв и страх. Нямаше време да анализира искрата агония, която ѝ се стори, че видя в погледа му. Трябваше да се справя със своята болка. Тя усети как силата му я смазва и я прави безпомощна.

— Имаш нахалството да ме ругаеш!

Онър раздвижи главата си върху пясъка.

— Аз дори не те познавах, нали? Нямах възможност да те опозная. Ти още от самото начало започна да ме лъжеш за себе си.

Изразът на лицето му бе суров, очите му искряха. Когато се нахвърли срещу него, Онър бегло видя успоредните червени линии, които се очертаваха по едната му буза. Тя смътно се стресна от раната, която му бе нанесла. Кон в продължение на няколко дни щеше да носи следи от схватката им. Все пак, освен че я накара да се чувства безпомощна, Кон не я нарани физически.

— Не аз съм лъгал — процеди задъхано той. — Ти си ме лъгала винаги когато сме били заедно. Цялата нежност и топлина, всичко е било фалшиво, нали? Бях започнал да си въобразявам, че си по-различна.

— По-различна от кого? — отвърна тя, изумена от предположението му, че се е преструвала в леглото.

— От другите жени. И от баща ти!

— Остави баща ми на мира!

— Не мога. Това, което е направил, е в основата на всичко, което става сега. Трябваше да го осъзная. Трябваше да проумея, че дъщеря му няма как да бъде по-различна. Че е способна на предателство.

— Не съм те предала!

— Тогава защо се криеш? Каж ми защо избяга, Онър.

— Не се крия. Просто исках да се махна от човека, който ме използва като жертва на изкривеното си разбиране за отмъщение. Толкова ли е странно? Дявол да те вземе, Кон Ландри, кой ти даде правото да упражняваш над мен изкривеното си разбиране за справедливост? И защо трябва да ти разрешавам да го правиш?

— Не съм ти налагал никакво наказание — избухна той. — Нищо друго не съм направил, освен че спях с теб, бях ти под ръка, когато те преследваше някакъв шантав с пикап и спасих сестра ти от бъркотията, в която бе затънала с Грейнджър, спомняш ли си? Не съм ти причинил нищо лошо! Не съм искал да ти причиня нищо лошо!

— Проследил си ме, само за да потърсиш възмездие — изсъска тя. — Искал си да разчистиш стари сметки. Ти си призна. Това, че спа с мен, е част от изкривеното ги разбиране за възмездие. А сега имаш нахалството да ме обвиняваш, че съм те предала!

— Ти се опита да отровиш Легаси!

Онър се задъха от изумление и присви яростно очи.

— Никога! Никога не бих направила нещо лошо на твоя кон. Нито на който и да е кон!

— Това е бил единственият начин да ме уязвиш, след като ти казах, че съм безкрайно изумен от теб, нали? След като си разбрала, че имам други причини да се срещам с теб, а не защото съм се влюбил от пръв поглед или някаква подобна идиотщина, от която твоето женско его се е разярило, нали?

— Бях разстроена, че чувствата ти към мен не са такива, каквито са моите към теб! Да, ядосах се. И имах това право!

— Искала си да ме накажеш, Онър! Искала си да ме уязвиш и за тази цел си избрала Легаси.

— Не е вярно! — извика ужасена тя. — Наистина ли вярваш, че бих направила такова нещо? Толкова малко доверие ли имаш в мен, Ландри? Признавам, че не сме били продължително време заедно,

както и това, че си изрекъл много лъжи, но всичко, което съм казала или направила, е истина. Подчертавам — всичко. Всичко!

— Тогава защо тази сутрин си дала ябълките на Легаси? — изкрещя той.

Онър се смрази, когато долови мъчителната молба в думите му. Не само тя се разкъсваше, Кон също страдаше.

— От късно снощи съм във вилата. Не съм припарвала до Легаси.

Студенината от пясъка пропълзяваше по тялото ѝ. Тя зъзнеше и физически, и емоционално. В момента единствената топлина в целия свят идваше от твърдото тяло на Кон.

— Тази сутрин са те видели в конюшната. Със светложълт панталон и светлокестенява коса. Единствената посетителка по това време. Трябва да си била ти.

— Щом вярваш на това, защо не приключиш всичко, което си решил да правиш с мен? Какво си решил да извършиш, Кон? Да ме удушиш ли? Да ме набиеш ли? Да извикаш ченгетата? Реши. Измръзвам на пясъка.

— Върви по дяволите!

За миг тя наистина си мислеше, че Кон ще я удуши. Яростта в очите му бе ужасяваща. Но преди от устните ѝ да се изтръгне инстинктивен писък, Кон безжалостно прилепи устни до тях.

Целувката не беше нито страстна, нито нежна. Тя беше израз единствено на явно отчаяние и на мъжка ярост. Кон се нахвърли върху нея, пренебрегвайки съпротивата ѝ, докато Онър напълно се укроти и притихна под него. Нямаше избор, помисли си тя. Отчаянието, което усети у него, стопи желанието ѝ да се бори. Тя изпитваше силно желание да му предложи спокойствие и топлина, макар че по този начин щеше да се подложи на голям риск.

Сякаш измина цяла вечност, докато емоцията започна да надделява над мародерското нападение. Когато най-после Кон повдигна глава, Онър с риск повдигна клепачи само толкова, колкото да зърне изражението му. Чувстваше устните си разранени, тялото ѝ сякаш бе притиснато под гранитна скала, но знаеше, че Кон няма да я удуши. Усещаше това дълбоко в себе си и не можеше да каже защо бе толкова сигурна. Но облекчението, което почувства, си личеше по погледа ѝ.

— Не си въобразявай, че всичко е приключило, Онър — изръмжа тихо Кон. — Едва е започнало.

Той се претърколи, освобождавайки тялото ѝ, стана, пресегна се и грубо я изправи до себе си. Без да продума, тръгна към вилата, като ръката му бе здраво увита около кръста ѝ.

Онър, объркана и все още изплашена, се препъваше зад него. Тя отметна от лицето си косата, цялата в пясък, която вятърът развя.

— Сега какво, Кон? Как възнамеряваш да си отмъстиш? — каза предизвикателно тя.

— Още не съм решил. — Той я погледна косо и студено. — Повярвай ми, когато реша, ти първа ще узнаеш.

— Да не би да си въобразяваш, че ще бъда толкова глупава да чакам странният ти мозък да роди нещо задоволително за теб?

— Оставаш тук. Никъде няма да отиваш, Онър. Поне докато си изясня нещата с теб. После ще те избия от главата си и ще замина колкото може по-далеч.

Тя чу безжалостното обещание и силно потрепери. Студът проникваше дълбоко в тялото ѝ.

— Не си познал, Кон. Аз не съм мазохистка.

— Нямах избор. Ти си ми длъжница, госпожице. Дължиш ми повече, отколкото можеш да ми платиш. Някак ще си взема този дълг. Кълна се. Няма да допусна да ме съсипеш и после да си тръгнеш!

Той с тласък отвори незаключената вила, притегляйки Онър зад себе си. После затвори вратата с ритник и освободи жертвата си. Сивите му очи я пронизваха.

— Вземи горещ душ и се преоблечи. На нищо не приличаш.

Онър не му се противопостави. Тя бързо отиде до единствената спалня и се заключи вътре. От другата страна на вратата няколко пъти пое дълбоко въздух като правеше усилие отново да се овладее. Толкова емоции се надигаха у нея — гняв, силна уплаха, болка и чувство за загуба. Треперейки, тя започна да се съблича. Кон беше прав. Имаше нужда от горещ душ и сухи дрехи. Никога дотогава не бе усещала такъв студ.

Когато след малко излезе от банята и obu чисти джинси и широк плетен пуловер, Онър почувства, че повече се владее. Застана пред огледалото, за да изсуши косата си със сешоар, тя се чудеше защо не изглежда толкова изранена и смачкана, колкото се чувстваше. Само

очите ѝ отразяваха болката, която бе изстрадала. Но когато се взря в отражението си, Онър видя как куражът в погледа ѝ се възвръща.

Мъжът, когото бе имала глупостта да обича, бе опасен, но бе възвърнал самообладанието си. Тя среса косата си с четката, прихващайки късите косъмчета при врата. После се обърна и излезе от спалнята, решена да държи на своето пред мъжа, който я чакаше.

В кухнята Кон наливаше вода в кафеварката. За момент Онър застана на вратата, гледайки го мълчаливо и напрегнато. Той не вдигна поглед, но тя знаеше, че усеща присъствието ѝ. Лицето му бе мрачно както винаги и излъчваше напрежение, което изпълваше помещението.

— Чувствай се като у дома си — промълви Онър.

Кон не обърна внимание на лекия сарказъм и се съсредоточи върху заниманието си да направи кафе и то сякаш поглъщаше цялото му внимание.

— Седни, Онър. Трябва да поговорим.

— За какво? Ти очевидно си взел някакво решение, защото не си спомням да си ме питал нещо. — Тя предпазливо се облегна назад на един от плетените столове до масата. — Аз съм измъчваната и осъдената, нали?

— Доказателството е доста убедително. А има и мотив. — Той седна с рязко движение на стола срещу нея, гледайки я с дълбоко замислен поглед. — И двамата знаем, че си имала мотив, нали?

Ръката ѝ се сви в юмрук.

— Да, имала съм мотив. Аз се почувствах предадена. Но ще ти кажа едно, Ландри. Ако бях решила да разчиствам сметките си, нямаше да използвам нещастния Легаси, за да постигна целта си. Щях да преследвам направо теб. Нямаше да въвличам едно беззащитно животно. — Тя поклати глава, изпълнена с отчаяние и учудване. — Сигурно си мислиш, че съм дотолкова долна и отвратителна... като кредитора Грейнджър.

Кон неспокойно се раздвижи.

— Не. Мисля, че си била разярена. Презряна жена. Така ли гледаше на себе си? Казват, че жена в такова състояние е способна на всичко. Нали?

— Няма значение. — Тя го погледна втренчено. — Просто няма значение.

Кон се канеше да каже нещо друго и после, очевидно, размисли. Изправи се и прекоси кухнята, за да налее кафе. Застанал с гръб към нея, той се взря за миг през прозореца, наблюдавайки океана. После бавно наля димящата черна течност.

— Може би няма значение — изръмжа най-после той, — но ти си страстна жена. В момент на ярост и обида може да се объркаш и...

— Нищо не съм направила на коня ти, така че не си прави труда да ми търсиш извинения. Все пак не мога да си обясня защо търсиш някакви причини.

— Повярвай ми, и аз си задавам този въпрос. Ще те избия от главата си и ще замина.

Онър усети как напрежението у нея отново се надига, но не помръдна.

— Защо трябва да ме избиваш от главата си? Как си могъл чак до такава степен да допуснеш до себе си жена, за която имаш толкова ниско мнение?

— Бях глупак.

Той не се обърна.

— Значи ставаме двама, нали?

— Да.

Онър преглътна сълзите си, решена да не се предава.

— Поне не се опитахме да стреляме един срещу друг, както са направили бащите ни, когато нещата в бизнес отношенията им са се провалили. Макар че не бях съвсем сигурна какво точно бе решил да правиш на плажа. Може би съм имала късмет, че не носеше оръжие, нали?

Той се обърна с овладяна агресивност.

— Това не е шега.

— Приличам ли ти на човек, който се шегува? Кон, това е краят и ти го знаеш. Ако не си решил да ме нараниш физически, може да си тръгнеш. Ти ме мразиш и колкото по-скоро се махна от погледа ти, толкова по-добре — прошепна тя.

Той оставите трясък чашата с кафе.

— Няма да си тръгна. Още не. Вчера ти казах, че те желая и ще те имам. При моите условия.

— Струва ми се, че ясно заявих, че не съм мазохистка. Няма повече да играя ролята на твоя жертва.

Тя бавно се изправи, подпирайки се с ръка на ръба на масата. Погледът ѝ не трепваше.

— А аз мисля, че ти дадох да разбереш, че нямаш избор.

Той тръгна напред със спокойна отмерена крачка.

Онър отстъпи. Този път Кон не бе ядосан, но тя знаеше, че опасността за нея не бе намалела. Тя отстъпи назад, докато отиде в главното помещение на вилата и застана до ръба на масичка, на която имаше лампа.

— Няма да разрешиш да ми причиниш това, Кон.

— Доколкото си спомням от поведението ти в прегръдките ми, ти ме желаеш толкова, колкото и аз теб!

— Проклет да си! Спах с теб, защото се влюбих.

За миг Онър съжали, че бе казала истината, но в следващия момент гордостта ѝ се прояви. Какво значение имаше, че бе стигнала дотам, че се влюби? Той вече я презираше.

Кон се спря, очите му искряха.

— Любов? И очакваш да повярвам? След всичко, което направи?

— Вярвай каквото искаш — отвърна твърдо тя. — Това е истината — легнах с теб, защото те обичах. Защото бях влюбена.

— Докажи го — каза подигравателно той.

Онър присви очи.

— Какво говориш? Такива неща не могат да се докажат. Как да докажа любовта си? Да изляза и да се хвърля в океана от някоя скала? Дори ако го направя, съмнявам се, че ще ми повярваш. Ти на никого нямаш доверие, Кон Ландри. Може би затова толкова много искаш да разчистиш старите сметки и да събереш всички неизплатени дългове. Така животът е по-сигурен, нали? Не трябва да се безпокоиш, че поемаш риск.

— Остави психоанализата. Ако си ме обичала преди няколко дни, би трябвало все още да ме обичаш, нали? Истинската любов не е чувство, което умира лесно.

— Ти откъде знаеш? — отвърна напрегнато тя. — Дори не вярваш в него!

Той направи още една крачка напред.

— Тогава защо не се опиташ да ме убедиш? — попита подигравателно Кон.

— Как?

Онър отново го погледна предпазливо, несигурна в сегашното му настроение.

— Тази вечер, когато си легнем, можеш да ми се отдадеш без никакви спорове и взаимни обвинения. Точно както го направи миналата седмица. Да ми дадеш цялата си топлина и страст, все едно че са истински. Може би ще успееш да ме убедиш, че това е някаква вездесъща любов, поради която си направила опит да отровиш Легаси!

— Да докажа любовта си като се любя с теб? Кон, би трябвало да се откажеш от този маниер, още когато си завършвал гимназия!

— Да разбирам ли, че вече не си влюбена? — подигра се жестоко той. — Че е било нещо като емоция с кратък живот?

— Не е умряла от естествена смърт. Ти я уби.

— Тогава значи емоцията не е била много устойчива, нали?

— Престани да се заяждаш — изсъска Онър.

Тя се пресегна и хвана малката месингова настолна лампа. Ръцете ѝ трепереха. Кон втренчи поглед в нея.

— Остави това, Онър.

— Не и докато ти не ме оставиш на мира.

— Наистина ли мислиш да го запратиш по главата ми?

— Който може с лека ръка да отрови кон, би трябвало да е способен да счупи главата на такъв като теб — предупреди полуистерично тя.

Поради някаква причина това го спря. Той се втренчи в Онър с безмълвно изумление.

— Да не би да казваш, че ти си сложила ябълките в храната на Легаси?

— Не знам нищо за никакви ябълки. Но знам, че няма да ти разреша да ме докоснеш, докато толкова ме мразиш и ми нямаш доверие — зарече се Онър и хвана още по-здраво лампата.

Страстната ярост, която пламна между тях, проблесна и после бавно започна да изчезва. Кон дълго остана неподвижен, после попита тихо:

— Толкова важно ли е доверието ми?

— Това е най-много, което мога да очаквам от твоя страна, нали? Ти не знаеш какво означава любовта.

Онър чу суровата истина от собствената си уста и бавно отпусна ръцете с лампата.

Кон се поколеба. После съвсем хладнокръвно пристъпи напред и взе лампата, без да среща съпротива.

— Нямах никаква гаранция за любовта си.

— Аз нямах гаранция през изминалата седмица, нали? — Тя стоеше изправена като струна, очите ѝ блестяха. — Но си въобразявах, че между нас има поне доверие и уважение.

— И това ти е достатъчно? — попита настойчиво той.

— Бях дотолкова глупава да мисля така — съгласи се тя, съзнавайки дълбоко в себе си, че бе черпила от богатството на своята любов, за да запълва празнотите между тях.

— Ако кажа, че ти вярвам, че бих приел, че е възможно ти да не си поставила ябълките в храната на Легаси, ще се съ согласиш ли нещата между нас да станат такива, каквито бяха преди... преди вчера?

Онър притаи дъх, изумена от намека, който той правеше с тези думи. Кон искаше да я притисне до стената, откъдето нямаше да има къде другаде да избяга, освен в ръцете му. Трябваше ѝ малко време, за да схване защо той постъпва така. Истината я обля като студен душ.

— Само така ти ще се чувстваш с мен в безопасност, нали? Това е единственият начин, по който сега би могъл да се справиш с някаква връзка с мен. Трябва да ти кажа, че те обичам и безрезервно да ти се отдам. От своя страна, ти ще ми кажеш, че ми вярваш, че може да не съм се опитала да отровя коня ти.

— Това ми звучи като справедливо разрешение на проблема. — Той безгрижно повдигна рамене. — И двамата поемаме риск.

— Ти какъв риск поемаш? — попита напрегнато тя.

— Че някоя сутрин може да се събудя и да установя, че си се опитала да разбиеш черепа ми с някой предмет, който ти е бил под ръка, като тази лампа — каза безизразно той.

— А аз трябва да обичам мъж, който не знае как да ме обича, и който може би все още ме използва, за да задоволява чувството си за мъст. Страхотна сделка, Ландри. Сигурно напоследък си играл с много груби играчи, от които си се научил да действаш така безскрупулно — изрече тя с унищожителен глас.

Кон не обърна внимание на забележката.

— Както казах, и двамата поемаме някои рискове. Тази твоя славна любов дава ли ти достатъчно смелост, за да се споразумеем?

Той сякаш вървеше по слой лед, но не можеше да прецени колко е дебел, осъзна тъжно Онър. Кон Ландри изпитваше ужас при мисълта, че ледът може да се счупи под краката му и той да се озове във вода, която залива главата му. Той я желяеше, може би толкова много, че бе готов дори да повярва, че може би тя не се беше опитала да отрови коня му. Но се страхуваше да поеме риска да я обича.

От друга страна, тя го обичаше. Не че беше склонна да се пазари за емоциите си. Единственият начин, по който можеше да му се отдаде, беше ако едновременно с него поеме риска да го обича.

— Преди няколко минути ти изобщо не се съмняваше, че единствено аз съм могла да се опитам да отрова Легаси. Защо сега се опитваш да допускаш и други възможности, Кон?

Той я погледна, мълчейки продължително. След това каза тихо:

— Грещиш. През последните няколко години се научих да поемам рискове. Не ги обичам. Правя всичко, за да ги сведа до минимум, когато мога, и така планирам нещата си, че да бъдат колкото може по-малко. Но това не означава, че не знам как да ги поемам. А ти, Онър? Можеш ли да поемаш рискове?

Онър вдиша дълбоко и се отпусна предпазливо на стола до масичката. Тя склучи ръце на скута си, без да поглежда към Кон.

— Може би — да. За мъж, който си заслужава. Но ти не си такъв, нали, Кон? Онзи мъж никога няма да повярва, че съм способна да си откъщавам, като се опитвам да отрова кон. Мъжът, който си заслужава, нямаше да ме заплашва с насилие. В решителния момент той щеше да ми има доверие.

Онър усети как той неспокойно се раздвижи, но не се опита да я докосне.

— Сега е решителният момент — каза хавливо той. — И аз искам да... да размисля по твоята версия. Почти мога да повярвам, че дори да си го направила, може би си имала някаква причина.

Нелепият и несигурен начин, по който Кон изрече това, вбеси Онър. Тя тръсна глава към него.

— О, Боже, благодаря. Нямах представа колко страхотно се чувствам. Щедростта ти направо ме смайва, Ландри.

Той я изгледа сърдито, прокарвайки ръка през разрешената си коса.

— А ти нямаш представа какво преживях тази нощ и сутринта. Събуждам се с махмурлук, заради който би трябвало да отида в спешното отделение на някоя болница. После ми се обаждат по телефона и ми казват да отида на хиподрума, където ми се показва много убедително доказателство, че жената, с която спя, е искала да си отмъсти, като се е опитала да отрови коня ми. От вчера не съм хапвал нищо и не мога да мисля за нищо друго, освен за това, че жената, която бях решил, че е по-различна от баща си, може би ме е направила на глупак. Тя на един дъх ми казва, че ме обича и после ми се подиграва, когато се опитвам да я разбера и ѝ казвам, че имам желание да си обясня нейната гледна точка. Не е ли чудно, че не се чувствам изключително милосърден?

— А аз? Бях подложена на какви ли не изпитания. Разбирам, че мъжът, в когото съм се влюбила, играе някаква странна игра с мен. Идвам на вилата за малко спокойствие и тишина и виждам, че той ме е следил с намерението да ме накаже за престъпление, което не съм извършила. Успява да ме ужаси и после обявява, че иска да се споразумеем. Ще ми бъде разрешено да се любя с него още няколко пъти, за да може да ме избие от ума си. В замяна на това, той е склонен да приеме, че може би не съм искала да убия коня му. Никакви гаранции, никакви глупости за влюбване, никакви обещания за утрешния ден. Страхотна сделка предлагаш, Ландри.

Той се раздвижи, протегна ръце и рязко я изправи на крака.

— Повярвай ми — промълви той, доближил лицето си до нейното и с очи, озарени от странна светлина — по-добра е от сделките, които обикновено предлагам.

Кон я обгърна и устните му се впиха в нейните.

Но този път целувката бе по-различна. Онър веднага усети разликата и разбра, че няма да се съпротивлява. Тя леко се отпусна, оставяйки да я облее неутоленото му настойчиво желание.

Не биваше да изпитва ни най-малка загриженост за емоционалното му състояние. Трябваше да се тревожи за своето. Но беше влюбена и въпреки това, което му бе казала, нищо не можеше да промени чувствата ѝ към него. Тя бавно и нежно го погали по гърба.

— Онър — каза с нисък глас Кон. — Онър, недей да ми противоречиш. Искам да бъдеш каквато беше от първата нощ, когато бяхме заедно. Нежна, сладка и приветлива.

Тя смътно се зачуди дали той изобщо знаеше какво току-що бе казал и реши, че по всяка вероятност нямаше представа. Поне не пълна. Независимо от това, което се бе случило между тях, тя започна да разбира този сложен човек. Кон имаше нужда от любов, без значение дали го съзнава, или не. От една страна, искаше да протегне ръка и да я вземе, въпреки че от друга изпитваше опасение, че Онър е способна на предателство. Вътрешният му конфликт бе почти осезаем.

Тя бавно се освободи от прегръдката му и Кон неохотно я пусна.

— Онър?

— Каза, че от вчера не си ял — промълви тя, като тръгна към кухнята, без да среща погледа му. — Вече е почти обяд.

Той се поколеба, след това я последва.

— Ще ме храниш ли? — попита Кон с явна подигравка.

— Аз ще се храня. Ако искаш, мога да ти направя сандвич.

Онър отвори вратата на хладилника.

— Да — каза Кон толкова тихо, че тя не бе сигурна, че го е чула.
— Бих желал.

Той седна на масата в кухнята, гледайки я напрегнато как реже хляб за сандвичи. Не продума, когато тя приключи да маже филиите със смес от сирене и пикантен сос и постави пред него чиния. Когато седна на другия край на масата, Кон най-после заговори.

— Ти беше права за едно.

— За какво?

— Поне не се хванахме за гушите, както бащите ни преди толкова години.

Той взе половин сандвич и отхапа голяма хапка.

— Щеше да ме заблудиш — каза направо Онър. — Можех да се закълна, че искаш да ме удушиш.

Кон присви очи, дъвчейки сандвича.

— Изобщо не ме познаваш добре. Ако наистина съм искал да те удуша...

Той не довърши изречението, а продължи с ожесточение да се храни, сякаш не искаше да се доизкаже.

Онър преглътна и продължително се загледа в него.

— Да, знам. Ако наистина си искал да ме удушиш, досега щеше да го направиш. Какво те спря, Кон?

За първи път тя си позволи да си помисли за поведението му. По интуиция усещаше, че е права. Ако Кон Ландри бе решил да я премахне, вече щеше да го е извършил. Мъже като Ландри не правят компромиси.

И въпреки това, Кон имаше желание да направи компромис по отношение на нея. Той замислено я погледна.

— Не мога да проумея — каза най-после Кон, свивайки рамене.

Онър въздъхна.

— Обичам човек да познава възможностите на ума си.

— Веднага си признавам, че не съм напълно сигурен нито в себе си, нито в теб. Това усещане не ми харесва, но не мога да се отърва от него.

— Предпочиташ всичко да е като по ноти, нали?

— Предпочитам всичко да е ясно и разбираемо — каза провлачено той. — Между нас стават много неща, които не са нито ясни, нито разбираеми. Те ме карат... — той се поколеба и после добави: — да се чувствам неловко.

— Тази сутрин наистина ли си имал махмурлук? — попита неочаквано Онър.

В погледа му се долавяше тиха ярост.

— Снощи си легнах много пиян.

— Заради това, което стана между нас ли?

— Бях обезпокоен. Раздразнен. Отвратен. Нетърпелив. Реших да лекувам чувствата си с едно старомодно лекарство. Какво толкова забавно има в това?

Проблясъкът на хумор у Онър мигновено се изпари. Всъщност тя дори не знаеше откъде се бе появил.

— Нищо. Просто ми се струва интересно, че си се напил, защото си се скарал с жена. Някак не мога да свържа това поведение с теб.

— Толкова ли си компетентна за това какво бих направил при определена ситуация? — предизвика я грубо той.

— Бързо възприемам — отвърна веднага тя. — Искаш ли още един сандвич?

Той подъвка малко със замислен поглед, преди да отговори. След това рязко кимна.

— Да, ако обичаш. Струва ми се, че ще оживея.

— Горкият Ландри! — каза Онър с изненадващо нежно — подигравателен тон. — Наистина си имал тежък ден, нали?

Тя се изправи и отиде до плота, за да направи още един сандвич със сирене и пикантен сос. После наля още кафе.

След като донесе сандвича и кафето на масата, Онър отново седна и мълчаливо си зададе въпроса, който не можеше да реши как да го каже на глас. А оттук нататък?

— Тази вила на баща ти ли е била? — попита след малко Кон, оглеждайки непретенциозната обстановка.

Онър имаше някакво усещане, че той търсеше тема за разговор, но тя не можеше да бъде съвсем неутрална, защото точно сега нищо между тях не бе неутрално, но поне бе по-малко емоционално.

— Да. — Принудена да подкрепи усилията му за общуване без фатални последици, Онър се опита да добави още нещо. — Когато имаше възможност, ни водеше тук с мама и Адина. Аз вече не я използвам. Обикновено я давам под наем, но по това време на годината често е свободна.

— Това Стайлиш Легаси ли е?

Кон кимна към една от снимките с награждаване на победителите. До нея висеше поставена в рамка изрезка от брой на „Дейли Рейсинг Форм“ отпреди петнайсет години.

— Да. — Онър отново с усилие потърси неутрални думи. — Всички снимки са на Стайлиш Легаси.

Кон дояде сандвича и взе чашата с кафе. После стана и отиде до най-близката снимка. На нея се виждаше жребецът с високо вдигната глава, жокеят все още на гърба му позираше пред камерата, и обичайната при такива случаи група хора около него. Около двайсет души се бяха стълпили на снимката, повечето от които напълно непознати, застанали пред камерата за развлечение.

Ричард Стоунър и Ник Мейфийлд бяха най-близо до коняря, който бе прегърнал главата на Стайлиш Легаси. Кон разгледа мълчаливо снимката отпреди петнайсет години на баща си и на най-добрия му приятел, после се обърна.

— Запазила си всички спомени и материали на баща ти, свързани със Стайлиш Легаси? — попита той, обикаляйки из хола, за да разгледа повече снимки.

— Не можах да се реша да ги изхвърля, но не ги искам и в дома си. Спомените са прекалено много — призна Онър.

— Искаш да кажеш, че въпросите без отговор са прекалено много.

Кон посочи към малкото седло за състезания.

— Може би.

— Изглеждат доволни от себе си, нали?

Кон се спря пред друга снимка на победителя.

— Татко и Ричард Стоунър ли? Да, така е — съгласи се Онър, стана и отиде до вратата на кухнята. Тя наблюдаваше как Кон разглежда снимките. — Горди и развълнувани от победата.

— Тогава са си имали доверие.

— Да. — Тя чакаше, тъй като не бе сигурна как да продължи. — Били са партньори и са притежавали кон — победител.

— Очевидно не е било достатъчно, за да запазят партньорството си. — Кон рязко се обърна и я фиксира с поглед. — Чудя се какво е необходимо за това.

— За да се запази едно партньорство ли?

— За да останат двама души заедно. Например един мъж и една жена — каза предпазливо той.

— Не знам — отвърна внимателно Онър. — Предполагам, че зависи от съответния мъж и съответната жена.

— Би трябвало да има доверие между тях — обади се тихо Кон.

— Най-малкото. — Тя реши да зададе въпроса, който не се бе осмелила да изрече преди. — И отсега нататък, Кон?

Той остави чашата с кафе и вдигна поглед към нея.

— Една разходка по плажа?

— Вече бях на разходка по плажа.

— Искан ми се да подишам свеж въздух.

Това е увертюра, съобрази Онър. Пробна, предпазлива, несигурна, но все пак увертюра.

— Добре.

ОСМА ГЛАВА

Тази нощ Онър лежеше сама в леглото и за кой ли път се чудеше какво става в главата на Кон Ландри. Той бе в хола и сигурно спеше на канапето. Бе приел безропотно нейното разпореждане, сякаш му бе все едно къде ще спи. Тя беше много спокойна, действаше много обмислено, когато взе възглавници и завивки от килера и ги остави на канапето. Кон седеше до камината и я гледаше, облегал глава на възглавницата на стола.

Цяла вечер Онър силно усещаше напрегнатия му втрещен поглед, усещаше мрачните незададени въпроси, които кръжаха в ума му, както и строго потисканото му желание. Женският ѝ инстинкт я предупреждаваше, че кипящите емоции, които измъчваха тази вечер Кон, бяха реална заплаха за нея. Но до известна степен откликваше на смесените чувства, които излъчваше той.

Онър се обърна на една страна, като неспокойно се мяташе сред чаршафите и одеялата. Не бе мигнала, откакто си легна преди час и половина. Вечерята мина спокойно. При тези обстоятелства нито Кон, нито Онър бяха в състояние да водят обикновен разговор. Онър бе обмислила различни начини да каже на Кон, че не може да остане за нощта, но всички изречения се изпаряваха, преди да ги е изрекла.

Не беше само заради опасението, че Кон няма да си отиде. А и заради това, че дълбоко в себе си Онър не искаше той да си отиде. Този следобед на плажа бе установено временно примирие. Трябваше ѝ време да го спазва, да възстанови някои опорни точки на доверие.

Преди всичко, бе глупаво от нейна страна да иска да възстанови нещо, което никога не е съществувало, повтаряше си непрекъснато Онър, като лежеше и слушаше равномерния пулс на океана. Нямаше нищо за спасяване между нея и Кон. Той още отначало я използваше заради някаква своя изкривена представа за отмъщение, а сега, когато бяха посегнали на изключително ценния му състезателен кон, той може би вече никога нямаше да ѝ има доверие, дори ако тя можеше по някакъв начин да докаже своята невинност.

А как да я докаже? Явно някой бе видял посетителка в конюшните, която е приличала на нея. Като се имат предвид нестабилните отношения между нея и Кон, това бе повече от достатъчно, за да я злепостави пред него. Още повече, той бе убеден, че тя има мотив.

Пристигнал бе разярен във вилата, изпълнен със заплахи и жаден за възмездие. Но нито една от тези заплахи не се бе осъществила. Имаше действително опасни моменти — Онър много добре ги усети, но Кон не доведе нито едно от намеренията си докрай. Той не я нарани, а тази нощ спеше на дивана, без да я кара насила да го приеме в леглото.

Онър се опита да мисли логично, да анализира действията на Кон Ландри от пристигането му във вилата. Тя не се съмняваше, че Кон бе напрегнат като камшик, готов да удря. Но тази вечер той изглеждаше несигурен в целта си, макар че Онър цял ден бе около него. Чудеше се какво го възпира.

Може би у него повече надделяваше желанието да я притежава, отколкото мисълта, че не може да ѝ има доверие. Желанието сигурно е много повече от физическо, установи Онър. Мъж като Кон Ландри не би се оставил на произвола на хормоните си. Той бе твърде независим, твърде уравновесен. Ако бе разтревожен заради жена, това беше, защото иска или има нужда от нещо повече от нея, освен физическо удовлетворение. По същата причина, реши Онър, той трудно би се съгласил, че търси нещо повече в една връзка. Това би го принудило да си признае известна уязвимост, а това би било мъчително за Ландри.

Всичко бе много смущаващо, много тревожно и при това положение тя изобщо не можеше да заспи. Онър се раздвижи неспокойно, опитвайки се да оправи завивките си. Искаше ѝ се да не усеща толкова осезателно присъствието на Константайн Ландри в съседната стая. Имаше чувството, че неговото безпокойство се смесваше с нейното. Лежейки сама, тя не бе сигурна доколко мъчителното чувство, което изпитваше, се дължи на собствените ѝ объркани мисли, или на това, че си представяше какви са неговите. Това усещане за смесване на емоциите бе странно и още повече я тревожеше.

Но над всички въпроси, над гнева, съмненията и страховете ѝ надделяваше все по-нарастващото ѝ желание да облекчи болката, която

бе видяла в неговите очи. Напрежението, което цяла вечер преминаваше между двамата, се бе отразило зле както на него, така и на нея. Тя искаше да облекчи огромната напрегнатост, която усещаше у него, и по този начин да намали несигурността, която изпитваше самата тя.

Но щеше да е пълна глупачка, ако отиде в другата стая и направи това усилие. Ландри притежаваше твърде много хищнически черти, за да превърне този жест в нещо безкрайно опасно. Вярно, че вече се владееше, но ако тя влезеше при него по нощница, с разрошена коса, падаща по раменете, и боса, направо щеше да го предизвика да действа. И кой можеше да го обвини?

Въпреки това, тази нощ Онър нямаше да може да заспи, а тревожните ѝ мисли налагаха да предприеме някаква положителна стъпка. Усещането, че Кон също се измъчва, бе достатъчно, за да я подтикне да направи нещо решително, дори да е безразсъдно.

В прилив на решителност, тя отметна завивките и взе пеньоара си. Когато стъпи от килимчето пред леглото на пода, пръстите на краката ѝ се свиха от студените дъски. Но Онър не обърна внимание на това усещане и отиде до вратата на спалнята. Тя я отвори бавно, тихо и видя, че холът бе осветен само от проблясъците на тлеещата жар в камината.

Застанала на вратата, стискайки краищата на пеньоара си, Онър хвърли бърз поглед върху сенките. Тя търсеше мъжа, чието безпокойство сякаш се бе смесило с нейното. Когато зърна слабото му тяло, отпуснато на фотьойла пред камината, решителността ѝ се разколеба. Сега, когато трябваше да действа, стоеше на вратата като закована.

— Кон?

— Връщай се в леглото си, Онър.

Думите бяха изречени с безразличен равен предупредителен тон. Кон не помръдна.

Онър направи крачка напред и пеньоарът ѝ нежно прошумоля около глезените ѝ. — Искам да поговорим — каза тя.

— В този момент идеята надали е толкова добра.

Той продължи да гледа замислено огъня.

Онър направи още една крачка, после — още една. Тя продължи, докато стигна до фотьойла.

— Не мога да заспя, а както изглежда, ти също не си спал кой знае колко много. Трябва да поговорим.

— За какво? — попита грубо той. Кон продължи да гледа въглените и бледите им отблясъци осветяваха изсечените черти на лицето му. — Ако не си забелязала, цяла вечер ни бе трудно да разговаряме. Защо сега пак да се опитваме? Много по-благоразумно от твоя страна е да се върнеш в спалнята и да затвориш вратата.

Онър притаи дъх и застана на колене до фотьойла, за да срещне погледа на Кон. Най-после движението ѝ го принуди да я погледне и тя видя в очите му смесица от разочарование, болка и глад.

— Може би си прав — каза тихо тя. — Може би сега не е моментът за разговор.

— Махни се оттук, Онър. Повярвай ми, за теб е по-добре да си отидеш в спалнята. Аз не съм... — той млъкна, за да намери думи и после продължи с равен глас — Точно сега не мога да гарантирам за себе си. Не съм убеден, че се владее напълно.

Той бе леко озадачен от това признание и думите му издаваха до голяма част задръжките, които Онър се бе опитала да постави на собствените си емоции. Тя се пресегна и докосна пръстите на ръцете му, които се бяха вкопчили в облегалките на фотьойла.

— Спокойно, Кон. И аз не мога да се владее напълно. Иначе никога нямаше да дойда при теб.

Тя леко се усмихна.

Кон я погледна втренчено.

— Ти знаеш ли какво правиш?

— Да. Не. Не съвсем. Само знам, че не мога да се върна сама в спалнята. Между нас стават твърде много неща. Има прекалено много нерешени въпроси.

Ръката, която тя леко бе докоснала, се раздвижи, рязко грабна търсещите ѝ пръсти в желязна хватка.

— Нерешените въпроси са опасни, Онър. Не знаеш ли?

— Уча се.

Кон пое дълбоко въздух и Онър видя решителност в пламтящите му очи.

— Защо толкова искаш да поемеш риск тази нощ?

— Май нямам друг избор.

Кон я изгледа странно.

— Може би си права. — За известно време той държа ръката ѝ, остана неподвижен и продължи да се взира изпитателно в лицето ѝ. — Нямах по-голям избор от мен. С теб сме впримчени в тази мрежа. Така е от самото начало. Трябваше да предвидя какво ще стане. Но откъде можем да знаем?

— Кон? Не разбирам...

Но той не ѝ даде възможност да довърши въпроса си, а стана, хвана я здраво и я изправи пред себе си. Когато Кон я докосна и я привлече бавно и безапелационно към тялото си, Онър усети, че той леко трепери. Топлината му сякаш отиваше към нея, поглъщаше я и тя леко извика, ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ и тя отпусна глава на рамото му.

— Точно сега нито ти, нито аз знаем какво да кажем — промълви с дрезгав глас той. — Няма смисъл да се опитваме. Ти дойде при мен, когато можеше да си стоиш в стаята в безопасност.

— Да.

— Така че няма какво да говорим.

Той повдигна с длан лицето ѝ. В продължение на няколко напрегнати решаващи секунди той се взира в нежните ѝ очи и после промълви нещо неразбираемо. Каквото и да беше то, бе погълнато от целувката, която последва.

Онър се отдаде на опияняващата прегръдка. Сега ѝ се струваше, че само бурната страст, която бе пламнала между тях толкова бързо, можеше да хвърли мост над бездната, която бе зейнала между нея и Кон. Донякъде бе готова да плати каквато и да е цена, за да премине над тази бездна. Дори мостът да бе илюзорен и да изчезнеше, преди да настъпи утрото, щеше да го изгради, защото желанието ѝ да докосне Кон, да установи контакт с него, бе невероятно силно.

Устата на Кон бе като гореща влажна пещ, която безрезервно изразяваше неговата страст. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ до бедрата, движейки се с чувство за притежание. Обзелата го непреодолима нужда го караше да я повали на пода. Тази нощ хищническите черти на Кон, които Онър бе доловила още от самото начало, бяха в стихията си, но тя разбра това, защото усещаше как откликват у нея. Нуждата, която изпитваше от общуване, дори то да беше на чувствено ниво, стигаше до буйство.

— Онър, трябва да те обладая. Не мога да се спра, дори да исках да се опитам. Не знаеш какво става тази нощ с мен, как се чувствам отвътре. Целият горя. — Устните на Кон се прилепваха до нейните, сякаш маркираха граници на собственост, след това се спуснаха към извивката на рамото ѝ.

Онър се задъха, когато усети допира на зъбите му по голата си кожа. После пеньоарът бе развързан, свален и захвърлен в краката ѝ. Тя потрепери, когато ръцете му преминаха по извивките на гърдите ѝ, топлината на дланите му потъна в нея през леката материя на нощницата. След това всичко във вилата сякаш се завъртя, когато Кон изведнъж я вдигна на ръце.

Тя затвори очи и леко склочи пръсти на тила му, докато той я отнесе в спалнята. Силата му я караше да се чувства сигурна, въпреки че едно гласче ѝ казваше, че трябва да се страхува от нея.

Кон я постави на разбутаното легло, изправи се и за момент се загледа в Онър. Без да откъсне очи от нея, той разкопча ризата и колана си. Когато остана гол и агресивната му сила изпълни стаята, Онър се раздвижи. Тя протегна ръка и го привлече към себе си.

— Онър, скъпа! О, Онър!

Той отиде до нея, като свали нощницата ѝ с бързо неспокойно движение, при което дрехата се свлече до крака на леглото. След това Кон започна да се движи над нея със силата на вълна, която се разбива в скалистия бряг. Онър усети, че трепетно реагира и чувства болезнена жизненост в тялото си. Емоционалното напрежение, което се бе трупало цял ден, се превърна във физическо. То кънтеше през нервните ѝ окончания и туптеше в тялото.

Онър нежно погали твърдото мускулесто тяло на Кон. В отговор на допира ѝ той изстена.

— Кон — прошепна тя, усещайки нарастващото желание у него.

— Искам те, Онър. Не мога да се спра да те искам — каза дрезгаво той, като възбуждащо и предизвикателно целуваше гърдите ѝ. Когато Онър инстинктивно реагира, притискайки се до него, той я погали надолу по тялото до бедрата. — Приеми ме, скъпа. Нека да почувствам колко си страстна.

Тя се изви под него, подчинявайки се. Категоричността, с която я насърчи, и изразеното му желание, кънтяха в ушите ѝ. После усети галещите му пръсти и отново извика.

— Желаш ме — изръмжа той. — Кажи, кажи, че ме желаш!

— Да, скъпи, желая те. С цялото си същество. Не съм желала никого толкова, колкото теб.

Думите ѝ сякаш го извадиха от равновесие. Кон промълви името ѝ през стиснати зъби, след това нахлу в нея, пламенно жадувайки за страстта ѝ в замяна на необузданата си сила.

— Прегърни ме — заповяда Кон с болезнена настойчивост. — Прегърни ме, Онър. Увий се около мен и не ме пускай.

Онър имаше мимолетното усещане, че Кон дори не бе усетил грубостта в тона си, но реагира с цялото си същество. Тя с всички сили се притисна към него, чувствайки, че е пометена от вихрушка. Последният изблик на унищожителна възбуда предизвика у нея тръпки, на които Кон откликна отривисто. Пръстите му потънаха в плътта на раменете ѝ и той със сила нахлу в нея. Последва пътен сподавен стон на облекчение и той се отпусна.

Доста време Онър лежаше под мускулестото тяло на Кон, възстановявайки енергията и разума си. Бе започнала да мисли, че е заспал, когато той разтри очи, отвори ги и погледна пламналото ѝ лице.

— Чудя се — промълви най-после Кон, — дали имаш представа какво направи.

— Казват, че това не помага — прошепна сериозно тя.

— Кое не помага?

— Да се любиш с мъж, за да установиш контакт с него. Обикновено се получава така, че в края на краищата всичко, което получаваш, е няколко мига илюзия. На сутринта всичко е пак същото.

Той сведе поглед и тя вече не можеше да види какво изразяват сивите му очи.

— Ти това ли правеше? Опитваше се да установиш контакт с мен?

— Предполагам. Не можех да понасям повече дистанцията между нас. До известна степен ми се струваше, че ако ние... ако аз...

— Че ако ме прелъстиш, дистанцията между нас ще изчезне ли?
— Той си поигра с кичур коса върху голото ѝ рамо. — Поела си голям риск.

— Така ли?

Кон помълча известно време, сякаш размишляваше по въпроса.

— Да. Сега мога да те използвам. Да те накарам да останеш с впечатлението, че си постигнала за няколко дни мистичното си безсловесно общуване.

— Докато ме избиеш от ума си ли? — осмели се да запита тя.

— Аха. И когато ти се наситя, просто ще си тръгна.

Той изви кичура между пръстите си и леко го дръпна, свивайки устни.

— Да — съгласи се тя. — Можеш да го направиш.

— Но има един проблем — продължи замислено Кон.

— Какъв?

— Струва ми се, че никога няма да мога дотолкова да ти се наситя, че да те избия от ума си. Ще се заблудя, ако избира този вариант.

Онър затвори за миг очи, съзнавайки колко крехко бе равновесието между нея и Кон.

— Аз се заблудих, като реших да се опитам да се любя с теб, за да общуваме по-нормално.

Той се стегна.

— Така ли?

— Легнах с теб, защото те обичам — призна тихо тя. — Предполагам, че общуването е част от любовта, но истината е, че бих дошла при теб дори ако знаех, че след това никога вече няма да те видя.

— Онър — въздъхна той, свеждайки глава, за да я целуне леко по устните. — Радвам се.

— Вероятно се радваш — съгласи се замислено тя. — Излезе, че аз трябва да поема всички рискове, нали?

— Риск ли е да ме обичаш? — намръщи се той.

— Голям. Никога не съм си представяла, че ще се влюбя в мъж, който няма да ми има доверие. Но и никога не съм си представяла, че ще влюбя в мъж, на когото аз няма да имам доверие.

Кон бе обзет от смразяващ гняв, но не помръдна.

— Искаш да кажеш, че ме обичаш, но ми нямаш доверие? Не ти вярвам, Онър. Никога не съм ти давал повод да не ми вярваш.

— Не ми каза, че си син на Ричард Стоунър — напомни му тя.

— Това е друго — пламна Кон, очевидно обиден от начина, по който тя тълкуваше неговото мълчание по въпроса. — Не съм те лъгал.

Просто реших да не го споменавам, докато... докато не те опозная по-добре.

— Докато не решиш как да си отмъстиш ли?

Той поклати глава с неудържимо нетърпение.

— Не. Знаех, че това ще създаде проблем в отношенията ни и не исках да го правя. Поне докато всичко между нас беше толкова ново и крехко. Исках внимателно да действам, докато се убедя, че си наясно как стоят нещата между нас.

Тя вдигна поглед към него.

— И как стоят нещата между нас? — прошепна Онър.

Кон вдигна глава с леко мъжко предизвикателство.

— Искам да ме обичаш. Всичко се свежда до това, нали?

— Според мен аз съм неизгодната страна на тази сделка — отвърна му тя. — Освен това...

— Не — прекъсна я твърдо Кон. — Не си неизгодната страна. Получавах всичко, което мога да дам.

Онър го погледна изумена.

— Всичко, което можеш да дадеш? Не разбирам.

Кон обгърна с ръце лицето ѝ.

— Искам те — каза той с равен тон, — повече, отколкото изобщо съм искал през живота си някоя жена. Желанието ми не се изчерпва само с физическия смисъл на тази дума. Щях да успея да се справя, ако беше само желанието ми да легна с теб. Но то е нещо повече. Желая те по начин, който не мога да обясня. И тъй като трябва да те притежавам, за да не загубя разума си, готов съм да поема риск. Рискът е по-голям, отколкото съм поемал за когото и да било. Цял следобед мисля по въпроса. Точно за това размишлявах и пред камината. То ме разяжда непрекъснато, откакто дойдох тук сутринта. Трябва да ти се доверя. Май нямам избор. Кажи ми още веднъж, че не си се опитала да отровиш Легаси.

— Изобщо не съм се опитвала да причиня нещо лошо на Легаси — отговори тя с тих, но много твърд глас.

Кон въздъхна и Онър усети как той се поуспокои.

— Познавам много хора, които могат да лъжат, докато се усмихват и те гледат право в очите. Познавам достатъчно, за да разбера, че ти не си от тях. Бяха ми необходими няколко часа, за да го

проумея, защото тази сутрин всичко ми се стовари като гръм от ясно небе.

— И инстинктивно си очаквал най-лошото от мен, защото съм дъщеря на Ник Мейфийлд, нали? — попита тя с по-малка горчивина в гласа си.

— По принцип имам навика да очаквам от хората най-лошото — призна спокойно той. — Така животът е по-безопасен и по-прост. В някои случаи на тази своя философия дължа живота си.

— Мога да си представя.

Но Онър бе убедена, че Кон не забеляза ироничната ѝ нотка. Съзнанието му бе прекалено заето с това, което искаше още да каже.

— Но у теб има нежност, неприсъща на жена, готова да отмъсти на някой мъж, като отрови коня му. Ти ми се отдаваш изцяло. Нямах никакви задръжки. Дори тази нощ, когато мислеше, че ме прелъстяваш само за да възстановиш контакта между нас, ти не бе нито внимателна, нито предпазлива. У теб няма задръжки, когато ме прегръщаш. Увиваш се около мен и даваш ясно да се разбере, че ме желаш. Ти си ми предана, нали?

— Това не зависи от мен.

В крайчеца на устните му премина лека усмивка.

— Да, не зависи. То е, независимо от теб. Знаеш, че трябва да бъдеш предпазлива с мен. Достатъчно си умна, за да си наясно, че мога да стана опасен. Още от самото начало се опита да бъдеш предпазлива, да поставиш разстояние между нас. Но не се получи, нали?

— Да.

Той кимна, обзет от огромно задоволство.

— Когато тази нощ отвори вратата и влезе в хола, вече бях сигурен.

Онър тревожно раздвижи глава върху възглавницата. Ръцете му се плъзнаха към гърлото ѝ.

— В какво си бил сигурен?

— Че няма да можеш да понесеш дистанцията между нас. Че те разяжда критичното състояние на отношенията ни, нали? Не си могла да понесеш те да се разпаднат. Когато влезе в хола, разбрах, че няма да ме пуснеш да си отида така, както и аз не бих те оставил да ме напуснеш.

— Говориш сякаш сме попаднали в капан.

— Така е. Хванати сме в мрежа, от която никой от нас не може да се измъкне. Ние се желяем. Ти наричаш чувствата си любов, а аз моите — желание, но всичко се свежда до едно и също.

Онър отчаяно се опита да обмисли всичко.

— Ти вярваш, че не съм се решила да ти отмъстя, като отровя Легаси ли?

— Вярвам ти, че не си направила опит да отровиш жребеца — заяви спокойно Кон.

Дъхът, който Онър бе задържала, премина в продължителна въздишка.

— Благодаря ти, Кон.

Палецът му бавно погали основата на шията ѝ.

— Твой ред е. Вярваш ли, че не съм те прелъстил умишлено, за да си отмъстя за това, което е станало между бащите ни?

— Мисля — каза искрено Онър, — че ако наистина си искал да ме накажеш за това, което е станало преди петнайсет години, щеше да използваш някакъв друг метод. Както вече ти казах, ако си искал да ме премахнеш, щеше да го направиш бързо и брутално. Нямах да ме любиш по този начин.

Леката усмивка отново се появи.

— И как точно те любя?

— Всеотдайно. Зашеметяващо. Не мога да повярвам, че играеш някакви игри с мен.

Това бе вярно — помисли си Онър. В начина, по който Кон засвидетелстваше страстта си и чувството си за притежание, имаше някаква изключителна честност. Нямах игри, нямах изкусни номера, каквито един мъж би приложил, за да спечели една жена. Просто едно желание, твърдо като скала, вдъхваше някаква особена увереност и декларираше своята искреност. Този следобед и вечерта тя също много бе размишлявала — установи Онър в момент на внезапно прозрение.

— Струва ми се, че и двамата имаме нужда от глътката въздух този следобед — каза Кон със съсредоточен поглед.

— Наистина ли мислиш това, което каза преди малко? Че желанието, което изпитваш към мен, и моята любов се свеждат до едно и също нещо?

Тя не беше сигурна защо рискува да зададе този въпрос. В него имаше твърде много скрит смисъл, твърде много надежда. Бе безразсъдно да задава такъв въпрос, но тя искаше да знае със сигурност какви точно са чувствата му към нея. Ако бе решил да нарече своята любов „желание“ и „нужда“, тя можеше да се примири с това. При положение, че бе убедена, че това, което чувства той, е равнозначно на това, което чувства тя.

Изразът на сивите очи омекна.

— Защо жените винаги искат да разкраят това, като го нарекат любов?

— Не става въпрос за разкрояване. Любовта е такава, каквато си е. Защо да не се назовава с истинското ѝ име? — Бе ред на Онър да отстъпи. — Струва ми се, че ти си този, който търси етикети. Обичаш ли ме, Кон? Пак ли искаш да играеш безопасна игра, както се скриеш зад по-приемливи думи на мачо като „искам“ и „имам нужда“?

Очите му леко се присвиха.

— Не искам да играя безопасна игра. Опитвам се да бъда честен към теб. Отсега нататък искам отношенията между нас да бъдат честни, Онър. Трябва да бъде така, ако искаме да имаме бъдеще.

— Съгласна съм — прошепна развълнувано тя. — Необходима ни е честност. Но ако ще трябва да имаме бъдеще, ни трябва и любов. Мислех — т.е. започнах да мисля, че може би ти се влюбваш в мен, но все още не знаеш как да го изразиш с думи. Но случаят не е такъв, нали?

— Знам думите, които не означават кой знае колко много. Искаш ли да ги кажа, дори да не вярвам в тях? — каза предизвикателно Кон.

— Не. — Тя бързо поклати глава. — Не, не искам да ме лъжеш. Никога.

— Няма, скъпа — успокои я той, галейки бузата ѝ с безкрайна нежност. — Можеш да вярваш на всичко, което ти кажа.

— А за нещата, които не ми казваш?

Той потръпна, гладките му рамене преминаха в сянка.

— Нещата, които не ти казвам, за теб не е важно да ги знаеш. Те не ни засягат.

Тя преглътна, леко изумена.

— Понякога си толкова невероятно безочлив. А най-лошото е, че ми се струва, че изобщо не го съзнаваш. Приемаш гаранцията за себе

си като даденост. Чудя се дали и мен ще приемаш така?

Той поклати глава в пълно отрицание.

— Никога. Ще се грижа за теб, Онър. Ще те защитавам. Ще те любя колкото може по-често и винаги ще ти казвам истината, но ти се кълна, че никога няма да те приема като даденост. Как бих могъл? Достатъчно съм живял, за да разбера, че на този свят някои неща са неповторими.

— Но ти не ме обичаш — заключи тъжно тя.

По лицето му премина сянка от гняв.

— Това, което чувствам към теб, няма нищо общо с нещо розово, нестабилно и ефимерно като любовта. То е много по-сигурно и по-реално. Поемам ангажимент към теб, госпожице. И в замяна искам ангажимент от твоя страна. Нещо, на което и двамата да можем да разчитаме, което да е стабилно и сигурно. Ако ще се заплитам в тази мрежа с теб, ще затегна нишките ѝ колкото може по-здраво.

— Защото винаги искаш да „вържеш“ нещата — заключи вместо него тя.

— Винаги. — Той отново се отпусна. — Защо продължаваш да настояваш, скъпа? Знаеш, че вече всичко е ясно, нали?

— Струва ми се, че е така. За теб.

— Това важи и за двамата. Каквато и възможност да имаше да се освободиш от капана, в който попаднахме, изчезна, когато ти тази нощ дойде при мен в хола. — Кон наведе глава, за да затвори устата ѝ с целувка. — Онър, известно време искам да помълчим.

Дланта му многозначително се плъзна по ръката ѝ, докато пръстите му се преплетоха с нейните. После повдигна дланта ѝ и целуна чувствителното място от вътрешната страна на китката.

За момент Онър се поколеба, опитвайки се да се въздържи, за да го принуди да продължат разговора, който току-що бяха започнали. После се отказа от това усилие. Какъв бе смисълът? Тя бе постигнала толкова много. Трябваше да бъде доволна от това, което направи тази нощ. Всъщност още от самото начало знаеше, че Кон Ландри не разбира любовта. След всичко, което се случи през деня, трудно можеше да очаква изведнъж да го осени прозрение. В този момент тя трябваше да бъде благодарна, че отношенията между нея и мъжа, когото обичаше, не бяха преминали деликатната границата, на която едва се бяха задържали. Спасиха ги заедно с Кон.

Любовта може и да дойде — окуражи се Онър, подчинявайки се на настойчивото докосване на Кон. Най-трудно за него бе да й има доверие и тя се надяваше, че тази нощ той започна да вярва в нейната честност. За останалото имаше време да се изгради.

Онър се събуди много по-късно със смътното усещане, че е сама в леглото. Трябваше й малко време, за да се ориентира и когато го направи, внезапно седна в леглото.

— Кон?

— В кухнята съм. Идвам след малко. Искан да пийна чаша вода.

— О!

Онър с облекчение погледна часовника до леглото. Беше два и половина през нощта. Сега, след като бе будна, и тя усети, че е жадна. Сънливо отметна юргана и изшляпа боса до кухнята. Кон стоеше до мивката и докато пиеше вода, разглеждаше снимка на Стайлиш Легаси.

— Хей, тук е студено — промълви той, когато Онър се пресегна към бюфета, за да вземе чаша. — Трябваше да си облечеш пенъора.

— Много си силен по приказките — промърмори тя, гледайки го, че е само по бели гащета. — Ти си с много по-малко дрехи от мен.

Онър се прозина и напълни чашата си.

— Бях решил ти да ме загрееш, когато си легна — информира я разсеяно Кон, когато тя се наведе към снимката на Стайлиш Легаси. Струва ми се, че Легаси е наследил конструкцията на баща си — особено силните хълбоци.

Онър се усмихна развеселено.

— Увлякъл си се, Кон.

— Какво?

Той обърна глава и учудено я изгледа.

— По конните състезания. Виждам как те обсебват. Баща ми беше същият. Опитваше се да се отнася към Стайлиш Легаси като към бизнес, но истината е, че се пристрасти към всичко, свързано с конните надбягвания.

Кон я наблюдаваше как пие вода.

— Както и моят баща. Само ги погледни двамата на снимката. Човек би помислил, че са спечелили дербито в Кентъки, а не някакво поредно надбягване.

Погледът на Онър машинално проследи неговия. Тя рядко гледаше снимките отблизо. Когато виждаше на тях баща си и

партньора му, я връхлиташе познатото чувство на обърканост. Затова си бе създавала навика никога да не ги разглежда внимателно.

Но поради някаква причина силният интерес на Кон към тази снимка я заинтригува. За първи път от години започна да се взира в тълпата около коня победител. Кон бе прав. Независимо от това, което по-късно бе станало между тях, в момента, в който бе направена снимката, те бяха много щастливи и доволни собственици на състезателен кон.

— Наистина изглеждат много доволни от себе си — констатира тихо тя.

— Така изглеждат всички. Как толкова много непознати хора винаги успяват да се струпат на едно място, за да се снимат?

— Струва ми се, че това е нещо като игра. Както стремежът на всеки да го снимат, когато дойде телевизионен екип.

Онър усети, че не изпитва обичайната неприятна тъга, която я обземаше преди, когато гледаше снимките. От любопитство тя прекоси кухнята, за да види отблизо друга снимка. Опитното ѝ око започна да долавя подробности, механично обърна внимание на цвета на екипите на жокеите, на костюма, който баща ѝ бе носил преди петнайсет години, и на каубойската шапка на мъжа, застанал точно зад Ричард Стоунър.

Онър премига и се наведе към снимката.

— Какво има? — попита Кон и застана зад нея.

— Струва ми се, че мъжът с шапката зад баща ти го има и на другата снимка.

— Вероятно е треньорът.

— Надали. В тази шапка виждам нещо познато, Кон. — Онър внимателно се загледа в първата снимка. — Същата шапка. Не мога да видя лицето му, но има нещо у него... — Онър отиде до друга снимка. Там лицето под козирката на каубойската шапка се виждаше по-ясно. — Кон! Това е Итън Бейли. Много по-слаб от сега и с петнайсет години по-млад, но се кълна, че е Итън.

Кон се наведе над рамото ѝ, за да разгледа мъжа с шапката.

— Права си. Но Итън много бегло е познавал бащите ни. Защо на три такива снимки ще бъде заедно с татко и с Мейфийлд?

— Това са три различни надбягвания. Не е от хората, които ще тича, за да се снима за удоволствие. Така правят децата и фукльовците.

Кон се изправи и поклати глава.

— Трябва някой път да го попитаме за това. — Той се протегна и хвана Онър за ръка. — Хайде, скъпа, да си лягаме. Краката ми изстиват. Както и някои други части на тялото ми.

— Очакваш да затопля всички тези части?

— Ще бъде приятен жест на състрадание.

Жест на съпруга — помисли си мечтателно Онър. Но остави коментара за себе си.

— Знаеш ли — отбеляза лениво Кон, когато след малко гушна Онър в завивките, — струва ми се, че най-после съм в състояние мисля нормално. Днес през повечето време се чувствах разбит, смачкан, потиснат и бесен. Чак сега всичко започна да се уталожва.

— Това сигурно е облекчение — промълви Онър, прокарвайки пръсти през косата му. — Имам чувството, че не си свикнал да те шокират и объркват, нали?

— Да — изръмжа той. — Не съм.

Той притегли Онър по-близо до тялото си, наслаждавайки се на нейната топлина.

— Е, ако за теб е утешение, и аз не съм свикнала — каза тихо тя.

Точно тогава, усещайки, че умът му се избистри, Кон се сети какво искаше да попита Онър. Той се спря, като устата му бе точно над нейната.

— Ти как разбра, че съм син на Ричард Стоунър?

Онър помълча за момент и после каза спокойно:

— Итън Бейли ми каза.

Ландри изруга много тихо и седна в леглото.

— Защо напоследък, накъдето и да се обърна, все ми се изпречва Итън Бейли?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ти не разбра ли, че Итън Бейли е знаел кой си? — попита Онър. Тя лежеше облегната на възглавницата и гледаше Кон, който праметна крака на ръба на леглото и светна лампата.

— Никога не съм се сещал за Итън.

— Ти самият каза, че на хиподрума се носят много слухове. А Итън Бейли е там от години. Освен че знае, че имаш и друго име, освен Стоунър, постарал ли си се да прикриеш връзката си със Стайлиш Легаси и с неговите първоначални собственици?

— Не.

Отговорът бе отсечен и нетърпелив, сякаш умът на Кон бе зает с проследяването на нещо и не искаше да бъде обезпокояван със странични проблеми. За няколко минути, изпълнени с напрежение, Кон с невиждащ поглед се взираше в стената, а лицето му бе придобило познатия суров израз.

Онър тревожно се наведе напред и го докосна по рамото.

— Кон?

— Сутринта Итън намери ябълките в храната на Онър. Именно той ми каза, че днес много рано са те видели при конюшните.

— О!

Тя не знаеше как да реагира. Ръката ѝ се свлече от рамото му.

Кон се обърна и със студен и напрегнат поглед се взря в очите ѝ.

— Кога Итън ти каза кой съм аз?

— Вчера. Дойде в офиса ми и сподели, че се чувства задължен да ме предупреди, че може би не ми казваш цялата истина за себе си — промълви Онър. Кон още по-силно сви устни. — Не за първи път ме предупреждаваше за теб.

Кон хвана с върха на пръстите си брадичката ѝ и я задържа. На слабата светлина металносивите му очи изглеждаха почти смъртоносни.

— Какво друго ти е казал за мен?

Онър облиза долната си устна, която изведнъж бе пресъхнала. Сякаш изневиделица страхът, който изпитваше от Кон Ландри, се възвърна. Когато почувства силата на ръката му, стомахът започна да я присвива от напрежение. Той не ѝ причиняваше болка, по-скоро я приковаваше на място, но обузданата ярост в очите му бе предостатъчна, за да я изпълни с голяма тревога. Тя с усилие потисна съмненията и колебанията. Насилието на Кон не бе адресирано към нея.

— Дори намекна, че може би си замесен с хазарта в Тахо. Чудех се дали затова си знаел как да се наложиш над Грейнджър — призна несигурно тя.

— Негодник такъв! — каза Кон прекалено спокойно.

Той не я освободи.

Онър не знаеше дали това се отнасяше за Итън Бейли или за Грейнджър. След като овладя нервите си, тя продължи по-твърдо.

— Каза ми още, че не си си падал по такива като мен.

— Като че ли знае по какви си падам.

— Да. Вчера ми заяви, че е разбрал кои сме ние с теб и иска да ме предупреди, че навремето си се заклел да отмъстиш на семейството ми. Намекна, че с мен си играеш на котка и мишка. — В прилив на гняв Онър се изтръгна от хватката на Кон и сви колене под чаршафа. Тя постави лакти на коленете, сви ръце и подпря брадичката си.

— Която роля в известен смисъл играеше.

Кон бавно издиша.

— Която в известен смисъл играех — съгласи се студено той.

Кон не се пресегна веднага, за да я докосне, но Онър усещате непреклонния му поглед.

— Все пак, как си печелил толкова, че да си позволяваш да купуваш скъпи състезателни коне и да имаш време да се развяваш из Пасадина, за да търсиш стари семейни познати?

За известно време настъпи тишина. После Кон отвърна с въпрос:

— Това има ли значение?

Тя го погледна косо и продължи да размишлява. Дали имаше значение? Онър почувства предизвикателство от негова страна. Нарочно я предизвикваше и тя се чудеше защо. Имаше две възможни причини — безочливост и несигурност.

Мисълта, че Кон Ландри може да се чувства несигурен и имаше нужда да бъде окуражаван, бе смехотворна. Но дори неговата безочливост не беше безгранична. Тя пое още един риск.

— Интересува те дали има значение, което да се отрази върху нашите отношения ли? Не, няма. Но ми се струва, че трябва да знам дали ще се наложи да забавлявам и твои бизнес партньори като господин Грейнджър.

— Успокой топката, Онър — прошепна той, като тонът му омекна и личеше, че изпитва задоволство и се забавлява. — Работата ми не е да инвестирам в бизнес като на Грейнджър. Моите инвестиции са предимно в недвижимо имущество. За това, което върших в чужбина, ми плащаха твърде много и тъй като нямах за кого да харча парите си, а самият аз бях много зает, за да ги използвам, започнах да ги влагам в недвижимо имущество в Щатите. Когато се върнах тук, заварих нещо много приятно.

Разказът му бе прекалено плавен — реши Онър, като това ѝ стана забавно. Тя повдигна брадичка и го погледна.

— Как си могъл да действаш толкова успешно с Грейнджър? Или може би той просто се е страхувал от твоята силна личност?

Онър бе убедена, че по бузите на Кон е избила червенина. Намери това за почти привлекателно.

— Понякога работя като консултант — призна Ландри изключително внимателно. — Така човек опознава хората. Установява контакти.

— Консултант за кого? — настойчиво попита тя повече от любопитство, отколкото от загриженост.

— Става въпрос за бизнес — отговори с лекота той. — Там съм експерт. — Наемаха ме, за да анализирам процедурите на сигурност и да изработвам предложения за намаляване на рисковете в чужбина. Същата необходимост има и тук, в Щатите.

— Продължавай — подкани го тя, вече заинтригувана.

— Ами — продължи внимателно Кон, — една от първите ми задачи, когато си дойдох в Щатите, бе да анализирам мерките за сигурност на бизнесмен, който се занимава с някои от по-агресивните елементи в обществото.

— Консултирал си гангстер — Онър кимна, внезапно разбрала за какво става въпрос.

Кон придоби отчуждено и мрачно изражение.

— Той ми беше приятел. Отдавна го познавах. Навремето бяхме доста близки, но той избра малко по-различен път към успеха. Когато се върнах, ми се обади. Каза, че само на мен има доверие да организирам охранителната му система. Бях му задължен, Онър. Когато преди няколко години работехме заедно, той ми спаси живота. Аз винаги плащам дълговете си. Всеки случай, за да противостоя на Грейнджър, използвах връзките си с един мой бивш клиент. По-скоро, неговото влияние.

— Спокойно, Кон. Имам ти доверие — каза с усмивка Онър. — Вече няма да те питам как си успял да сплатиш Грейнджър.

Той се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Но с това сегашният ни проблем не се разрешава — отбеляза той с видимо облекчение, че може да остави другия проблем.

— Итън Бейли.

Кон кимна, но замълча.

— Итън не само ми каза, че търсиш отмъщение — продължи безцеремонно Онър. — А и че си ме излъгал за Грейнджър.

— Излъгал съм те за Грейнджър? Какво ти каза? — попита Кон.

— Че Грейнджър изобщо не е бил арестуван на хиподрума. Че изобщо не е попадал в клопка.

— Подтекстът е бил, че аз не съм те спасил от неприятна ситуация. Всичко е било измислено, за да установя контакт с теб. Такъв, който може да използвам.

В гласа на Кон се долавяше горчивина.

— Неведнъж си намеквах, че съм ти задължена — напомни му внимателно тя.

— Точно така — отвърна той. — Беше ми задължена. Но това си беше заслужено. Нищо не съм инсценирал.

Онър поклати глава, в погледа ѝ отново премина весело пламъче.

— Колко си безочлив.

Кон направи кисела гримаса.

— Сигурно понякога ти изглеждам такъв.

— Значи онзи ден Грейнджър действително е попаднал в полицейска клопка? — попита тя.

— О, да. И малко след това бе освободен под гаранция.

— Какво щеше да правиш, ако нямаше нужда да бъда спасявана?
— попита Онър, приемайки неговата версия за случилото се.

— Щях да намеря друг начин да се добера до теб. Когато разбрах, че преследваш Грейнджър, реших да почакам, за да видя какво ще стане. Това породи много въпроси. Изникна вероятността да ти се случи нещо неприятно.

— И ти реши да се възползваш от ситуацията.

Кон сви рамене.

— Такъв съм, Онър. Възползвам се от благоприятните случаи, които ми се предоставят. Търсех сериозен повод, за да се добера до теб, и случаят с Грейнджър ми го предостави. Щях да бъда глупак, ако го пренебрегна.

— Разбирам защо си успявал в бизнеса — каза сухо тя. Хищникът у него винаги бе готов да се прояви.

— Предлагам да се върнем отново на Итън Бейли — каза рязко Кон. — Абсолютно ясно е, че той е причината ние с теб да сме тук, вместо да вечеряме в Пасадина. Той те е предупредил да се пазиш от мен.

— Може би е бил искрено загрижен — изтъкна Онър.

Кон не обърна внимание на думите й.

— Не само те е предупредил, но те е излъгал за Грейнджър. Намекнал ти е, че аз съм те излъгал.

Онър чу как Кон натърти последните думи.

— Това те тревожи, нали? Че е представил нещата така, че не си ми казал истината.

— Преди малко ти заявих, че никога не съм те лъгал — процеди през зъби той.

Онър кимна бързо с глава, усещайки как той кипва от гняв.

— Добре. Итън Бейли непрекъснато изниква отнякъде, очевидно, с цел да ни накара да загубим доверие един към друг.

— Недвусмислено намекна, че си се опитала да подхвърлиш отрова на Легаси — каза Кон. — Но защо? Няма никакъв смисъл.

— Знам. Няма смисъл. Защо Итън ще се интересува дали с теб сме в добри отношения?

— Още едно име непрекъснато се появява — на Грейнджър. — Кон се замисли за момент. — Струва ми се, че за него говорим толкова,

колкото и за Бейли.

Онър отново опря брадичката си с ръце.

— Спомняш ли си вечерта, когато ме сплашиха с пикапа?

— Да.

Той я погледна строго.

— Мога да ти се закълна, че подобен пикап ме проследи, когато снощи заминах от Пасадина.

Изведнъж Кон се напрегна. Той се наведе напред, хвана я за рамото и я обърна към себе си.

— Сигурна ли си?

— Не, не съм — отговори откровено тя. — Движението беше натоварено и може и да съм се заблудила. Напоследък по пътищата има невероятно много пикапи. Знаеш това. След малко той изчезна. Появи се само за известно време на магистралата. Изнервих се. След това изчезна. Може и да е било само плод на въображението ми.

— Точно в този момент нищо не мога да отдам на въображението ти — каза рязко Кон. — Работата става съмнителна.

— Разполагаме с много малко улики — Итън на снимките с татко и втория ти баща. Мъжът в пикапа. Грейнджър.

— Мъжът в пикапа може и да е свързан с Грейнджър — каза бавно Кон. — Но не знам защо. С Грейнджър работихме заедно. Когато приключихме, и двамата останахме значително доволни от резултатите.

— Може би не му се е понравилось, че си се намесил — подхвърли Онър. — В края на краищата, всичко е било между него и Адина.

Кон поклати глава.

— Предполагам, че е решил да ми даде да разбере. — По гласа му личеше, че според него това е почти изключено.

— Ако е така, защо ще иска Легаси да пострада или да накаже теб?

Кон я погледна съчувствено.

— Той има голям опит в операциите си със заемите. Повярвай ми, прибягвал е до по-екзотични техники от тровенето на кон.

— Значи съм малко наивна — промълви тя. — Не мога да проумея как някой би отровил такова красиво животно като Легаси.

— Имаш право. Малко си наивна.

Тонът на Кон бе пропит със силно чувство, докато той провираше пръсти през заплетената ѝ коса.

— Знаеш ли, нещо забравяме — продължи замислена тя. — Всъщност Легаси не е отровен. Итън ти е показал доказателствата, нали?

— Точно така. Твърдеше, че ги е взел от бокса на Легаси.

— И после ти е казал, че са ме видели около конюшните.

— Да.

Чувството от тона на Кон изчезна.

Онър поклати глава.

— Сигурно известно време си ме мразил.

Той се поколеба.

— Почувствах се предаден — призна си най-после.

— Какъвто бащата, такава и дъщерята ли?

Той трепна.

— Признавам, че подобна мисъл мина през ума ми. Но ти сигурно си се чувствала по същия начин, когато Итън Бейли ти е наговорил врели-некипели.

— Да, почувствах се предадена.

За известно време отново настъпи тишина, после Кон каза тихо:

— Странно, нали?

— Заради предателството между нашите бащи ли? Може би е било неизбежно, след като сме се свързали с теб.

— Не, не беше неизбежно — промълви сдържано Кон. — Чувството за предателство, което изпитахме с теб, нарочно е било предизвикано от трето лице.

— От Итън Бейли. Но той е разполагал с информация, нали? И до известна степен е бил прав — добави Онър.

— За какво?

— Че по всяка вероятност, не съм от типа жени, които харесваш — обясни непринудено тя.

— А аз мъж от твоя тип ли съм? — отвърна с въпрос той.

— Не, не си. Струва ми се, че Адина беше права в това отношение.

— Госпожице, дразниш ли ме? — Кон направи рязко движение, бутна я на възглавницата и я прикова към нея. Потърси лицето ѝ, предизвиквайки я да си признае, че го дразни.

— Може би. Малко.

Кон изстена, целуна я бързо и силно, и седна в леглото.

— Ако това е важно за теб, струва ми се, че не харесвам определен тип жени. Всъщност не съм имал кой знае колко жени през живота си, Онър.

Той сведе поглед към ръцете си.

— Не съм изненадана — каза спокойно тя.

Кон се сепна.

— Защо казваш това? Толкова ли съм загубен?

— Ти не можеш да бъдеш загубен, а много трудно допускаш хората до себе си — каза провлачено и замислено тя. — Която и да е жената, тя трябва да изплете много изкусно мрежата си, за да те хване.

Той присви очи.

— Стана направо показно, нали? Ние с теб — оплетени заедно в една мрежа. И двамата сме впримчени.

Не — помисли Онър. Не съвсем. Аз още не съм те хванала. Не напълно. Но ти наистина си ме хванал. Малко е несправедливо, но май в живота става така. Изрече на глас:

— Както казваш, показно е. Особено тази вечер.

— Особено тази вечер. Сега трябва да помислим повече за Итън Бейли.

— И за Грейнджър — добави тя.

Изведнъж Кон скочи на крака, взе джинсите си и бързо ги обу.

— Може би ще успея да науча нещо повече поне за Грейнджър.

— Сега ли? — попита Онър. — Посред нощ?

— Някои хора, които имат информация за Грейнджър, работят предимно през нощта — съобщи Кон, като закопчаваше ризата си. — В това, което върша, се стремя да установявам колкото може повече контакти както със светлата, така и със сенчестата част от обществото.

— И какво възнамеряваш да правиш?

Онър се изплъзна от леглото и навлече пеньоара си.

— Ще завъртя няколко телефона. — Той тръгна към хола с решителна крачка. — Добре че тук имаш телефон.

— Налага се. Хората, които наемат вилата, много държат на това, дори когато са в отпуската. Те винаги действат, вършат нещо или поне се правят на много активни. Това е част от манталитета в Лос Анжелис.

Онър тръгна след него, като в движение нахлузи чехлите си. Стигна до вратата на спалнята, точно когато Кон хвана слушалката на телефона.

Видя как чертите на лицето му се изостриха, още преди да беше набрал номера.

— По дяволите! — промърмори Кон, като тръшна слушалката.

— Какво има?

— Телефонът не работи.

Той стана и я погледна с непроницаем поглед.

— Сигурен ли си? Напоследък не е имало буря.

— Да, не е имало, нали? Облечи се, Онър.

— Защо? Но сега е три през нощта!

— Знам. Три през нощта е, телефонът не работи и ние сме на километри от града. Като прибавиш и няколко кратки въпроса, които останаха без отговор, както и това, че умът ми вече се проясни и мога да мисля нормално, мога да кажа, че си изпаднала в много объркана ситуация. Искам и двамата да се махнем оттук. Веднага. Облечи се и не губи време.

Той тръгна към нея.

— Добре, добре, отивам — каза бързо тя, обърна се и се запъти към спалнята, подчинявайки се на заповедническия му тон. — Винаги ли ставаш такъв, когато работиш?

Той се зае да напъха някои нейни вещи в куфара.

— Какъв?

— Напрегнат и всяващ страх. Разпореждаш се така, сякаш имаш голям опит в даването на заповеди.

Тя намъкна джинсите си и облече раиран пуловер с много ярки цветове.

— Може би. Откровено казано, не съм се замислял. — Той закопча куфара. — Готова ли си?

— Не.

— Много лошо. Да тръгваме.

Кон хвана Онър за ръка и я помъкна към вратата.

— Не ти ли се струва, че се ядосваш малко повече, отколкото трябва, заради един повреден телефон? — попита сухо Онър.

— Възможно е. Дори е вероятно.

— Но заради това няма да се позабавим, нали?

— Ни най-малко. — Той отвори входната врата, тръшна я зад тях и с едно движение извади ключовете за поршето от джоба си.

— Качи се в колата, Онър.

Започваше да се влияе от неговата припряност, осъзна Онър, като отиде забързано към предната част на поршето и отвори вратата до мястото на шофьора. Кон бе влязъл и завърташе ключа в стартера, още докато тя седнаше до него. Моторът, който обикновено действаше безотказно, за кратко включи, малко се разтресе и изключи.

Кон изруга и отново опита. Този път реакцията бе дори по-слаба. Не направи трети опит. Леко потропа с пръсти по кормилото и се взря в тъмнината.

— В голяма беда сме — заяви внимателно Кон.

— Може да опитаме с моята кола — осмели се да предложи тя, усещайки ужасната му тревога.

— Можем, но имам странното предчувствие, че няма да помогне. — Кон отвори вратата. — Хайде, Онър, да тръгваме.

— Сега къде ще отидем? И какво имаш предвид като казваш, че моторът и на моята кола няма да включи?

Тя обезпокоена скочи от поршето и бързо извади ключовете от чантичката.

Кон се огледа, взирайки се в тъмнината около вилата. Той сякаш все решение.

— Дай ключовете. Ще пробваме.

Щом колата още от първия опит не запали, Кон не направи втори опит. Той стана, сграбчи Онър за китката и я измъкна след себе си, преди вратата на колата да се затвори.

— Според теб някой е повредил колите ни ли? — задъха се от изумление тя, като се спъваше, докато Кон я издърпваше към вилата.

Отговорът не дойде от Кон. Друг глас реагира на въпроса.

— Ако смята така, има право — каза провлачено мъжът, когото тя бе видяла в черния пикап. Той излезе иззад ъгъла на вилата, бледата лунна светлина освети оръжието в ръцете му.

Онър бе толкова изумена, че се спъна и политна срещу Кон. Той машинално се пресегна, за да я подпре, но не успя да я задържи. В следващия момент и двамата паднаха на земята, като Онър се просна върху Кон.

— Бога ми, госпожице! Проблем ли имаш? — попита въоръженият мъж. — Стани. И двамата. Господин Грейнджър не иска нещата да се протакат.

— Грейнджър! — Гласът на Кон преливаше от изумление и гняв. Той бавно се изправи и подпря с лявата си ръка Онър. Той усети, че тя трепери, но в момента нищо не можеше да направи, за да я успокои. — Грейнджър ли те е изпратил?

— Сигурно си побъркал Грейнджър, като си се намесил в негова територия. — Пънкарят раздвижи малокалибрена пушка. — Да тръгваме. Нямаме на разположение цялата нощ.

Кон държеше Онър за ръка и я теглеше със себе си, като бавно се подчиняваше на заповедите на въоръжения мъж.

— Кон? — Онър тихо и с въпросителен глас произнесе името му, но го следваше, когато тръгнаха към плажа.

— Прави това, което казва, скъпа. Той е друсан — прошепна Кон.

Шумът на разбиващите се вълни заглуши последните му думи, но те отговаряха на опасната истина. Въоръженото момче вероятно бе само осемнайсет — деветнайсетгодишно, безделник, но явно търсен за услуги. Може би само от силната възбуда, че държи оръжие срещу двама души, ставаше груб и нахален. Нищо чудно да бе взел някакви опиати, за да придобие кураж за задачата. Във всеки случай бе опасно напрегнат и следователно много непредсказуем. Кон бе виждал и преди такъв синдром. Единственият начин да се справи човек с такива като него, е да ги кара непрекъснато да говорят. Кон трябваше да започне разговора.

— Доколкото знам, ние с Грейнджър имахме сделка — каза Кон, надвиквайки шума от прилива. — Бях останал с впечатлението, че господин Грейнджър спазва ангажиментите си.

Въоръженият мъж подкарваше пленниците си към плажа, където нямаше нищо, зад което би могъл да се прикрие някой отчаян човек. Пясъкът още повече затрудняваше движението, той проникваше в обувките на Кон, а Онър непрекъснато се препъваше.

— Господин Грейнджър не харесва как действаш, хитрецо. Каза ми да ти съобщя, че след тази нощ няма да му се пречкаш повече. Аз имам сделка с Грейнджър — добави гордо пънкарят.

Кон се хвана за арогантния намек.

— Грейнджър ти се е доверил да се погрижиш за нас?

Дъхът на Онър спря, когато се спъна в къс дърво, изхвърлен от вълните. Тя изобщо не бе продумала — помисли си мрачно Кон. Бе изплашена до смърт, но не се бе паникьосала. Той изпитваше собственическо чувство на възхищение от самообладанието ѝ. Сега най-малко му трябваше истерична жена. Следващите няколко минути бяха изпълнени с изключителна несигурност.

— Грейнджър ми се обади да докажа, че мога да се справя с тая работа вместо него — обясни въоръженото момче. — И бъдете сигурни — няма да го издъня. Сдушa ли се с него, ставам върха и няма да пропиляя големия си шанс.

Онър заговори за първи път, поглеждайки през рамо, за да зърне лицето на момчето на слабата лунна светлина. Беше студено и силният бриз духаше откъм вълните. Тя отново потрепери под ръката на Кон.

— Ти беше в черния пикап, който ме преследваше поминалата нощ, нали?

— Позна, госпожице.

— И си я проследил, когато е заминавала от Пасадина?

— Трябваше да видя закъде заминаваш ти. Знаехме, че закъдето се запъти мадамата, ще я следваш по петите ѝ.

Кон се замисли.

— Така ли?

— Трябваше да си останеш в своя периметър, Ландри. А не да се пречкаш на Грейнджър. Той е голяма работа.

— Не съм допускарал, че ще се занимава с такива неща — призна съдържано Кон. — Но ми се струва, че накрая ще излезе сух от цялата тази работа. Все пак, ти поемаш големия риск.

Очите на въоръженото момче се присвиха. Кон видя силният гняв, изписан по лицето му, и тревожния жест, с който повдигна оръжието.

— Никакви рискове не поемам, Ландри. Казах ти, че Грейнджър е голяма работа. Той всичко е предвидил. Аз само трябва да следвам указанията му и всичко ще бъде тип-топ. Няма шега.

— Грейнджър изглежда „голяма работа“, само защото плаща на хора като теб да вършат „мръсната“ работа — изтъкна спокойно Кон.

— Млъкни, за да не си получиш каквото трябва още сега — изръмжа пънкарят.

— Но Грейнджър не иска да го направиш така — отвърна Кон.

Той почувства как у него се надига ярост и се изненада. Не само, защото допусна да се случи това. Нещата отиваха по-далеч и се свеждаха до възмущение от самия себе си, че не бе успял да защити Онър. Тя бе негова жена, помисли си напрегнато той. Негова бе отговорността да я защитава. Но бе допуснал безразсъдна страст и противоречивите чувства за предателство и необяснимо доверие да обсебят неговата обикновено хладнокръвна и ясна мисъл дотам, че да изложи Онър на опасност. До болка усети колко дълбоко бе свързан с Онър Мейфийлд.

— Грейнджър много държи всичко да направя точно както той е казал, но ако започнете да хитрувате, ще действам както аз си знам.

— Къде отиваме? — попита тихо Онър.

— Какво? — попита подозрително пънкарят.

— Попитах къде отиваме — повтори примирено тя.

— Към отдалечения край на плажа. Там е опасно. Труповете може няколко дни да не излязат на повърхността, ако изобщо някога излязат.

— Разбирам — промълви Онър.

Кон усети, че тя започна да диша дълбоко и равномерно, опитвайки се да овладее страха си. Мисълта, че тя се страхува, още повече го вбеси. С голямо усилие той потисна буйната си реакция. Нищо нямаше да помогне, ако изгубеше контрол. Не усещаше колко здраво бе стиснал ръката на Онър, докато тя не го погледна въпросително. Той отпусна хватката, но не освободи дланта ѝ. На плажа е студено — помисли си смътно той. Водата щеше да бъде ледена.

— Явно много си наясно с океанските течения по тези места — успя да отбележи той, когато стигнаха до водата и се обърнаха към скалите при най-отдалечената част от плажа. Нямаше много време. Носът бе на няколко метра и се мерзелееше тъмен и отблъскващ. В основата му злокобно белееха разбиващите се вълни.

— Всичко ми е обяснено — поясни намусено въоръженият. — Казах ти, че всичко е планирано.

— Ти ли премести паравана в спалнята ми? — попита напрегнато Онър.

— Не знам за какво говориш, госпожице. Никога не съм бил в твоята спалня.

Кон хвърли бърз любопитен поглед на Онър, но тя внимаваше къде стъпва. Струваше му се, че движението ѝ по пясъка е по-трудно от нормалното. Вчера сутринта бе тичала по плажа без такива затруднения. Но сегашната ѝ липса на координация му бе много удобна. Толкова удобна, че той чудеше дали тя не се спъва нарочно. Без съмнение, въоръженият не обръщаше кой знае колко внимание на затрудненията ѝ, стига тя да не падеше и да продължаваше да се движи. Сигурно бе свикнал със затруднението ѝ. Ако внезапно се спънеше и паднеше на колене, може би той най-спокойно би натиснал спусъка.

Изпълнен с несигурност как да даде сигнал на Онър, той я дръпна за ръката. Дали не си внуши, или тя наистина леко наклони глава към него? Дясната му ръка стисна предмета, който бе пуснал в джоба си във вилата, когато за първи път помогна на Онър да не падне. Щеше да има само една възможност, затова трябваше всичко да прецени много точно. До себе си усети как Онър бе обзета от силно напрежение, в стремежа ѝ да се стегне физически.

Щеше да го направи — усети Кон. Разбра какво иска той. Отново го обзе гордост, че е толкова схватлива. Онър Мейфийлд бе жена, на която човек може да разчита при критични ситуации, реши той.

— Хайде, движение, вие двамата! Побързай, госпожице. Какво ти става? Не можеш ли да вървиш изправена?

— Малко ме е страх — отвърна направо Онър.

— Чудесно! Проблемът си е твой, нали? — По гласа му си личеше, че му е приятно да властва. — Ако ще ти олекне от това, ще ти кажа, че Грейнджър иска цялата работа да изглежда много романтична.

— Романтична! — Онър повтори ужасено.

— Да. Така е. Кавга между любовници. Това, на което ченгетата му казват битова злополука.

— Боже мой! — пое въздух Онър. После се спъна и падна на колене.

Кон веднага пусна ръката ѝ, като изобщо не се опита да ѝ помогне. Бързо се завъртя и хвърли металния предмет с форма на звезда, който държеше в ръката си.

— Проклетата... — започна да крещи въоръженият на Онър, вбесен от тромавостта ѝ. Но не успя да довърши изречението.

Острите като бръснарски ножчета връхчета на звездата се врязваха в рамото му, разсичайки дочената му риза така, сякаш бе най-фина коприна.

Безделникът изкрещя от страх и гняв. Ръката му се сви в спазъм и изпусна пистолета. Той падна върху мокрия писък там, където вълните заливаха брега и след миг бе погълнат от водата.

Кон изобщо не губи време да търси оръжието. Той за един миг се бе хвърлил върху другия и тялото му се извиваше с отмерени силни движения.

— Кон!

Онър скочи на крака, като погледът ѝ се премести от двамата мъже, сплетени в хватка на плажа, към пистолетът, който за малко се появи, наполовина покрит с мокър пясък. Тя се пресегна да го вземе, но твърдият глас на Кон я спря. Още докато говореше, друга вълна заля оръжието.

— Не се занимавай с него. Вече за нищо не става. А и нашият приятел никъде няма да отива.

Онър рязко се обърна и видя, че Кон пуска пленника. Мъжът на пясъка тихо хленчеше, като стискаше кървящото си рамо. Кон бършеше оръжието с форма на звезда в джинсите си. Онър видя как кръвта оставяше мокри следи по памучната материя. После Кон пусна смъртоносния предмет в джоба на ризата си. Лекотата, с която си служеше със звездата, бе достатъчно красноречива.

— Изправи се! — Кон побутна жертвата с върха на обувката си. — Струва ми се, че бързата ти кариера по стълбицата на Грейнджър малко се забави. Може би забавянето да е за постоянно. Млади и амбициозни изпълнители като теб обикновено нямат втори шанс при хора като Грейнджър.

Момчето хвърли безмълвен гневен поглед, но се свлече на земята. Все още стискаше кървящата рана на рамото си.

— Трябва ми лекарска помощ — измърмори той.

— Струва ми се, че вече не правят прегледи по домовете — отговори веднага Кон. — И след като и двете ни коли не са в движение...

— С моя пикап — каза задъхано мъжът, който започна да се влачи напред, когато Кон го бутна. — Пикапът ми е паркиран на пътя.

— Добре. Ще те закараме с него в града и ще те предадем на ченгетата.

— Грейнджър ще се погрижи за мен — заяви пънкарят. По гласа му ясно пролича колко несигурен бе в това, което изрече. — Този, който ме нае, каза, че Грейнджър винаги се грижи за хората си.

— Което навежда на интересен въпрос — промърмори Кон, поглеждайки към Онър, напредваща до него без предишната тремавост. — А кой те нае? Явно не самият Грейнджър.

— Няма да кажа — заяви високомерно момчето.

Кон не си направи труда да започне да го убеждава в обратното. Вниманието му бе насочено към Онър.

— Добре ли си, скъпа? — попита я той, когато приближиха до вилата.

— Да.

Но тя не успя да прикрие напрегнатия прекалено спаднал тон на гласа си. Нито можеше да разбере защо все още трепереше. Реакция на напрежението — реши тя. Сигурно е от това.

— Много добре се справи — продължи Кон с глас, изпълнен с одобрение и гордост.

— Е, благодаря. Може би съм сбъркала професията си.

Шеговитият тон бе също така неестествен, колкото и треперенето на краката и ръцете ѝ, но Кон я разбра.

— Всичко е наред — успокои я той, докато чакаше тя да отвори вратата на вилата. — След малко ще се справиш.

За момент Кон се спря, гледайки внимателно раненото момче, което ги следваше през входната врата.

Първа Онър разбра, че тази нощ във вилата имаше още един посетител. Тя рязко се спря, когато видя едно познато лице да се взира в снимка на Стайлиш Легаси.

— Итън! — прошепна Онър.

Итън Бейли вдигна поглед, след това рязко се обърна и насочи пистолет към тримата, които стояха на вратата.

— Доколкото виждам, събитията не са се развили както трябва — отбеляза той с пресилено примирение.

— Рядко всичко става както трябва — каза с въздишка Кон.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз не съм виновен, господин Бейли! Кълна се, не съм виновен. Трябва да обясните това на господин Грейнджър. Направих всичко, което ми казаха. Извадих колите от движение. Изведох двамата там, където океанът е бурен. Изпълних задачата си както трябва. Но вие не ме предупредихте за това нещо както нож, което той носи. Лошо ме сряза. Много лошо. Трябва ми лекарска помощ.

— Нещо като нож ли? — Итън удостои Кон с леко повдигане на веждите. — О, да, онова красиво ножче за отваряне на писма, което каза, че ти било за спомен. Дай го, Ландри.

Вместо към Кон, той насочи пистолета към Онър.

Онър стоеше като закована, съзнавайки, че без елемент на изненада, Кон няма да може да използва оръжието си, преди Итън да я застреля. Без да продума, Кон извади от джоба си ножа с форма на звезда и го пусна на пода.

— Така е много по-добре — каза Итън. После насочи вниманието си към раненото момче. — Сам си намери лекар. Макар че ще ти е доста трудно да обясниш на някой от спешното отделение от какво ти е тази рана, нали? — Той поклати глава. — Трябваше да преценя, че няма да успееш да се справиш.

— Но вие казахте, че господин Грейнджър е предвидил всичко до най-малката подробност. Казахте, че нищо няма да се провали — изхленчи момчето.

— Е, малкият, сгрешил съм. Случва се понякога. Колкото повече човек старее, човек, толкова повече започва да разбира това. — Итън размаха подканващо пистолета. — Изчезвай.

— Не знам дали ще мога да шофирам в такова състояние. Много силно кървя.

— Постарай се — посъветва го с леден глас Бейли. — Много се постарай. Господин Грейнджър не обича дезертъори. На твое място бих се махнал от тези места. Намери си нова територия, Тони. За теб ще бъде по-здравословно.

Момчето, наречено Тони, се втренчи в неумолимото изражение на Итън, после се обърна и без да продума излезе от вилата. Вратата се затвори след него.

Онър стоеше загледана в Итън Бейли и в малката стая настъпи странна тишина. Тя усети, че у нея отново се надига напрежението, което се смеси с реакцията ѝ от инцидента на плажа. Нервите ѝ бяха като изпепелени от пожар. Но повече от собственото си нестабилно състояние и неестествено усещане на страх и гняв, Онър беше сигурна, че чувства яростната реакция на Кон. Но той, както винаги, се владееше. Това от една страна я успокояваше, а от друга — поставяше мрачни въпроси за неговото минало. Самоконтролът му бе непохватен. Какво бе направил, за да се научи как да го постига?

— Да разбирам ли — заключи Кон, — че горкият Тони е жертва на леко недоразумение?

— По отношение на истинския си работодател ли? — Итън кимна иронично. — Опасявам се, че е така. По-лесно беше да накарам момчето да си мисли, че работи за Грейнджър. С такова нетърпение искаше да се издигне. Не можах да устоя да не се възползвам от порива и амбицията му. Винаги висеше в тълпите около Грейнджър, по време на състезанията. От разни слухове разбрах, че си търси работа — подобно на тази на Грейнджър. Реших, че след като ми е необходима помощ за известно време, мога да го използвам. Допреди малко той беше много доволен от това, което му възложих.

— Не разбирам — прошепна Онър. — Грейнджър нищо общо ли няма с това?

Този път Кон отговори.

— Не. Изиграл е ролята на примамка, нали Итън?

— Да. Щеше да бъде много по-добре, ако Тони не беше обърнал нещата. Но много отдавна съм разбрал, че човек трябва да бъде гъвкав, да се възползва от обстоятелствата и когато нещо се провали, винаги да има резервен вариант. Нямах да стигна дотук, ако не вършех това, което ви казвам.

— Искал си да сме мъртви — каза Онър с глас, който дори на нея ѝ прозвуча като чужд.

— Щеше да бъде неимоверно удобно, ако и двамата добре си бяхте изиграли ролите — обясни Итън. Той стоеше спокойно, с пистолет, който държеше не в упор, но все пак в готовност.

— Искаш да кажеш, ако бях повярвал, че тя наистина е искала да отрови Легаси? — запита нехайно Кон. Той леко се придвижи, като се отдалечи с няколко крачки от Онър.

— Стой на мястото си, момче. Разстоянието е достатъчно. — Ръката, с която Итън държеше пистолета, леко се сви. Кон се спря.

Онър бързо прекъсна Итън, опитвайки се да привлече вниманието му към себе си.

— Искал си с Кон да загубим доверие един към друг, нали? Да се скараме.

— Всичко бях подготвил много добре. Тази сутрин на хиподрума видяха Кон да си тръгва и знаеха, че е вбесен. Няколко собственика дори го бяха видели предишната нощ доста да се налива. Те знаеха, че между вас има много стари връзки.

Кон притвори очи.

— Ти си направил така, че да разберат, нали?

Итън сви рамене.

— Наясно си какво представлява клюката на хиподрума, нали, момче? Особено когато става въпрос за жребец като Стайлиш Легаси и неговите собственици. Същото е и когато синът на един от собствениците се появи с жребец — потомък на прочутия кон. И разбираш защо, когато започна да се срещаш с Онър, хората направо бяха смаяни. Всеки случай, смаяха се, когато им напомних старата история.

— Ще ни обясниш ли защо си създаваш целия този труд, Итън? — попита студено Кон.

— Дълга история. Надали тази нощ ще имаме толкова време, за да ви я разкажа. Направих справка за приливите, преди да започна да действам. Много скоро ще се появи приливната вълна. Искам ти и госпожичката да я последвате в океана.

— С помощта на няколко куршума ли? — отвърна Кон.

— Нещо такова. Може и да скочите от носа. Явно, че трябва да свърша сам задачката, която бях възложил на Тони. Напоследък много трудно се намира някой, който може да ти помогне.

Онър усети как Кон се напряга. Знаеше, че той би предприел нещо самоубийствено. Би направил всичко, за да я защити. Бе толкова убедена в това, колкото и в силните му чувства към себе си — усещаше

го с ума и със сърцето си. Трябваше да действа първа, или да допусне той да налети на пистолета на Итън.

— Може да ни ликвидираш, но след това няма да успееш да сложиш край на клюките, които ще плъзнат по хиподрума — изведнъж много убедено предупреди Онър.

Итън се намръщи.

— Няма защо да се тревожиш за клюките. Теб няма да те има.

— Не говоря за това, което хората ще кажат за Кон и за мен, а за това, което ще помислят за теб, а то би трябвало да те заинтересува. Сестра ми Адина знае всичко, което знам и аз. Днес следобед ѝ се обадох и ѝ оставих съобщение на телефонния секретар.

Кон я изглежда сепнато, абсолютно сигурен, че тя не се бе обаждала. Почти в същия миг вниманието му се насочи към Итън.

— Сега пък за какво говориш, госпожичке? — попити нетърпеливо Итън.

— За това, че Адина няма да мълчи. Като не се върна от тази екскурзия, ще отиде право в полицията.

— И какво ще каже? — попита заядливо Итън, който губеше търпение.

От другата страна на стаята Кон стоеше, запазвайки пълно самообладание. Итън се бе съсредоточил изцяло върху Онър.

Тя пое дълбоко въздух и изигра единствената си карта.

— Че преди петнайсет години Стайлиш Легаси е имал още един собственик. Един партньор в сянка на име Итън Бейли.

Ефектът върху Бейли бе като токов удар. Приветливото му изражение на добронамерен старец светкавично изчезна и в стаята стоеше груб ожесточен и вбесен мъж.

— Лъжеш, кучко! — изрече напрегнато гой. — Не знаеш какво говориш!

— Не знам ли? Всичко е тук — каза Онър, посочвайки спокойно дървения сандък в ъгъла, покрит със сгънато одеяло за кон. — Доказателството, от което някой някога може да има нужда.

— Какво доказателство? — изсъска Бейли, като погледът му моментално се насочи към сандъка. Но той като че ли усещаше, че Кон изчаква удобния момент. Итън твърдо държеше дулото на пистолета насочено към Онър. За него щеше да е много лесно да натисне

спусъка, преди Кон да прекоси и половината стая. — Какво доказателство?

Онър пое силно въздух и се опита да мисли логично. Трябваше да представи нещата така, че да изглеждат приемливи. Ужасно ѝ се искаше адреналинът ѝ, който се бе качил от страха, да се укроти. Когато се наведе към сандъка, видя, че пръстите ѝ треперят. Онър несръчно потупа черно-бялото одеяло отгоре.

— Татко беше бизнесмен. Винаги е бил такъв. Колкото и да се въодушевяваше от победите на Легаси, заявяваше, че за него конят не е нищо повече от прецизен източник на постоянни доходи. Само бизнес. И поради тази причина той си е водил най-подробна документация.

— Не ти вярвам — озъби се Бейли. — Ако си знаела нещо, отдавна щеше да го систематизираш.

Онър поклати глава.

— Не съм го направила толкова години, защото не исках да се натоварвам психически с всички документи и спомени, оставени от татко преди толкова много години. Беше прекалено болезнено. Винаги когато поглеждах към този сандък, си спомнях как е загинал. От друга страна, не можех да понеса да изхвърля тези неща. Затова реших да вложа всичките си сили да украся с тях вилата. — Тя посочи към снимките и принадлежностите от състезанията по стените. — Създават подходяща обстановка, нали? Непретенциозна, но шик — битова, но елегантна. Така вилата стана много известна. Много рядко оставам без наематели.

Гласът ѝ леко спадна при последната дума и Онър веднага млъкна, за да възвърне самообладанието си.

— Щом толкова години не си проучила какво има в този сандък, защо трябва сега да го правиш? — попита предизвикателно Итън.

— Ако не те бях видяла на хиподрума, никога нямаше да разпозная третия човек, който се появява на снимките при победите на Стайлиш Легаси — каза просто Онър. — Рядко разглеждам подробно снимките, но след като вчера пристигна Кон и започна да се интересува от родословието на Легаси, взех да се взирам в тях. А когато се взирам, Итън, аз обикновено виждам разни неща. Имам набито око за подробности — допълни тя с иронична нотка на извинение в гласа си. — Дизайнерите са много печени в това

отношение. И най-дребните подробности могат изцяло да променят вида на едно иначе добре проектирано помещение.

— Ти, малка вещице! — извика Итън.

Онър решително продължи. Итън все още държеше пистолета, но вече много по-съсредоточено. Тя се обърна към шкафчето.

— Щом като установих, че си на толкова много снимки с победители и като видях изражението на лицето ти...

— Изражението ли?

Онър печално поклати глава.

— Изражението на собствениците на победителите и на треньорите винаги е едно и също. Този доволен и развълнуван вид от победата. Неповторим е. Огледай се, Итън. Виж на снимките изражението на баща ми. Същото е и на Ричард Стоунър. Видях го и върху лицето на Кон, когато онзи ден Легаси победи. И твоето е такава на всички снимки след победите на Стайлиш Легаси. Независимо колко хората се стремят да представят всичко като бизнес, то направо влиза в кръвта им. Винаги е нещо повече от бизнес.

— Това нищо не доказва. Нищо.

— Наистина, но беше достатъчно, за да възбуди любопитството ми. Отворих сандъка, Итън. Започнах да преглеждам някои записки и документи на баща ми. Както казах, той беше бизнесмен. По свой начин обръщаше внимание на детайлите — също като мен. Всичко е там, Итън — приключи тя, надявайки се, че няма да се наложи да хитрува повече. Беше много трудно да е изобретателна с насочено срещу себе си дуло на пистолет. С крайчеца на окото си забеляза, че Кон с тихи стъпки се приближава към Итън. Вниманието на стареца бе все още приковано към Онър.

— Лъжеш — измърмори Итън, като погледът му се премести от Онър към сандъка. — В този сандък няма нищо.

— Искаш ли да видиш записките? — попита подигравателно Онър, като ръката ѝ бе протегната над одеялото.

— Напълно си права. Искам да ги видя! Покажи ми изфабрикуваното си доказателство, госпожичке! — изръмжа ожесточено той.

Онър се наведе и повдигна тежкото вълнено одеяло.

— Бейли! — извика отривисто Кон.

Итън инстинктивно се обърна при рязката команда. Той изпадна в паника, като видя Кон толкова близо до себе си. Но Онър вече хвърляше одеялото към Бейли.

— Дяволите да ви вземат! — изкрещя Бейли и без да иска натисна спусъка. Но одеялото покри главата и раменете му и изстрелът отиде на вятъра.

В същия миг Кон се хвърли върху стареца, блъсна го на пода и изтръгна пистолета му. Всичко приключи за миг. Кон беше много по-млад и по-силен от Бейли и схватката можеше да приключи по единствен начин. Итън лежеше неподвижен, обезкуражен от това, че бе загубил. Кон бавно се надигна на едното си коляно и хвана пистолета. Той загледа втренчено мъжа на пода и после хвърли бърз одобрителен поглед на Онър.

— Добре ли си, скъпа?

— Върховно — промълви Онър, отпусайки се върху шкафа. — Просто върховно. С изключение на коленете. Те май не са съвсем в ред. — Тя пое няколко пъти дълбоко въздух, налагайки си да се успокои. — Но ми се струва, че няма да мога да понеса друга изненада тази нощ. Много ми се насъбра.

Той вече се бе изправил и силно стискаше рамото ѝ.

— Знам какво имаш предвид. Защо според теб съм се отказал от добре платената работа по охраната в чужбина, за да се занимавам с дребни консултации по капиталовложения в недвижими имоти? Тези неща след време започват да натоварват човек. Никога през живота си не съм се страхувал толкова, колкото тази вечер. Два пъти срещу теб бе насочено оръжие и изпитах ужас, че няма да мога да те защитя.

Тя вдигна поглед към отчаяната му физиономия и любовта озари очите ѝ.

— Странно. Аз изобщо не съм се съмнявала. Просто не понасям напрежението.

Кон я погледна с непроницаемо изражение.

— Не си се съмнявала?

— Знаех, че ще направиш това, което според теб трябва да се направи — каза тихо тя. Така беше. Тази вечер Кон би дал живота си за нея и тя го съзнаваше. Онър бе решена да не допуска такава саможертва.

— Благодаря ти — каза тихо той.

— За какво?

Той сви рамене.

— За доверието, което имаш към мен.

Онър докосна ръката му, но не знаеше какво да му каже. Очите ѝ срещнаха неговите в безмълвен контакт, който бе прекъснат от стона на Итън Бейли. Тя се обърна към мъжа, който бавно се надигна и седна. Сега Итън изглеждаше по друг начин. Имаше вид на съсипан човек. Или на някого, изминал много дълъг път.

Кон заговори първи.

— Струва ми се — каза той, — че е време да получим някои отговори. — Седна до Онър, като небрежно държеше пистолета в дясната си ръка. Неумолимостта, която излъчваше, плашеше. — Наистина ли си бил партньор в сянка за Стайлиш Легаси? — попита той, взирайки се в Итън.

— Попитай нея. Тя явно знае всичко по въпроса — промърмори Бейли, като масажираше тила си.

— Това бе само предположение — призна си Онър. — Никога не съм разглеждала какво има в сандъка. Направих го напосоки, имайки предвид изражението ти на снимките. Никой не може да се въздържа да се снима, когато конят печели, най-малко собствениците.

— По-добре ти ни разкажи — подкани го Кон, който замислено го наблюдаваше. — Сега, след като връзката е ясна, няма да е трудно човек да порови в миналото и да установи цялата истина. Ти си бил свързан с нашите бащи. Имам чувството, че тази връзка не е бил само един състезателен кон. Имало е и друго, нали, Итън? Нещо, което е трябвало да скриеш, без значение дали заради това ще убиеш сина и дъщерята на собствениците на Стайлиш Легаси.

Бейли изгледа сърдито Кон и после се отпусна.

— Ако наистина започнете да се ровите, ще откриете — призна той. — От петнайсет години се страхувам от това, което може да се случи, ако някой започне да търси отговори. Мислех си, че съм в безопасност, защото никой не възнамеряваше да се рови много надълбоко. Най-опасно беше след инцидента.

— Инцидент ли? — попита Онър. — Искаш да кажеш, след смъртта на Стоунър и баща ми?

Бейли кимна.

— Мислех си, че ако добре се справя, ще се измъкна. Разбира се, трябваше да ви накарам да продадете Стайлиш Легаси. Не можех да предявявам претенции към коня. Това щеше да бъде рисковано, защото бях положил много големи усилия никой да не разбере, че съм финансово обвързан.

Кон помисли за момент.

— Искал си никой да не разбере, че имаш финансов интерес към коня — повтори най-после внимателно той. — Защото ако някой разбере, може да те заподозре, че имаш и нещо друго общо с бащите ни?

Онър му хвърли бърз въпросителен поглед. Какво целеше Кон?

Бейли кимна мрачно.

— Не можех да рискувам. Беше ми мъчително да загубя Стайлиш Легаси. Най-добрият жребец по Западното крайбрежие. От него можех да натрупам състояние. Дори не посмях да купя някой от потомците му. Не исках да рискувам. Но следях какво става с тях. Не можех да не го правя. Когато разбрах, че един от жребците е купен от сина на Ричард Стоунър, имах чувството... — гласът му тъжно заглъхна.

— Предчувствието, че нещо се е провалило ли? — попита Онър.

Бейли кимна.

— Стори ми се, че е опасно. Като че ли съдбата ме подканяше да се заема с всичко, което бях заличил преди петнайсет години. Бях решил само да се свържа с теб, Ландри, Най-лесно можех да го направя, като прехвърля няколко от конете си в конюшната на Хъмфри. Беше много удобно да ти се представя като собственик, който ползва същия треньор. Така можех да те следя. Да се уверя, че няма да станеш прекалено любопитен. Или поне да разбере предварително, ако започнеш да любопитстваш.

— И после аз се запознавам с дъщерята на Ник Мейфийлд — промърмори Кон. — Тогава сигурно доста си се изнервил.

— Всичко започна да изглежда много опасно. Съдба.

Онър се намръщи.

— Отначало си искал да посееш малко съмнение, като си се надявал, че това ще ме отблъсне от Кон, нали?

— Ако се беше отдръпнала от него, всичко можеше да мине много по-безболезнено. — Итън въздъхна. — Но ти не се отдръпна.

Гледах как все повече се привързвате един към друг. Знаех, че щом разбереш кой е той, може би ще се ядосаш — обясни Бейли. — А и знаех, че ако Ландри разбере, че си се опитала да отровиш Легаси, направо ще се вбеси.

— Значи си подготвил ситуацията и си наел Тони да натисне спусъка, така ли? — изръмжа Кон. — Добре, това мога и сам да си го представя. Но защо не ни спестиш малко време, като ни обясниш защо не си искал да се разбере каква е била връзката ти с втория ми баща и с Мейфийлд? Струва ми се, че може да има само една причина.

Онър притаи дъх, когато по интуиция стигна до същото обяснение.

— Ти си ги убил? — прошепна напрегнато тя, вторачена в Итън. — Убил си баща ми и Стоунър?

В стаята настъпи тягостна тишина, когато Бейли кимна.

— Нямах друг изход, не разбирате ли? Те разкриха, че пренасям контрабанда оръжие, като използвам връзките и съоръженията им в Близкия изток. През нощта, в която узнаха това, трябваше да действам. Нямах време за мислене — продължи той, като погледът му стана отчужден, сякаш се бе върнал петнайсет години назад. — Всичко стана много бързо. Не знаех, че са ме заподозрели. Реших, че са си помислили, че проявявам любопитство към операциите им. В края на краищата, бяха допуснали да вложат много пари в бизнеса им.

— Отново като партньор в сянка? — попита Кон с леден глас.

— Трябваше да настоявам за това. Не исках никой да ме свързва с оръжието, ако случайно бъде разкрито. След това щях да действам по-скромно. Не ме разбирайте погрешно. Бях натрупал пари, като продавах оръжие на всеки, който искаше да купи, но исках да разширя дейността си. Трябваше ми сигурно прикритие за големи доставки. Можеше още толкова много пари да се направят с този бизнес. Винаги някъде по света някой иска да воюва. Големи войни, малки войни, партизански войни, революционни войни... Бандити с политически искания и просто хора извън закона. Безкраен пазар. Мечта за бизнесмена. Но човек трябва да бъде предпазлив.

— Нужно ти е било законно прикритие и сигурен транспорт. — Кон кимна в знак на разбиране, което изуми Онър. — Искал си сигурен бизнес, който е имал връзки с Близкия изток.

— Срегнах баща ти и Мейфийлд, когато за първи път искаха да купят заедно състезателен кон. Тогава имах няколко състезателни коня, но нито един от тях не бе от класата на Стайлиш Легаси. Но винаги съм бил свързан с хиподрума. Бях в течение на слуховете там. Знаех, че бащите ви развиват международен бизнес и се сприятелих с тях. Аз им предложих Стайлиш Легаси. Бях решил да го купя, но когато предложих да станем партньори, те с радост се съгласиха.

— Едно партньорство води до друго, предполагам? — каза Кон.

— Така беше до момента, в който, когато Стоунър и Мейфийлд решиха да напуснат голямата корпорация, в която работеха. Искаха да започнат свой бизнес. Предложих им да наля малко пари в него. За всеки нов бизнес трябва капитал и те се съгласиха да инвестирам. След като започнаха новия бизнес, за известно време всичко вървеше много добре. Дадох няколко подкупа, използвах някои връзки и си уредих доставки на пушки, които пътуваха заедно с металните тръби и съоръженията за нефтодобив, които бащите ви изпращаха в чужбина. Не се правеха щателни проверки, защото всички имаха доверие на Мейфийлд и на Стоунър. Те си имаха свои хора. Точно такива, каквито им трябва.

— А ако някой бе проверил по-щателно, ти щеше да си чист, защото си бил партньор в сянка — приключи Кон. — Никой не е знаел, че си имал нещо общо.

— Направих така, че името ми да не фигурира по документите. Това беше джентълменско споразумение.

— Но една нощ Стоунър и Мейфийлд са станали подозрителни.

Кон неспокойно поглади с палец дръжката на пистолета.

— Поставиха капан — изръмжа войнствено Игън. — Един от тези, които бях подкупил, се беше разприказвал, и те разбрали, че имам още една доставка за чужбина. Знаеха, че трябва да бъде там, за да приключи сделката. Изпревариха ме и отидоха преди мен. Това, което не бяха преценили, беше, че този, който им бе продал информацията, продаде информация и на мен. Той играеше и за двете страни и аз извадих късмет.

— Успял си да поставиш капан — предположи мрачно Онър. — Представил си нещата да изглеждат така, като че ли баща ми и Ричард Стоунър са прекарвали оръжие контрабанда и са се скарали за доставката. Убил си ги и двамата.

— След това ме хванаха нервите призна Бейли. — Разбрах, че късметът ми изневерява. Реших да се махна от бизнеса с оръжията. В края на краищата, бях натрупал достатъчно пари. Беше време да се заема с по-законни неща. Хората не са склонни да се съмняват в инвестициите.

Кон и Онър го изгледаха продължително. Бейли сякаш изобщо нямаше представа от това, което преживяваха те. Той се бе потопил в своя свят и проучваше в кой момент нещата се бяха провалили.

— Негодник такъв! — каза накрая Кон, но в думите му нямаше злоба. Само примирение с това, че миналото не може да се промени.

— Знаех си — каза тихо Онър. — Знаех си, че има нещо гнило във версията, че Стоунър и Мейфийлд взаимно са се предали. Никога не съм го приемала за чиста монета.

Кон кимна.

— Знаем. Твърде много въпросителни. Твърде много въпроси без отговор. Това е една от причините, поради която те потърсих, Онър. Не мога да отрека. И не съжалявам, защото иначе никога нямаше да се запознаем.

— Трябваше да се отговори на въпросите — съгласи се тихо тя.

Кон я погледна.

— Доста ловко стигна до най-важното. Ако не беше проумяла, че връзката на Бейли със Стайлиш Легаси е толкова здрава, всичко останало щеше да отиде на вятъра. Много си пъргава, госпожице. Бива си те.

Онър несигурно се усмихна.

— Щом ти го казваш, ще го приема като комплимент.

Кон премига изненадано.

— Разбира се, че е комплимент.

— Ти самият доста бързо напредна, когато случаят го наложи — отвърна сухо тя.

Кон повдигна рамо в знак на оправдание.

— Много години се учих на това. То беше част от работата ми.

— От някаква работа! — Онър замислено млъкна, гледайки към Итън. — Какво ще правим сега?

— Имаме достатъчно доказателства, за да се отървем от Бейли — започна бавно Кон. — Но не знам дали ще можем да го обвиним за

миналото. Освен ако в този стар сандък няма разобличителни документи.

— Съмнявам се — каза Онър. — Наистина попрегледах нещата, когато се нанесох във вилата. Не си спомням нищо, което може да помогне като доказателство за връзката на Бейли с това, което се е случило преди петнайсет години. Но кой знае? До вчера не бях обърнала внимание на това колко е важно, че Итън е на тези снимки. Може от сандъка да се изрови нещо. — Тя замълча. — Било е много отдавна, нали? Сега всичко е приключило.

Кон я погледна.

— Знаем отговорите. Вече няма неизвестни.

Гласът му бе странно доволен.

Онър разбра това чувство. То бе подплатено с дълбока тъга, но и с покой. Вече нямаше неизвестни.

Може би, с изключение на едно. Онър си спомни въпроса, който подсъзнателно я занимаваше. Тя се обърна към Итън.

— Ти ли помести паравана в спалнята ми?

Той излезе от мрачното си състояние и леко се сепна.

— Как си разбрала, че съм претърсвал стаята ти? Аз едва се докосвах до предметите!

Устните на Онър се свиха иронично.

— Достатъчно е само нещо да бъде леко разместено. Започвам да си мисля, че точното ми око ще се превърне в заплаха за съществуването ми.

Бейли отново потъна в спомените си.

— Просто исках да проверя дали имаш нещо за Стайлиш Легаси. Интересувах се колко знаеш за коня и за предишните му собственици. Нямах представа, че всички отговори са в тази вила.

По-късно сутринта Итън Бейли бе арестуван и необходимите документи — уредени. От полицията предупредиха спешните отделения в болниците да внимават за мъж, отговарящ на описанието на Тони, който търси лекарска помощ за рана от нож с особена форма.

По време на вечерята в жилището на Онър разговаряха спокойно, като и двамата осъзнаваха последствията от травмиращите събития. Постепенно започнаха да се отпускат и да приемат това, което се бе случило. В един момент Онър осъзна, че между тях съществуваше

чувство на приятелство, на взаимна връзка. С Кон споделиха нещо общо от миналото и от тайните, погребани в него. Това задълбочи увереността ѝ в бъдещето, но нещо липсваше. Имаше нещо неточно в начина, по който се подготвяха да посрещнат бъдещето.

Чак късно вечерта Онър разбра, че скоро ще трябва да се заеме с проблема, който постави всичко това — отношенията ѝ с Константайн Ландри. Ако не се изправи лице в лице с този проблем, той ще я преследва и тя дълбоко в себе си ще чувства несигурност. А беше ясно, че Кон сам никога не би решил тази неяснота, защото не признаваше, че съществува. Но още докато мисълта минаваше през ума ѝ, Онър бързо заспа. Щом си легнаха, тялото ѝ се сви в успокояващата топлина на Кон.

Утре — обеща си Онър точно преди да затвори очи. Утре ще намери начин да накара Кон да проумее, че това, което чувства към нея, е любов. Той трябваше да признае този факт заради двамата. Трябваше да се увери, че чувствата между тях са нещо повече от желание, необходимост и влечение.

Докато не направи тази последна крачка, прецени Онър, Кон никога нямаше да може да ѝ се отдаде напълно така, както тя искаше да се отдаде на него. Винаги щеше да си има някакъв непристъпен периметър.

Беше ли егоизъм — чудеше се Онър — необходимостта, която изпитваше, да го накара да разбере, че е уязвим спрямо нея? Напълно възможно. Не, вероятно. Може би не бе правилно да очаква от него да свали гарда си, след като тя е свалила своя. Той дълго време е бил сам в един суров свят и бариерите, които бе изградил около себе си, имаха най-различен смисъл. Във вилата го бе видяла ожесточен, успя да опознае безпощадната, крайно решителна страна на неговата природа. Качествата му на хищник му бяха помогнали да спаси своя и нейния живот. Не можеше да оспорва тяхното съществуване.

Но инстинктът на ловец у него го затрудняваше да признае любовта. Той можеше да бъде предан — Онър не се съмняваше в това. Можеше да бъде страстен, да закриля. Но в замяна искаше много. Лоялност, уважение, ангажираност, страст — всичко това и дори повече. Онър му бе дала повече. Бе му дала любов. Но досега той не бе показал желание да направи опасната стъпка. Още ме бе в състояние да признае, че е уязвим и че това, което чувства към нея, е любов.

Докато Кон не може да направи това, в техните взаимоотношения винаги щеше има нещо недоизяснено.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Онър се събуди с убеждението, че все още имаше проблеми за разрешаване между нея и Кон, но не си бе съставила план за това как да изясни несигурните неща между тях, когато той несъзнателно я избута в ъгъла.

Отвори очи и видя, че той седи, облегнат на таблата на леглото с чаршаф, небрежно увит около кръста. Не се бе облякъл, но явно бе станал по-рано, защото държеше каничка с кафе.

— Тази сутрин безспорно си ранобуден и в добро настроение — отбеляза тя, протягайки се уморено. — Не е ли рано, за да изглеждаш толкова бодър? След всичко, което преживяхме през последните няколко дни, струва ми се, че заслужаваме малко повече сън.

— Размишлявам — заяви много сериозно Кон, без да отговори на поздрава ѝ.

В подсъзнанието на Онър отекна предупредително звънче, но тя нямаше представа защо.

— О?

Погледна към кафето с нарастващ интерес.

— Този следобед можем да вземем самолет до Вегас, да прекараме нощта в някой от големите хотели и да се приберем тук навреме, за да гледаме Легаси утре следобед.

Онър се опита да схване всичко това.

— Предполагам, че можем. Има ли някакви причини да го правим? И има ли и за мен кафе?

Кон се намръщи и се пресегна към другата чаша на масичката.

— Ето. А причината, поради която трябва да отидем във Вегас, е, че там най-бързо и лесно ще можем да се оженим.

— Да се оженим! — Онър едва не изля горещото кафе върху чаршафите, когато пое каничката и с усилие седна в леглото. При това движение няколко капки капнаха върху нощницата на черно-бели райета. Тя с ожесточение ги почистваше, като същевременно се опитваше да мисли. — Да се оженим ли?

Кон се пресегна да вземе каничката, докато тя приключи с петната.

— Бихме могли да подадем молба за разрешение тук, в Калифорния, но се чака известно време, а ми се иска да се погрижа за всичко колкото може по-бързо и по-добре.

Онър най-после престана усърдно да почиства нощницата си и после не помръдна. Като че ли ѝ бе трудно да се съсредоточи върху най-главното. Умът ѝ блуждаеше и търсеше начин да избяга. В този момент Онър не си правеше труда да си задава въпроса защо искаше да избяга.

— Сигурен ли си, че искаш да се оженим, Кон? — попита бавно тя.

Изречението му стана още по-неумолимо.

— Това е логичното заключение. Бихме могли да живеем заедно, но няма да изглежда достатъчно официално за това, което съществува между нас. Сега ти ми принадлежиш. Ние взаимно си принадлежим. Между нас има ангажимент, задължения, отговорности. Всичко това е свързано с брака, а не с обикновена любовна връзка. Струва ми се, че го знаеш. — Той сръбна кафе и добави ласкаво: — В края на краищата, нали ти си тази, която непрекъснато казва, че ме обича?

Онър пребледня от добре преценения натиск. Мъжът действително бе ловец. Знаеше точно къде да удари. Тя трескаво събра сили.

— Да, така е — съгласи се мрачно Онър. — Подай ми кафето.

Той ѝ го подаде, в очите му проблесна лека тревога.

— Онър? Какво има?

Тя отпи голяма глътна горещо кафе.

— Нищо. Но ми трябва време. И на двамата ни е нужно време. — Умът ѝ се вкопчи в единствения изход, който можеше да намери. — Трябва да се подготвят много неща, да се направят много планове. Например, къде ще живеем? Моята работа е тук, в Пасадина. Не мога току-така да я пренеса на друго място. А и ти сигурно си имаш добре развит бизнес в Сан Франциско.

— Моят бизнес е подвижен — прекъсна я веднага той, — много лесно мога да преместя бизнес операциите си в Пасадина.

Онър премига притеснено, усещайки, че той бе обмислил всичко предварително, за да предотврати нейния протест, дори преди всичко

да ѝ е напълно ясно. Тя побърза да намери друго извинение.

— Трябва да помисля и за Адина.

— Повярвай ми, от впечатлението, което придобих от нея, мога да ти кажа, че нея изобщо няма да я интересува дали се омъжваш. Мисля, че Адина ме одобрява.

— Не ме тревожи нейното одобрение. Струва ми се, че е хубаво да я поканим на сватбата! — избухна Онър.

— Покани я, ако искаш. Нямам нищо против да взема билет и за нея — каза Кон.

— През следващите няколко дни в полицията може да искат да ни зададат още въпроси — заяде се Онър.

— Знаят къде да ни намерят.

— Имам уговорки с клиенти — продължаваше упорито Онър. — Точно сега не мога повече да отсъствам от работа.

— Ще отложим медения си месец. Ще отсъстваш от Пасадина само за една нощ. Освен ако не искаш да си вземеш няколко дни отпуск и да заминеш за няколко дни.

— Майка ми...

— Ще я уведомим — каза веднага Кон. — Ако искаш, когато заминем за медения месец, може да ѝ отидем на гости.

Онър помисли за още извинения, но установи, че бе изчерпала всички. С изключение на истината.

— Много е скоро, Кон. Необходимо ми е време.

Той допи кафето си и остави каничката с решителен вид.

— Ти увърташ.

— Може би! — изгърва тя, чувствайки се поставена на тясно.

— Защо ти е да увърташ? — леко я предизвика той. — Обичаш ме, нали си спомняш? Мога да те побъркам от страст. Спасих кожата ти. Свързани сме от петнайсет години. Взаимно сме обвързани. Отричаш ли това?

— Не, не го отричам, но няма да си простя, ако те оставя да ме накараш да се омъжа, без да си наясно с чувствата си към мен!

Той я погледна изумен.

— Какво говориш? Аз съм наясно с чувствата си към теб. Ти си моя. Ще се грижа за теб, ще те закрилям, ще те любя. Какво повече искаш?

— Любов! Искам да разбереш, че това, което чувстваш към мен, е любов! — Тя вече не можеше да контролира думите си. Емоциите я овладяваха и я караха да казва неща, за които по-късно може би щеше да съжалява. Вече виждаше гневът, който се надигаше в очите на Кон. Изплаши се, но не можеше да се спре.

Той протегна ръка и я хвана за китката, като взе каничката от ръката ѝ и я привлече към гърдите си. Погледна я мрачно изпод черните си мигли.

— Веднъж те попитах дали искаш да те лъжа. Каза, че не. Променила ли си мнението си?

— Разбира се, че не — каза задъхано тя.

— Тогава ме изнудваш, за да чуеш, което желаш, така ли? Ти ли слагаш капан, Онър? Опитваш се да ме поставиш натясно с това, че не мога да те имам, докато не се съглася с теб?

— Съвсем в твой стил е да решиш, че се опитвам да те хвана в капан. Ти си специалистът по плетене на мрежи, нали си спомняш? Аз паднах във всички мрежи, които ти бе опънал, но вече — край. Искаш всичко от мен, но не ти се ще да дадеш всичко от себе си. Искам мъж, който да ми е предан така, както аз съм му предана. Не искам едностранна връзка, Кон.

— Предан ли? — каза дрезгаво той. — Съмнявам се, че дори знаеш значението на тази дума. Преданите хора не оцеляват много в този свят, освен ако някой не се грижи за тях.

— Аз ще се грижа за теб — обеща бързо тя. — Няма да те предам, нито ще те засегна. Обичам те.

— Ако беше така, нямаше да си играеш с мен на думи.

— Ти не разбираш — извика тя.

— Опитваш се да ме принудиш да се съобразя с твоята представа за съпруг и любовник. Да си сигурна, че имаш власт над мен. Точно това имаш предвид под предан, нали? Искаш да си сигурна, че по отношение на теб съм слаб.

— Сякаш изпитваш удоволствие от властта, която имаш над мен — нахвърли се вбесена тя.

— Значи искаш да изравним резултата?

— Може и аз да не обичам неизчистените сметки! Нямах монопол върху равния резултат.

Тя вече не се и опитваше да говори спокойно и разумно. Емоциите изцяло завладяха Онър, когато усети, че Константайн Ландри насила я натиква в поредната си мрежа.

— В този случай нямаш избор — каза ѝ напористо Кон. — Принадлежиш ми.

— Това важи и за двамата.

— Добре, значи аз ти принадлежа. Това е основание за брак, госпожице.

— Основание е за връзка — отвърна тя. — Не за брак.

— Искаш да се хванем за косите заради една дума от пет букви ли? — попита той.

— Любовта е нещо повече от дума с пет букви. В противен случай нямаше толкова да се тревожиш заради нея!

— Започвам да разбирам какво точно означава това — каза смело той. — Поне според теб. Преданост и слабост и съзнание за силата ти над мен. Признай си, Онър. Ти точно това преследваш.

Тя безпомощно се вторачи в него.

— Ако мислиш, че това е любовта, няма смисъл да продължаваме да спорим, нали?

Кон стисна зъби, усещайки, че Онър отегчено се оттегля от спора.

— О, не, няма толкова лесно да се измъкнеш. Ще се омъжиш за мен. От мен ще излезе добър съпруг. Отношенията ни ще се градят на честност. На честност и привързаност. И на страст. Нищо друго не е от значение.

Тя направи усилие да се овладее.

— Искаш да кажеш, че ако престана да те обичам, няма да се притесниш? Щом като продължавам да давам своя дял от честност и привързаност? О, и от страст, естествено.

Той изглеждаше като стреснат. Изражението му веднага стана напрегнато и намръщено.

— Това, което наричаш любов, е именно чувството ти на преданост към мен. И не можеш да го промениш, скъпа. Като се омъжиш за мен, ще приемеш, че ми се доверяваш именно с тази сила. И аз няма да злоупотребя с доверието ти.

— Ти си играеш с думите.

Като освободи китката си, Онър се измъкна от него. Той я пусна, гледайки с присвити очи как намъкна един пеньоар от гардероба и завърза колана. Щом се осмели отново да срещне погледа му, установи, че нежността и спокойствието, които излъчваше Кон през нощта, се бяха изпарили. От него струеше предизвикателството на хищник, което разби и последните ѝ надежди.

— Правиш сцени, защото няма как да се увериш, че влиянието ти върху мен е толкова голямо, колкото моето върху теб. За това е всичко, нали? — попита с леден глас той.

— Още от самото начало ти започна да ме манипулираш — въздъхна тя. — Толкова много мрежи оплете около мен, че невинаги мога да мисля както трябва. Предполагам, че затова сега допускаш, че се опитвам да обърна нещата. Не се опитвам, Кон, но все в някакъв момент аз трябва да тегля чертата.

— За да изчистиш сметките ли?

— Ти ме научи колко важно е това.

Тя се обърна и отиде в банята, тъй като не знаеше какво ще направи, ако остане заедно с него в едно помещение. От отчаяние, примесено с гняв, бе станала толкова несигурна, колкото от страха, който я бе обзел предишната нощ. Беше ѝ омръзнало да става жертва на толкова силни чувства. Те вземаха прекалено много от нея, като в един момент я възнесяха на върха на еуфорията, а в следващия я запращаха в отчайващи дълбини.

Онър пусна душа и започна да си налага да се учи на самоконтрол. Самоконтролът, който Кон проявяваше, изведнъж се оказа завидно качество. Ще работи върху себе си, зарече се тя, когато застана под душа. Ще работи усилено, за да го развие. Вече няма да допусне да бъде главозамаяна от Кон. Вече никога нямаше да допуска той да я манипулира или да плете мрежи около нея. Тя бе решителна жена — поне беше такава. В Южна Калифорния човек не може да преуспее, ако не е твърд и решителен. Щеше да се справи с Кон Ландри по свой начин. Щеше да го накара да признае истинските си чувства, да се привърже силно към нея. Тя не искаше мъж, чиито чувства произлизат единствено от суровата страна на мъжката му природа. Чувството за притежание, сексуалното удовлетворение и закрилата са силни и важни фактори. Но им липсва любов.

Онър все още си повтаряше това, когато след петнайсет минути излезе от банята и установи, че Кон го няма.

Двайсет минути след като изхвъркна от жилището на Онър, Кон отиде в конюшната, където Хъмфри държеше поверените му породисти коне. Двама коняри, с които бе в приятелски отношения, като видяха изражението му, дискретно изчезнаха. Една коза, която свободно се разхождаше из конюшните заради успокоителното ѝ въздействие върху напрегнатите коне, прояви интелигентността, присъща на козите, и с лека стъпка изчезна.

Кон намери бокса на Легаси и спря. Жребецът любопитно се обърна, но не изглеждаше разстроен от настроението, което излъчваше мъжът. Той се замъкна до вратата и напъха муцуната си в ръката на Кон.

— Извинявай, приятел. Днес не ти нося абсолютно нищо. Утре си на състезание. Не може да се рискува — промърмори Кон, галейки загладения му врат. Ушите на коня се наостриха при приближаването на друг човек.

— Здравей, Ландри — каза приветливо треньорът, когато се приближи и застана до яслата на Легаси. — Дошъл си да видиш коня си ли? — взря се Хъмфри с разбиране в своя клиент. — Много добре изглежда. Наистина много добре. Няма причина утре да не се представи, както при последното надбягване. Определил съм да го язди Еди Камбъл. Казах му при старта малко да го забави, а след това да го остави да се откъсне напред.

Кон кимна, слушайки с половин ухо познатото бърбренето на треньора. Ако на следващия ден Легаси не постигнеше победа, щеше да има окуражаващо изброяване на причините за това — кален терен, конят бил много нервен, жокеят не успял да го управлява добре и т.н. Всичко това беше част от живота на надбягванията с коне. Също както мелницата за слухове. Кон се зачуди дали някои слухове за Итън Бейли бяха проникнали в мрежата. Очевидно не, защото Хъмфри нищо не спомена. Треньорът приключи с анализа на коня и след това повдигна въпросително вежди към клиента си.

— Нещо искаше да попиташ ли?

— Не. — Кон поклати глава, неспособен да започне някакъв неангажиращ разговор. Точно в този момент му се искаше да остане

сам. Може би не трябваше да идва на хиподрума. Но мисълта да се връща в хотелската си стая бе потискаща. — Просто исках още веднъж да погледна Легаси. Според теб дали притежава качествата на предшественика си?

— На Стайлиш Легаси ли? Притежава ги. — Хъмфри кимна към жребеца. — Ако питаш мен, Легаси е взел най-хубавото от гените на Стайлиш Легаси. Яка предница, силни хълбоци. Умен. Бърз. Обича да се надбягва. Какво повече може да се иска от един кон!

Колко ли може да се иска от една жена — чудеше се мълчаливо Кон. Колко може една жена да иска от един мъж? Легаси беше приятелски настроено животно, на надбягванията бе готов да даде всичко от себе си. Но това не означава, че той беше емоционално обвързан с хората.

По дяволите — помисли си отчаяно Кон, — побърквам се. Доколко ще изтъняваш, Ландри? Няма смисъл да правиш сравнение между животните и хората. Не и когато става въпрос за отношения.

— Тук съм, ако ти потрябвам — обяви Хъмфри, като кимна за сбогуване. — За днес искаш ли ложата?

— Не, благодаря. Няма да гледам състезанията.

Хъмфри отново кимна и се отдалечи, като остави Кон с Легаси. Мъжът разсеяно продължи да гали муцуната на коня.

Онър нямаше да успее да запази дистанцията, която тази сутрин бе поставила между тях — каза си Кон. Той по най-различен начин си повтаряше тези думи, откакто излезе от жилището ѝ. Както Онър казваше, тя имаше слабост към него. Искаше го, имаше нужда от него. По дяволите, обичаше го! И знаеше, че той е привързан към нея. Тя го знаеше! Трябваше да го знае с цялото си същество. Той никога не бе изпитвал такива чувства към друга жена. Въздействието, което оказваше върху него, разбърка целия му живот.

Кон знаеше, че неговото въздействие върху нея бе също така силно. Беше сигурен в това до мозъка на костите си. Тя не можеше да скрие всеотдайността, с която се подчиняваше в прегръдките му. Въпреки това се бе въздържала да направи последната крачка — да се омъжи. Кон си блъскаше главата, за да разбере причината. Обвиняваше я, че иска да се наложи над него, но вече не беше толкова сигурен в това. Една друга много по-шокираща възможност проблесна през ума му.

Дали тя не бе толкова против узаконяването на връзката им, защото все още му нямаше доверие?

Ръката на Кон престана да гали муцуната на Легаси, когато тази мисъл направо го разтърси. Разбира се, че му имаше доверие. Трябваше да му има доверие! Беше му казала, че му вярва, по дяволите!

Но нещо я възпираше да вземе окончателно решение. Твърдеше, че иска любов и Кон ѝ бе казал, че използва тази дума, но има предвид сила. Може би той грешеше. Може би тази дума означаваше доверие.

Легаси подуши смутено рамото на Кон, настоявайки за повече внимание. След като той не реагира, а продължи да гледа с невиждащ поглед бокса, жребецът мъдро се оттегли.

След всичко, което бяха преживели заедно, мисълта, че тя може да му няма доверие, бе непоносима. Абсолютно непоносима! Не разбираше ли, че той е готов да направи буквално всичко за нея? Да я защити с цената на живота си?

Кон се обърна и тръгна като на сън към дъното на дългата конюшня. Там намери една пейка. Наоколо нямаше никого. Бавно се свлече на твърдата седалка и се опита да разбере какво става с него.

Онър може би го смяташе за непоносимо безочлив. И си беше такъв — призна си Кон. Невероятно безочлив. Как можеше да му се доверява напълно, след като съзнаваше, че той не ѝ се доверява дотолкова, че да я разбере? Когато човек дава нещо, той очаква в замяна да получи нещо също толкова ценно. Той не ѝ бе дал това, което ѝ бе необходимо.

Онър се ръководеше от инстинкта си, когато излезе с колата от подземния гараж и се насочи към магистралата. Кон сигурно бе тръгнал към хиподрума. Убедена бе в това. На негово място би отишла точно там. Не беше от хората, които ще седят и ще се цупят в хотелската си стая.

Каква глупачка беше тази сутрин! Бе рискувала толкова много. Кон бе прав. Тя си играеше с думите и искаше да бъде окуражена, когато съзнаваше, че той ѝ дава всичко, което можеше да даде на една жена. Щеше да го намери и да го увери, че то бе достатъчно, дори повече от достатъчно. Обичаше го, а чувствата му към нея сигурно

бяха много близки до това чувство. Какво значение имаше, че той не можеше да ги изрази с думи?

Да можеше тази сутрин да се овладее и да не допуска да дава воля на емоциите си! Онър горчиво се упрекуваше за реакцията си на предложението за брак от страна на Кон.

С тази разлика, че не бе предложение, припомни си тя с тъжна въздишка. Може би ако я бе помолил както трябва, вместо дръзко да реши, че тя ще иска да се омъжи за него колкото може по-скоро, вероятно нямаше да избухне така.

Животът с Кон нямаше да бъде лесен. Той бе много твърд и се оградяваше с почти непреодолими емоционални бариери.

Все пак не бяха напълно непобедими и тя трябваше да не забравя това. Щеше да бъде необходимо усилие от нейна страна, може би няколко години, за да го накара да ѝ се довери така, че той да снижи тези бариери. Онър си каза, че най-много от всичко искаше да спечели пълното и безрезервното му доверие. Тя нямаше избор, защото го обичаше.

Онър остави колата на паркинга, насочи се към конюшните и показа пропуска за посетители, който Кон ѝ бе осигурил. След това тръгна към конюшната на Легаси. Като примижа, когато влезе от ярката слънчева светлина в прохладното помещение, тя се огледа и видя коня, който надничаше от бокса. Нямаше и следа от Кон. Тя тръгна бавно към Легаси, учудена дали бе сгрешила в предвиждането си за това къде би отишъл Кон.

— Здравей, Легаси — промърмори успокоително тя. — Видя ли го?

Конят изостри вниманието си и насочи муцуна към рамото ѝ. Онър остана така за известно време, като обгърна с поглед сенчестата дълга конюшня. Чак след известно време усети, че Кон я гледаше от другия край на помещението.

Той не помръдна, когато тя се обърна и го зърна, но погълна с поглед стоящата жена, с джинси и розов пуловер, които в бързината бе облякла. Онър бе много сигурна в това, което искаше да каже, когато излезе от дома си, но сега изобщо не можеше да намери думи, за да го изрази. Тя бавно отдръпна ръка от муцуната на Легаси, после тръгна към Кон.

Той стана, когато Онър се приближи към него, слабото му здраво тяло се очертаваше под прилепналите джинси и бялата риза с дълъг ръкав. Без да помръдне, Кон я изчака да отиде до него. В един момент Онър се изплаши, че бе взела погрешно решение, поемайки такъв голям риск. За тези няколко секунди ѝ се стори, че хищническата му същност надделява и че тя нямаше шанс да я потисне. Когато бе толкова близо, че успя да види очите му, вече никаква сила не можеше да я възпре да се хвърли в прегръдките му. Последните няколко крачки се затича, устремена към очакващите я разперени ръце. Кон я притисна, вдъхвайки ѝ увереност.

— Извинявай, Кон — прошепна тя, останала без дъх. — Тази сутрин няхах намерение така да ти се нахвърлям. Разбира се, че ще се омъжа за теб, ако все още ме желаеш. Ние сме създадени един за друг. Не знам защо се усъмних в това. Знам, че ще ми дадеш всичко от себе си. Знам, че не би говорил за всеотдайност, ако тя не съществуваше. Какво повече мога да искам?

Ръцете му развълнувано галеха гърба ѝ.

— А какво ще кажеш за малко доверие? — Гласът му бе дрезгав от едва овладяно чувство.

Тя повдигна глава от рамото му, като очите ѝ се разшириха от изумление.

— Ти ми имаш доверие, нали?

— Мислех, че ти имам, Онър — каза тихо той, като притегли главата ѝ към себе си. Пръстите му ровеха из косата ѝ. — Имах ти повече доверие, отколкото на когото и да било. Но като размислих, реших, че не съм ти се доверявал изцяло.

У нея се надигна тревога.

— Но защо? Какво съм направила, за да си помислиш, че те предавам? Мислех, че между нас всичко е решено. Аз те обичам, Кон.

— Точно това не ми се искаше да повярвам. Струваше ми се, че се заблуждаваш, защото говореше за чувство, което никога не бях вярвал, че съществува. Тази сутрин изхвърчах от дома ти и си мислех, че се стремиш да ме принудиш да кажа неща, които искаш да чуеш, а искаш да ги чуеш, защото така ще си сигурна, че имаш власт над мен.

— Не — започна отчаяно тя, но Кон внимателно запуши устата ѝ с ръка.

— Макар да бях вбесен, трябва да си призная, че ти имаше право да знаеш, че не възнамерявам изцяло да давам тон на нашите отношения. Сигурно ти се струва, че още отначало аз решавам как ще се развива нашата връзка. Аз те проследих, уредих първата ни среща, продължих да стягам нишките на мрежата, докато ти нямаше къде да отидеш, освен в прегръдките ми. Мислех си, че като настояваш да ти дам някаква нелепа декларация за любов, искаш да се наложиш в нашите взаимоотношения.

— Настоявах, но не защото исках да ти се налагам — обясни отчаяно тя.

— Разбирам — съгласи се с пресипнал глас той, като я галеше с пръсти по врата и наклони глава така, че челото му докосна нейното. — Сега разбирам. Нямах ти достатъчно доверие, за да повярвам напълно на чувствата ти. Представях си, че изпитваш това, което и аз. Ти или даваше някакви определения, или драматизираше нещата, или искаше да се разделим. Не ти повярвах, че просто си се влюбила в мен.

Онър долови, че той бе до болка нещастен и го прегърна през кръста.

— А сега? — прошепна с треперещ глас тя и очи, блеснали от сълзи.

— Имам ти доверие, скъпа. Наистина. — Той хвана с палци брадичката ѝ и повдигна главата ѝ за бърза и страстна целувка, която изразяваше всичките му чувства. Когато се отдръпна, продължи с пресипнал глас. — Искам всичко, което можеш да ми дадеш, включително и това, което наричаш любов. Не съм съвсем сигурен какво точно имаш предвид под това, но го искам.

— Твое е, Кон. Винаги ще бъде твое.

Той поклати глава.

— В замяна ще ти дам всичко, което мога, скъпа.

— Знам.

— Още не съм сигурен какво точно включва. Това огорчава ли те? Не бих понесъл да те огорча.

— Не — отрече тя. — Не би ме огорчил, ако се посветиш на мен колкото можеш повече. И знам, че ще го направиш. Ти си такъв.

Той бавно издиша, сякаш камък му падна от сърцето. Кон я притегли до себе си, държа я продължително време в прегръдките си, после отново заговори.

— Вегас?

Тя кимна върху гърдите му.

— Да.

— Още днес ще взема билетите. Искаш ли Адина да дойде с нас?

— Не е необходимо. Тя ще разбере. Тази сутрин я използвах само като извинение.

Той въздъхна, като я освободи от прегръдката си и я поведе към изхода на дългата конюшня.

— Говорихме за доверие и си го обещахме взаимно, но не изяснихме какво точно означава то. Приехме, че е само да се казва истината за фактите. Не съобразихме, че означава и да вярваме на чувствата един към друг — каза Онър с лека усмивка. — Но ми се струва, че можем да бъдем извинени. В края на краищата, всичко се случваше толкова бързо. Нищо чудно, че тази сутрин все още взаимно се проучвахме.

Кон кимна объркано.

— Преди малко седях на онази пейка и се чудех как да се обърна към теб. Най-после разбрах колко безочлив сигурно ти изглеждам.

— Понякога ужасно безочлив — съгласи се весело тя.

Той трепна.

— Ще положа големи усилия, за да овладее тази черта от характера си.

— Аха.

Той я изгледа косо.

— Май си скептична.

— О, вярвам, че ще се опиташ — каза му с тънка усмивка тя.

— Но няма да успея?

— Струва ми се, че това е много важна част от теб. И че е затвърдена с времето.

— Това като че ли вече не те тревожи — отбеляза с интерес той. Изражението на куршуменосивите му очи омекна и Онър беше сигурна, че погледът му излъчваше облекчение и весело настроение.

— Предполагам, че в бъдеще от време на време ще имам задължението да ти посочвам къде грешиш. Ще бъде част от съпругеските ми задължения.

— Омъжиш ли се за мен, можеш да ми крещиш до Второ пришествие — увери я усърдно той. После спряха за малко пред бокса

на Легаси. Жребецът протегна главата си и любопитно изгледа двете човешки същества.

— Утре ще победиш, нали? — попита Онър животното.

— Ще вложи в надбягването всичките си сили — каза спокойно Кон. — Ще даде всичко от себе си.

Докато галеше коня, Онър погледна Кон. Лицето му бе придобило острите твърде познати черти.

— Хубав кон — отбеляза колебливо тя.

— Но ще се надбягва, защото точно затова е роден и трениран. Инстинктът му го кара да води останалите. Това го прави победител. Но той не се надбягва и не печели, за да достави удоволствие на мен или на Хъмфри, нито пък на жокея на гърба си. Не го прави за никого от нас, а защото си е такъв.

Онър се поколеба, опитвайки се да разбере какво точно имаше предвид.

— Нещо се опитваш да ми кажеш ли. Кон?

Кон погледна от жребеца към лицето на Онър.

— Легаси не е много свързан с хората. Нашата компания му е приятна, но може да мине и без нас, когато има храна и коне около себе си.

Онър почувства, че изпуска нещо важно и не може да го задържи.

— Все пак е животно.

— Само едно животно — повтори тихо Кон.

— И действа според своята така да се каже логика. Разбирам. — Тя се усмихна. — Все пак, ако утре наистина победи, ще ми бъде приятно да си помисля, че с тази победа ни прави сватбен подарък.

Кон се отпусна и отново взе ръката ѝ.

— Като стана дума за сватба, трябва да уредя една. Защо не се върнеш в дома си? Ще дойда там веднага след като направя резервациите.

— Добре.

Но Онър все още имаше чувството, че е пропуснала нещо много важно от това, което ѝ каза Кон. Той я заведе мълчаливо до паркинга. Тя кимна към посоката на колата си и го поведе натам. Онър правеше усилие да намери начин да го попита дали не искаше да ѝ каже нещо повече по въпроса за Легаси, когато двама стилно облечени мъже,

които доста напомняха на Грейнджър, излязоха от един ред паркирани коли.

— По дяволите! — Кон рязко спря, като дръпна Онър до себе си. — Защо тъкмо когато си мисля, че вече всичко е наред и е изяснено, става нещо такова?

Въпросът явно бе реторичен и нито един от двамата мъже не изглеждаха склонни да му отговорят. На слънчевата светлина проблеснаха големи диамантени пръстени, когато един от мъжете направи извинителен жест.

— Идваме от името на господин Грейнджър — започна първият.

— Точно от това се опасявах — промърмори Кон.

Онър почувства у него напрежение, но то не бе като онова дебнещо и фатално, което бе усетила, когато се срещнаха първо с Тони и после с Итън Бейли. Този път Кон изглеждаше предпазлив, но не прекалено разтревожен. На Онър ѝ се искаше да можеше тя да се държи така в присъствието на двама души, които открито заявяват, че работят за кредитор, но бе невъзможно. Това, че човек живее в Южна Калифорния, може да го накара да се перчи, но всичко си има граници.

— Господин Грейнджър би искал да знаете, че много съжالياва за неприятностите, които сте преживели заради някаква личност на име Тони — каза много учтиво втория мъж. — Господин Грейнджър не се занимава с това. И му е неприятно, когато някой твърди, че той му плаща, когато не е вярно. Нареди ни да следим споменатия мъж на хиподрума. За всеки случай. Най-внимателно го наблюдавахме. Според мен Тони щеше да се насочи към границата, а Джо предположи, че просто ще опита да се скрие. Изглежда той пак се оказа прав.

Мъжът, наречен Джо, изсумтя, но нищо не каза.

— Господин Ландри? — обади се първият мъж с тържествено любезен вид. — Господин Грейнджър поиска да ви предадем, че много съжالياва за всичко това. Той ще поеме отговорността за последствията. Каза, че с него имате сделка и не иска да останете с впечатлението, че се е отметнал от думата си.

Кон продължаваше да държи ръката на Онър.

— Предайте на господин Грейнджър, че съм му благодарен за почтеността. Вече трудно се срещат почтени бизнесмени.

— Господин Грейнджър държи на репутацията си — отбеляза Джо с известна гордост. Той очевидно ценеше това, че работи при

бизнесмен с добро име.

— Знам, че може да се разчита на думата на господин Грейнджър — заяви хладно Кон.

— Добре — кимна другият мъж. — Ще му бъде приятно да го чуе. Няма смисъл да ви задържаме повече. Просто искахме да знаете, че господин Грейнджър ще се погрижи за всичко.

— Това означава ли, че сте хванали Тони? — попита тихо Кон.

— Хванахме го, когато се опита да се промъкне в конюшните — каза Джо с явно задоволство. — Господин Грейнджър бе много доволен. Заловихме го преди един час.

— Заловили сте го? — намеси се изплашена Онър. — Хванали сте Тони?

— Да, госпожице. Вече няма защо да се безпокоите.

— Но какво ще правите с него? — попита задъхано тя, без да обръща внимание на това, че Кон стисна ръката ѝ.

— Искаме да се уверим, че Тони няма да се излага в бъдеще — ѝ бе отговорено много любезно.

— Ако... ако може да предложи... — започна внимателно Онър.

— Онър, млъкни — изсъска тихо Кон.

Тя облиза устни, когато първият мъж и Джо обърнаха към нея любезни изпитателни погледи.

— Само... само нещо, което си мисля — успя тихо да изрече.

— Какво е то, госпожице?

Кон изпъшка зад нея и впи пръсти в ръката ѝ. Онър знаеше, че той може да я дръпне към себе си и да ѝ запуши устата, ако тя каже нещо опасно.

— Полицията вече търси Тони. Искат да го прибере заради един инцидент на крайбрежието. Вие казвате, че вашият господин Грейнджър не прави удари?

— Ние ще се справим с Тони — обясни ѝ Джо като на бавноразвиваща се.

— Онър, тези господа знаят какво правят — обади се категорично Кон.

— Само исках да им предложи да го предадат на ченгетата. Тогава нито господин Грейнджър, нито ние ще се тревожим за него. Шефът ви ще бъде чист — добави услужливо към мъжа, наречен Джо. — Няма да се налага да си цапа ръцете, за да защити репутацията си.

Може да остави полицията да свърши това вместо него. Според вас дали ще одобри идеята?

За всеобщо изумление, Джо намери предложението за интересно.

— Ще предам идеята ви на шефа — заяви накрая, като кимна. — Може да му хареса. Нищо чудно. Ще допадне на чувството му за хумор. Карл, да вървим при господин Грейнджър.

Двамата мъже изчезнаха между паркираните коли.

Онър трепереше в прегръдките на Кон. Тя обърна изумен поглед и видя киселото му изражение.

— Според теб ще го убият ли? — попита притеснено тя.

— Онър, много си наивна — въздъхна той. — Прекалено наивна.

— Не съм! Аз съм от Южна Калифорния. Тук никой не е наивен! — избухна тя.

— Кротко, скъпа — успокои я той. — Ще се грижа за теб.

— Ако липсата ти на наивност се дължи на това, че цял живот работиш с хора като Грейнджър, Джо, Карл, Бейли и Тони, значи ти имаш нужда от закрила. Аз ще се грижа за теб. Ще те предпазвам от лоша компания.

Той изненадан сведе поглед към нея, като ѝ отвори вратата на колата.

— Никога не съм мислил за това по този начин. Може би имаш право.

Кон се наведе да я целуне с чувството, че му принадлежи, и тръшна вратата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден следобед Легаси победи категорично с цели три дължини. Едва се появиха резултатите на светлинното табло и Кон повлече стремително младата си съпруга към мястото на победителя. Адина, която бе присъствала на надбягването заедно с Кон и Онър, доволно се усмихваше, бързайки до сестра си.

Като се смееше от възбуда, Онър ситнеше непосредствено зад Кон. Новият ѝ златен пръстен блестеше на слънцето. Останала без дъх, тя застана до гордия собственик на Легаси, докато правеха снимката. Обичайната тълпа от зяпачи, фукльовци и най-различни други типове се блъскаха за снимката, но никой не обръщаше внимание на това. Най-малко жребецът, който високомерно тръскаше грива.

— Убеден ли си, че той не преживява емоционално всичко това? — промърмори Онър на Кон, когато видя как конярят и жокеят водят жребеца към конюшната.

Кон леко сви устни.

— Признавам, че в момента е трудно да се каже какво точно мисли конят.

— Той ви поднесе страхотен сватбен подарък — отбеляза Адина. — Кога заминавате на вилата?

— Веднага щом успея да отведа Онър на паркинга и я сложа да седне в колата — решително заяви Кон.

— Не си ли се влюбила в един много енергичен мъж? — изгука подигравателно Адина към сестра си.

— Точно в този енергичен мъж — отговори Онър толкова тихо, че никой не можа да я чуе.

— Колко ще останете там? — продължи заинтригувано Адина.

— Само няколко дни. — Кон със сила си проправяше път през тълпата, влачейки зад себе си двете жени. — Онър трябва да се връща на работа. Приключва няколко проекта и не може да си позволи да отсъства дълго.

— Жестока новина беше за полицията, че сгащила онзи ужасен Тони, нали? — коментира Адина. — Представете си как са го намерили в един амуничник. Направо да се чуди човек как е попаднал там, нали?

— Наистина — каза прочувствено Кон. — Принадлежностите за състезателите коне са скъпи. Трябвало е да заключват амуничниците. Предполагам, че Тони е влязъл там, някой е отишъл, затворил е вратата и я е заключил, без да знае, че той е вътре.

— Сигурно. — Онър се усмихна. — После един пазач случайно погледнал в амуничника и го намерил. Веднага го познал и го предал на ченгетата. Чиста работа.

Кон я погледна косо.

— Много чиста. — Той млъкна. — Изглеждаш леко самодоволна, скъпа.

— Така ли? — Онър се престори на изненадана.

— Ето какво — намеси се Адина, като махаше енергично към един младеж, облечен в кожа и коприна, — виждам един познат. Той ще ме закара до нас. Приятно прекарване на вилата. Щом се върнете, ще се видим. Ще вдигнем голям купон. Чао.

Кон измери от глава до пети младия мъж с екзотични дрехи.

— Познаваш ли го?

— О, да. Това е Джейсън. Много е сладък. Работи в мъжкия отдел на един бутик за висша мода. Адина доста отдавна се среща с него от време на време. Няма нищо страшно, Кон. Няма нужда да влизаш в ролята на по-голям брат.

Той сви рамене и отново се зае да я отведе при поршето.

— Правя го само заради теб — обясни той с почти извинителен тон.

— Какво? Играеш ролята на по-голям брат? — усмихна се Онър. — Знам. Опитваш се да поемеш отговорност, за да не се налага аз да се грижа за нея. Но аз от години не я изпускам из очи. Тя вече наистина става голяма. Скоро няма да има нужда от грижи.

— Докато ти се тревожиш за нея, и аз ще се тревожа за нея. — Кон протегна ръка и отвори вратата на колата си.

— Знам.

Но каза това на себе си, защото той вече бе затворил вратата. Щеше да се тревожи за Адина, защото бе влюбен в Онър и всичко,

което засягаше Онър, засягаше и него. Оплетени бяха в сложна гъста мрежа, от която никой от тях не можеше да избяга. И един ден, Онър обеща пред себе си, Кон щеше да разбере, че неговото емоционално обвързване бе любов.

Кон се настани на мястото на шофьора и пъхна ключа в стартера. Върху лицето му бе изписана смесица от доволство и глад. То бе такова от предишната вечер, когато постави пръстена на ръката на Онър, и повтори клетвите си. Тя все още потрепереше при спомена за страстта и чувството на притежание, с което после я любеше в елегантната хотелска стая.

Пътуването към вилата бе приятно. Слънцето грееше, но облаците се събираха далеч над океана. Онър знаеше, че по-късно ще се разрази буря. Тя се усмихна при мисълта за приятен огън в камината и чаша топло бренди. Когато с Кон отключиха вилата, Онър се чувстваше изненадващо доволна от живота.

Първото ѝ впечатление при влизането бе, че не изпита и следа от смътното усещане на потиснатост, което винаги я обхващаше, когато отиваше там. Сега във вилата всичко бе наред. Нямаше никакви отлагани въпроси и тревожни спомени. Там се чувстваше добре.

Кон я заведе на продължителна разходка на плажа, след която вечеряха домашно сготвено ястие от паеля с вино. Онър подразни Кон за кулинарните му умения и той я убеди, че е случила на съпруг.

Едва когато седнаха заедно на дивана пред камината с по чаша коняк, погледът ѝ попадна върху стария сандък от дърво и желязо. Тя го загледа продължително и замислено.

— Какво мислиш, скъпа? — попита тихо Кон.

— Чудех се какво ли би могло да е скрито в този стар сандък. Никога не съм разглеждала нещата на татко както трябва. Беше прекалено болезнено. Може би вече е време да погледна.

Кон се взря в нея за малко, после, без да продума стана, прекоси стаята и отключи желязната ключалка. Капакът изскърца, когато го повдигна. Онър стана, отиде до Кон и погледна в сандъка.

— Още снимки, формуляри и списания за конни състезания — отбеляза тя. Коленичи и започна да взема един по един пожълтелите документи. Кон коленичи до нея.

Около два часа преглеждаха съдържанието. През повечето време Кон се спираше и четеше всичко, което намираще за Стайлиш Легаси.

— Хъмфри твърди, че след около година Легаси може да постигне такива резултати като предшественика му — заяви гордо той. — После може да го дадем в конезавода.

— На Легаси може би ще му хареса — усмихна се Онър, като се пресегна да вземе друг брой на „Дейли Рейсинг Форм“. — Като всеки мъж, той може би много размишлява и си мечтае за такова нещо.

— Пак започваш — оплака се Кон. Той млъкна, когато един малък увит в списание бележник падна от сгънатия вестник. — Какво е това?

— Прилича на дневник или на тетрадка — каза Онър, като обръщаше бележника в ръце. Внимателно го отвори и се загледа в решителния почерк. — На баща ми е. Сигурна съм. Приличат на някакви сметки.

— Дай да видя. — Кон се пресегна и взе тефтера. — Права си. Това са текущи сметки за дълг. Искаш ли да позная на кого са били изплащани суми всеки три месеца?

— На Итън Бейли ли? — Онър се наведе над рамото му, за да надникне в страницата пред него.

Кон кимна.

— Трябвало е да има нещо записано. Човек не взема назаем огромна сума от човек като Итън Бейли, без да си отбелязва как я връща. Всичко е тук. Въз основа на този бележник един добър счетоводител може да проследи цялата история на финансовата операция.

— И да докаже, че Бейли е бил свързан с татко и със Стоунър — заключи Онър. — Макар че не знам докъде можем да стигнем с това. Минало е много време.

Кон продължи да разгръща страниците. Връщането на дълга продължаваше да бъде прецизно записвано, но вече в долната част на страницата имаше забележки. Кон се спря, за да ги прочете с Онър.

— „Дик казва, че има някакво странно предчувствие по отношение на Бейли. Че у него има нещо, с което не вдъхва доверие.“ — прочете Кон.

— Дик вторият ти баща ли е? — попита с любопитство Онър. — Съкратено на Ричард?

— Точно така. Чуй това.

Кон избра друга страница и зачете на глас.

— „Трябва да се съглася с Дик. Редно е тази работа с Бейли да се провери. Ще започна да записвам по-подробни бележки в счетоводната книга. Тя ще служи като документ за това, което ние с Дик се опасяваме, че става. Ако грешим, Итън никога няма да разбере, че не сме му имали доверие. Ако сме прави, това означава, че новата фирма на Стоунър и Мейфийлд е изпаднала в голяма беда. Ще бъде много трудно да се потуши такъв скандал.“

После се даваха подробности за предполагаемото оръжие, пренесено контрабандно, както и името на мъжа, продал информацията. Имаше и кратко описание на клопката, която му е била поставена, след което вече в кожения бележник нямаше нищо записано.

След доста време Онър въздъхна, когато Кон затвори тефтера и го прибра в сандъка.

— Всичко е тук.

— Искаш ли да се огласи? Все още ми се струва, че няма да успеем да докажем всичко. Това е стара история, която се е случила много отдавна в една далечна страна.

— Чудя се какво ли говори Бейли в полицията.

Кон поклати глава.

— Съмнявам се, че ще спомене нещо за този скандал с контрабанда на оръжие. Прекалено е хитър, за да повдигне повече въпроси, отколкото е необходимо.

— А ако го направи, Кон? Може отново да очерни имената на бащите ни.

— Този път притежаваме нещо конкретно.

Той посочи към кожения тефтер.

— Това надали ще го спре — каза ядосано Онър. — Бейли може да реши, че няма какво да губи. Никога не сме мислили за това. Ако наистина проговори, отново ще се разкрие цялата афера.

— Нали и двамата ще успеем да преживеем още един скандал?
— попита тихо Кон.

Тя нежно се усмихна.

— Струва ми се, че заедно можем да преживеем всичко. Той се пресегна да затвори сандъка.

— Всичко е станало толкова отдавна, че много малко хора ще се заинтересуват. Освен, разбира се, тези, които се мотаят по хиподрума.

Това вероятно ще привлече голямо внимание към Легаси. Ще го превърне в нещо като мистериозен кон. Може би именно нещо магическо му е необходимо, за да се наложи името му в средите на тези, които се занимават с конни надбягвания. За славните коне винаги се разказват истории и легенди.

Онър не успя да се въздържи и избухна в смях.

— Ти си заклет собственик, Кон Ландри. Пристрастил си се към коня си.

Той се изправи и я притегли в прегръдката си, куршуменосивите му очи изведнъж започнаха да излъчват напрежение.

— Не съм се пристрастил към него повече, отколкото към теб, Онър Мейфийлд Ландри. Струва ми се, че най-последно намерихме точната дума. Тя направо не излизаше от ума ми още когато ти ми стана съпруга.

Тя притихна в ръцете му.

— Така ли?

— Обичам те, Онър. — Той изрече тези думи с плътен дрезгав глас, който я разтърси. — Не знам защо ми трябваше толкова време, за да разбера това. Но го знам. Вече съм сигурен. Много сигурен!

— Радвам се, Кон — прошепна тя, нежно докосвайки с върха на пръстите си лицето му. — Много те обичам.

— Съжалявам, че ми бе необходимо толкова много време, за да кажа тези думи. Тревожех се за други подробности като доверие и честност. Едва тази вечер проумях, че нямаше да се замислям толкова много за другите неща, ако не бях влюбен в теб. Колко е лесно, когато се види от правилната гледна точка. Един Господ знае защо съм бил толкова сляп.

— Както каза, мислил си за други неща — усмихна се подканващо Онър. — Но бях сигурна, че не си състезателен кон.

— Какво?

Той я изгледа с недоумение.

— Точно това искаше да кажеш преди, нали? Когато говореше за това, че Легаси се състезава и печели. Каза ми, че той не е обвързан емоционално с хората. Дава им най-доброто от себе си, когато те го искат от него, но го нрави просто защото си е такъв. Но ти си обвързан с мен, Кон. Ти не ме закриляш и не се грижиш за мен и от време на време, не ми крещиш само защото аз искам това от теб. Доколкото си

спомням, никога не съм го искала — добави замислено тя. — Знаех, че го правиш, защото си свързан по-дълбоко, отколкото го съзнаваш. Поне така си мисля.

— Изцяло съм свързан с теб. През целия си живот не съм бил толкова свързан с друго човешко същество. Знам, че звучи смешно, но с теб не исках да е по друг начин. Не исках да бъда разделен от теб. Не исках да бъда като Легаси. Аз съм човек, а не някакъв расов кон, който няма нужда от хора. — Той рязко я сграбчи и я вдигна високо с яростна радост. — Знаех, че имам нужда от теб, скъпа, но си мислех, че това е повече на физическа основа. Но то е нещо много повече. Не бях го разбрал. Изобщо не го бях разбрал.

Приповдигнатото му настроение бе заразително. Очите на Онър заблестяха от щастие, когато той я отнесе в спалнята.

Бурята, която се надигаше над океана, се разрази точно когато Кон легна до Онър. Той я прегърна и всички думи, които преди му бяха толкова чужди, сега ги изрече като славна възхвала на любовта.

— Прегърни ме — въздъхна той, когато потъна в топлината на тялото ѝ. — Прегърни ме, Онър. Много те обичам.

Онър го прегърна и се отдаде на страстта, която заслепяваше и нея, и Кон. А Кон доказа без съмнение, че е силно емоционално обвързан с нея.

Кон Ландри знаеше как да обича.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.